

**Biserica Creștină Baptistă
„Sfânta Treime” Constanța**

2 0 2 0

**CE NE ÎNVĂȚĂ HARUL
LUI DUMNEZEU**
(Tit 2:1-14)

Îndrumar de studiu biblic

**Volumul 1
Ianuarie – Iunie**

Cuvânt Înainte

În epistola lui Iuda v. 3-4 este dat un îndemn bisericii Domnului de a lupta „pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”. Îndemnul Duhului Sfânt are un motiv bine precizat: „Căci s-au strecurat printre voi unii oameni scriși demult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Cristos” (v. 4). Există o presiune spirituală foarte mare în lume care îi face pe credincioși, cât și pe oamenii care doresc să se bucure de mântuirea dată de Dumnezeu, de a devia de la calea cea dreaptă a credinței mântuitoare.

Noi știm că sursa mântuirii este harul lui Dumnezeu (Efes. 2:8; Tit 2:11). Dar, harul lui Dumnezeu ajunge să fie interpretat de unii în mod greșit. Sunt două extreme care trebuie evitate atunci când vorbim despre harul lui Dumnezeu: (1) Legalismul, care cere sfinților să trăiască după Lege, pentru a fi mântuiți (vezi epistola către Galateni); (2) Libertinismul, care propovăduiește că harul nu ține cont de nici o poruncă a lui Dumnezeu și putem să trăim cum vrem, pentru că harul ne oferă libertate (vezi Gal. 5:13-26; Rom. 6). Cum putem însă să ne bucurăm de harul lui Dumnezeu, „care aduce mântuire pentru toți oamenii” (Tit 2:11)? Apostolul Pavel, cel care a propovăduit ca nimeni altul despre Evanghelia harului lui Dumnezeu (Fapte 20:24), explică secretele acestui har al lui Dumnezeu. El spune (vezi Tit 2:11-14): „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață: (1) S-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și (2) să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătatea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Cristos. (3) El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune”.

Așadar, harul lui Dumnezeu aduce mântuire pentru toți oamenii; acesta a fost arătat (manifestat); și acesta ne învață. Termenul în limba greacă presupune instruire, îndreptare, corectare, disciplinare, antrenare în vederea creșterii spre maturizare pentru ca omul să-și atingă

potențialul deplin. Așadar, harul lui Dumnezeu este ceva venit de la Dumnezeu care ne preia viețile noastre în vederea unei instruirii complete pentru ca mântuirea să fie în noi deplină. Noi nu putem folosi harul lui Dumnezeu așa cum vrem noi. Harul lui Dumnezeu este ca un părinte care își ia copilul lui de mână, și îl conduce ca un pedagog printr-un proces de învățare de la început până la sfârșit, pentru a ajunge desăvârșiți în această mântuire. Este ceea ce norul lui Dumnezeu a făcut pentru poporul Israel timp de 40 de ani, conducându-l din Egipt în Canaan, țara promisă, arătându-i drumul care trebuia să-l parcurgă (Neem. 9:12, 19).

Sunt trei lucruri pe care harul lui Dumnezeu dorește să ne învețe:

1. S-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești – s-o rupem total cu viața trăită fără Dumnezeu;

2. Să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând nădejdea și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Cristos – Harul ne imprimă un mod de viață după voia lui Dumnezeu;

3. Să cunoaștem bine că Domnul Isus Cristos S-a dat pe Sine Însuși ca să ne răscumpere și să ne curățească pentru a-I aparține Lui în totalitate.

Putem astfel să definim mântuirea venită de la Dumnezeu, adevărata mântuire, ca fiind o viață eliberată – viața trăită în libertate față de viața păcătoasă, fără Dumnezeu; viața trăită în libertatea de a fi oameni după voia lui Dumnezeu; și viața trăită în libertatea de a urmări scopurile lui Dumnezeu.

Noi avem nevoie să deosebim adevăratul har al lui Dumnezeu de ceea ce reprezintă o pervertire a harului (vezi Iuda 4). Cu ajutorul lui Dumnezeu ne propunem, în anul 2020, să vedem în cuvântul lui Dumnezeu ce ne învață harul lui Dumnezeu.

Pastor Marian Ghiță

TEMELE DE STUDIU BIBLIC – 2020

12.01 / Învățătura harului lui Dumnezeu –
Tit 2:11-14 (Tit 2:14)

A. S-o rupem cu păgânătatea ...

19.01 / Dezbrăcați-vă de omul vechi și îmbrăcați-vă cu omul cel nou –
Efes. 4:17-24 (Efes. 4:23)

26.01 / Rodiți fapte vrednice de pocăința voastră –
Mat. 3:1-10 / Lc. 19:1-10 (Mat. 3:8)

2.02 / Luptați împotriva a tot ce schimbă harul în desfrânare –
Iuda (Iuda 3)

9.02 / Poartă crucea lui Cristos și urmează-L în noua viață –
Matei 16:21-28 (Gal. 2:20)

16.02 / Nu vă înjugați la un jug nepotrivit –
2 Cor. 6:14-7:1 (Evr. 12:14)

23.02 / Nu participați la masa păcatului –
1 Cor. 10:1-22 (1 Cor. 10:21)

1.03 / Nu iubiți lumea și nu urmați pe cel ce minte această lume –
1 Ioan 2:15-23 (1 Ioan 2:15)

8.03 / Nu vă lăsați furați de filozofia deșartă a oamenilor –
Col. 2:6-23 (Col. 2:9-10)

15.03 / Umblați cârmuiți de Duhul, nu de firea pământească –
Gal. 5:16-26 (Gal. 5:16)

22.03 / Echipați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu –
Efes. 6:10-20 (Efes. 6:11)

29.03 / Fugi de păcat și nu păcătui împotriva lui Dumnezeu –
Geneza 39 (Gen. 39:9b)

5.04 / Imaginea și lucrarea harului lui Dumnezeu –
Isaia 52:13-53:12 (Isa. 53:11)

B. Și să trăim în veacul de acum...

26.04 / Caută să ai o perspectivă corectă asupra vieții –
Mat. 6:19-34 (Mat. 6:33)

- 3.05** / Recunoaște-L pe Domnul în toate căile tale –
Prov. 3:1-10 (Prov. 3:5-6)
- 10.05** / Adevărata bogăție a vieții –
Luca 12:13-21 (Lc. 12:15)
- 17.05** / Fii bun administrator al harului felurit al lui Dumnezeu –
1 Pet. 4:1-11 (1 Pet. 4:1-2)
- 24.05** / Deprinde-te să trăiești cumpătat –
Filip. 4:10-20 (Filip. 4:12-13)
- 31.05** / Standardele înalte ale vieții lui Iov –
Iov 31 (Iov 29:14)
- 14.06** / Fii omul lui Dumnezeu în mijlocul unei comunități cu probleme
–
Tit 1 (Tit 1:15)
- 21.06** / Învăță-i cu credincioșie pe alții despre harul lui Dumnezeu –
Tit 2 (Tit 2:7-8)
- 28.06** / Credincioșii trebuie să fie cei dintâi în fapte bune –
Tit 3 (Tit 3:8)
- 5.07** / Împlinește prin har poruncile lui Dumnezeu –
Exod 20:1-17 (Ex. 20:2)
- 12.07** / Primește prin har fericirile lui Cristos –
Matei 5:1-12 (Mat. 5:8)
- 19.07** / Harul lui Dumnezeu exclude păcatul –
Rom. 6:1-14 (Rom. 6:1-2)
- 26.07** / Harul lui Dumnezeu dezvoltă un caracter sfânt –
2 Pet. 1:3-11 (2 Pet. 1:5-7)
- 2.08** / Preocuparea supremă a vieții – câștigarea evlaviei –
1 Tim. 6:6-12 / Mat. 13:44-46 (1 Tim. 6:6)
- 9.08** / Valorosul câștig al evlaviei –
Dan. 6 (Dan. 6:21-22)
- 16.08** / Exemplul lui Cristos – trăirea în dragoste –
Ioan 13:1-17 (Ioan 13:34-35)
- 23.08** / Dragostea lui Dumnezeu – reflectată în trăirea noastră –
Efes. 5:1-21 (Efes. 5:1)

- 30.08** / Evlavia trebuie să strălucească în întuneric –
2 Tim. 3 (2 Tim. 3:12)
- 6.09** / Cun să trăim în așteptarea venirii Domnului –
2 Pet. 3 (2 Pet. 3:14)
- 13.09** / Așteptările credinței –
Evrei 11 (Evr. 11:10)
- 20.09** / Vegheați cu înțelepciune –
Matei 25:1-13 (Mat. 25:13)
- 27.09** / Vegheați, trăind în lumină –
1 Tes. 5:1-11 (1 Tes. 5:5-6)

C. El S-a dat pe Sine Însuși ...

- 4.10** / Trăiți ca unii care sunteți ai Domnului –
1 Cor. 6:15-20 (1 Cor. 6:20)
- 18.10** / Purtați-vă într-un chip vrednic de chemarea primită –
Efes. 4:1-16 (Efes. 2:10)
- 25.10** / Purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelie –
Filip. 1:20-30 (Filip. 1:27)
- 1.11** / Purtați-vă într-un chip vrednic de Domnul –
Col. 1:3-12 (Col. 1:10)
- 8.11** / Cel ce te iubește așteaptă dragostea ta –
Apoc. 2:1-7 (Apoc. 2:1)
- 15.11** / Cel Suprem așteaptă credințioșia ta –
Apoc. 2:8-11 (Apoc. 2:8)
- 22.11** / Cel care este Cuvântul așteaptă ascultarea ta –
Apoc. 2:12-17 (Apoc. 2:12)
- 29.11** / Cel care judecă așteaptă neclintirea ta –
Apoc. 2:18-29 (Apoc. 2:18)
- 6.12** / Cel care este plin de Duhul așteaptă trezirea ta –
Apoc. 3:1-6 (Apoc. 3:1a)
- 13.12** / Cel care deține cheile așteaptă mărturia ta –
Apoc. 3:7-13 (Apoc. 3:7)
- 20.12** / Cel care este credincios și adevărat așteaptă deschiderea ta –
Apoc. 3:14-22 (Apoc. 3:14)

12.01

Învățătura harului lui Dumnezeu

Tit 2:11-14 (Tit 2:14)

*El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi,
ca să ne răscumpere din orice fărădelege
și să-Și curățească un norod care să fie al Lui,
plin de râvnă pentru fapte bune.*

Versetele 11-14 ne spun ceva despre „harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii”. Acest har a fost arătat (v. 11) pentru a ne învăța ceva (v. 12-13). Această învățătură a harului lui Dumnezeu își are fundamentul pe motivul răscumpărării și curățirii noastre de păcat (v. 14). „El (Isus Cristos) s-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (v. 14). Avem deci nevoie ca să înțelegem ce ne învață harul lui Dumnezeu.

Dar, observă, mai întâi, „căci” (v. 11). Apostolul Pavel vrea să-i arate lui Tit, păstorul bisericilor din Creta (1:5), și prin el tuturor sfinților din biserică, ce trebuie și de ce trebuie să-i învețe pe aceștia. Care este motivul poruncilor din cap. 2 (vezi v. 1,2,3,6,7,9,15)? Motivul este harul lui Dumnezeu. Dar, atunci cum explicăm că suntem mântuiți doar prin har și nu prin faptele noastre bune (vezi Efes. 2:8-9)? Explicația este că noi suntem mântuiți prin har (nu prin fapte bune) iar harul ne conduce înspre faptele bune plăcute Domnului (Efes. 2:10). Așadar, când vorbim despre harul lui Dumnezeu, acest subiect este înconjurat de porunci despre învățătura venită prin acest har. Nu putem exclude lucrarea harului în viețile noastre, implementată în noi prin învățătura pe care ne-o dă.

Pentru a înțelege învățătura harului lui Dumnezeu, noi trebuie să înțelegem trei lucruri despre acest har care aduce mântuire pentru toți oamenii.

1. Harul mântuitor a fost arătat (v. 11) – Această arătare a harului lui Dumnezeu a avut loc prin jertfa lui Isus Cristos pe cruce (vezi Ioan

12:23-24; 1:14; 3:14-16; 1 Ioan 1:1-4; Isa. 52:13-53:12). Noi astfel avem o imagine vie a lucrării lui Dumnezeu care:

- ne oferă o imagine completă a mântuirii prin Cristos (vezi Lc. 3:6; Col. 2:9-10; 1 Ioan 1:1-4; Isa. 52:13-53:12);

- conduce la credința mântuitoare, care dă viața veșnică (vezi și Ioan 20:31; Rom. 1:16-17; 10:17);

- conduce la revelația completă a planului lui Dumnezeu prin cuvântul lui Cristos (Ioan 16:12-15; 1 Ioan 1:1-4; Fap. 20:26-27);

- Conduce la o lucrare de transformare a Duhului Sfânt în noi, asemenea chipului lui Cristos (2 Cor. 3:18; 1 Ioan 3:1-3)

- Această arătare a harului lui Dumnezeu nu poate fi comparată cu arătarea lucrării legământului legii, pentru că legea nu poate mântui (vezi 2 Cor. 3:7-18).

Deci, avem nevoie să știm că harul lui Dumnezeu a fost arătat (Sfânta Scriptură ne oferă această imagine a harului mântuitor – 2 Tim. 3:14-17).

2. Harul lui Dumnezeu ne învață (v. 12-13) – Apar trei lucruri pe care le învață harul:

- s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești (v. 12). Verbul aici este unul care ne vorbește despre o acțiune radicală și dramatică – „s-o rupem” cu mentalitatea și cu trăirea vieții fără Cristos. Aceasta presupune moarte prin răstignire a vieții păcătoase; presupune suferință dar aceasta este de preferat, dacă vrem să nu murim pentru veșnicie. Aceasta presupune, de asemenea, puterea Duhului Sfânt în cei care cred în Cristos. Doar așa putem fi eliberați și curățiți de păcat.

- Să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie. Harul lui Dumnezeu ne strămută într-o altă Împărăție spirituală (Col. 1:13-14) în care modul de viață este total diferit de viața fără Cristos. Noi avem toate resursele spirituale necesare prin cunoașterea Domnului Isus Cristos, în vederea unei vieți după voia lui Dumnezeu (2 Pet. 1:2-4). Nu ne lipsește nimic (Col. 2:9-10).

- Să trăim, de asemenea, în așteptarea fericitei noastre nădejdi și a arătării gloriei Dumnezeului și Mântuitorului nostru, Isus Cristos. Noi

suntem doar străini și călători pe pământ (Evr. 11:8-16; 1 Pet. 1:1; 2 Pet. 3:11-13).

Când vorbim despre procesul de învățare implicat aici, noi trebuie să înțelegem că termenul în limba greacă folosit presupune instruire, îndreptare, corectare, disciplinare, antrenare în vederea creșterii spre maturizare pentru ca omul să-și atingă potențialul deplin. Nu doar învățare teoretică. Așadar, harul lui Dumnezeu este ceva venit de la Dumnezeu care ne preia viețile noastre în vederea unei instruiți complete pentru ca mântuirea să fie în noi deplină. Noi nu putem folosi harul lui Dumnezeu așa cum vrem noi. Harul lui Dumnezeu este ca un părinte care își ia copilul lui de mână, și îl conduce ca un pedagog printr-un proces de învățare de la început până la sfârșit, pentru a ajunge desăvârșiți în această mântuire. Este ceea ce norul lui Dumnezeu a făcut pentru poporul Israel timp de 40 de ani, conducându-l din Egipt în Canaan, țara promisă, arătându-i drumul care trebuia să-l parcurgă (Neem. 9:12, 19) și fiind prezent permanent alături de popor.

3. Harul lui Dumnezeu urmărește un scop care este al Lui (v. 14) – Cristos, prin jertfa Lui, ne-a asigurat răscumpărarea și curățirea de păcat pentru un scop bine precizat: ca cei mântuiți să-I aparțină Lui, devenind plini de râvnă pentru fapte bune (vezi și Efes. 2:8-10). Scopul lui Dumnezeu în mântuire este, în ultimă instanță, gloria lui Dumnezeu, nu bunăstarea noastră. Domnul Isus ne-a destinat să aducem roadă pentru gloria Tatălui (Ioan 15:1-11). Cei mântuiți au fost cumpărați cu un preț imens, pentru a-I aparține Domnului nostru (1 Cor. 6:19-20; 1 Pet. 1:14-19).

Așadar, harul lui Dumnezeu are ceva să ne învețe. Să ne deschidem total învățaturii sale!

A. S-o rupem cu păgânătatea...

19.01

Dezbrăcați-vă de omul vechi și îmbrăcați-vă cu omul cel nou

Efes. 4:17-24 (Efes. 4:23)

...Și să vă înnoiți în duhul minții voastre.

Apostolul Pavel, după ce arată planul lui Dumnezeu pe care El dorește să-L realizeze prin Cristos în noi (vezi Efes. 1-3), arată apoi cum să ne purtăm „într-un chip vrednic de chemarea pe care am primit-o” (Efes. 4:1). Așadar, lucrarea harului lui Dumnezeu în cei ce cred în Cristos, presupune o purtare vrednică (potrivită) cu manifestarea acestui har. Dacă, deci, am fost mântuiți prin har, prin credință (Efes. 2:8-9), rezultatul în viața noastră a mântuirii primite este această purtare nouă, despre care el vorbește. Pavel chiar acest lucru vrea să ne spună: „să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii” (v. 17). Mântuirea prin har și purtarea păgână în viața noastră sunt două lucruri total opuse – nu pot exista împreună. Harul lui Dumnezeu ne eliberează de modul păgân de viață. De aceea, noi trebuie „să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești” (Tit 2:12).

Pavel ne vorbește despre această separare a stilului de viață păgân și despre adoptarea unui stil de viață nou, potrivit cu mântuirea primită, într-un mod foarte viu: „să vă dezbrăcați de omul cel vechi” (v. 22) și „să vă îmbrăcați în în omul cel nou” (v. 24). El are în minte pilda Domnului Isus a nunții fiului de împărat (Matei 22:1-14). Pilda ne vorbește despre o invitație la o nuntă împărătească, de fapt este vorba despre invitația Domnului în Împărăția cerurilor. La un moment dat Domnul Isus spune că mulți au fost chemați să intre la această nuntă împărătească (și buni și răi – v. 10). Este vorba despre chemarea harului lui Dumnezeu la mântuire veșnică. Toți cei intrați au beneficiat de harul lui Dumnezeu. Dar, Împăratul a văzut pe cineva dintre cei intrați care „nu era îmbrăcat în haina de nuntă” (v. 11). Înțelegem că toți beneficiarii harului au primit o haină potrivită de nuntă, pe care acest intrus nu o purta. Imediat el a fost aruncat „în întunericul de afară”, deci

exclus din Împărăția cerurilor. Harul lui Dumnezeu presupune chemarea la mântuire și îmbrăcarea cu o haină nouă (cu un om nou). Este vorba despre haina neprihănirii lui Cristos (vezi Apoc. 19:7-8; Filip. 3:8-9), fără de care nu poți sta în picioare înaintea Domnului.

Ce este această haină nouă? Nu este vorba despre natura nouă, duhovnicească, pe care noi o dobândim prin nașterea din nou (Ioan 3; 1 Ioan 3:9). Este vorba despre stilul nostru de viață care trebuie să se potrivească cu noua natură. Stilul tău de viață vechi trebuie înlocuit cu stilul nou de viață. Este stilul de viață al lui Cristos (vezi v. 20-21). Ni se poruncește: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Cristos Isus (Filip. 2:5; vezi Filip. 2:5-11). Și Pavel ne lămurește ce presupune acest lucru. El ne spune: „Să vă înnoiți în duhul minții voastre” (v. 23) și „să nu mai trăim cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor” (v. 17). Este vorba deci despre o schimbare a modului de gândire. Mântuirea cere să fii reînnoit în spiritul minții tale. Avem nevoie de un nou proces de gândire care necesită o creație nouă (vezi 2 Cor. 5:17). Așadar:

A. Dezbrăcați-vă de omul vechi (v. 22)

Apostolul Pavel ne oferă patru caracteristici ale gândirii păgâne și ale stilului de viață păgân, patru lucruri bazate pe gândirea greșită la care trebuie să renunțăm.

(1) Păgânii trăiesc în „deșertăciunea gândurilor lor” (v. 17). Ei au o viață inutilă, fără rost, produsă de o minte zadarnică, goală. (vezi și Rom. 1:21).

(2) Ei au ajuns, din această cauză, să li se întunece mintea (v. 18). Înțelegerea lor este întunecată și, de aceea, ei sunt ignoranți în ceea ce privește adevărul. Ei sunt înstrăinați de viața lui Dumnezeu din cauza ignoranței care este în ei și din cauza împietririi inimii lor. Din moment ce se înstrăinează de viața lui Dumnezeu, ei își pierd orice posibilitate de a cunoaște vreodată adevărul.

(3) Starea de rușine (v. 19). Ei își pierd toate simțurile morale, toate simțurile a ceea ce este corect și greșit, tot echilibrul moral. Astfel, ei fac ceea ce este rușinos.

(4) O minte reprobabilă, o minte care nu mai funcționează. Este distrus orice proces de gândire normal, până la stadiul când omul se dedă total la desfrânare (lascivitate) și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție (v. 19).

Pentru „desfrânare” (lascivitate) avem în greacă cuvântul aselgeia. Este probabil cel mai urât cuvânt din Noul Testament; este un cuvânt murdar, viclean și este folosit foarte des în Scriptură. Esența termenului aselgeia este aceasta: într-un asemenea om păcatul este dominant; lui nu-i mai pasă de ceea ce spune sau crede cineva, el nu simte niciun șoc, nu are niciun sentiment de decență și absolut niciun sentiment de rușine.

Acest cuvânt apare rareori singur; el apare de obicei cu alte cuvinte. De trei ori aselgeia este legat de beție (Gal. 5: 19; 1 Pet. 4: 3 și Rom. 13: 13). Persoana care este desfrânată (lascivă) este una a cărei auto-îngăduință nu cunoaște nicio restricție publică. În al doilea rând, de patru ori acest cuvânt este conectat cu adulterul sau cu pofta și păcatul sexual (Marcu 7:22; 2 Cor. 12:21; Gal. 5:19; 2 Petru 2:18). În fiecare caz termenul se referă la o persoană care nu are mai multă rușine decât un animal. Este genul de lascivitate care urmărește numai satisfacerea, chiar dacă este un lucru animalic. Și de trei ori termenul se folosește cu „lăcomia”. Este vorba despre o poftă atât de incontrollabilă încât oamenii nici măcar nu cunosc limitele acesteia. Este genul în care, dacă nu li se oferă ceea ce ar vrea, va recurge la orice pentru a obține satisfacția dorită. Este o poftă malefică și prostească până în punctul în care omul respectiv nu are mai multă decență decât un animal. Rușinea lui este absolut zero și este atât de lacom încât vrea doar să fie satisfăcut și niciodată nu se simte satisfăcut.

Așa este lumea. În Romani 1:29-32, cuvântul „lăcomie” arată păcatul unei lumi fără de Dumnezeu în timp ce întorc spatele lui Dumnezeu pentru a-și satisface dorințele. În Luca 12:15, cuvântul „lăcomie” este păcatul unei persoane care evaluează viața numai în termeni materiali; el nu poate obține niciodată suficiente bunătăți.

Dacă, atunci când ai venit la Isus Hristos, nu ai rupt-o conștient cu sistemul acestei lumi, atunci mântuirea ta este îndoielnică. În 1 Ioan 2:15-17 se spune: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă cineva

iubește lucrurile lumii, iubirea Tatălui nu este în el...”. Lumea are un întreg stil de viață care nu este și nu trebuie să fie al nostru.

B. Îmbrăcați-vă cu omul cel nou (v. 24)

Conceptul de gândire curată, minte reînnoită, transformată, apare foarte des în Noul Testament atunci când se vorbește de stilul de viață creștin (2 Pet. 3:1; Rom. 12:2; Filip. 2:5; 2 Cor. 5:17; etc.). Care sunt caracteristicile omului cel nou, în contrast cu cele vechi? Totul este legat de înnoirea în duhul minții celui credincios (v. 23). Aceasta înseamnă:

(1) Persoana mântuită salvată umblă conform gândirii lui Hristos. Omul mântuit este centrat în Cristos. Viața pe care o trăiește nu este a lui, ci Cristos trăiește în el (Gal. 2:20). Gândirea lui este centrată pe Cristos, nu este o gândire deșartă.

(2) În loc să fie ignorant cu privire la adevăr (v. 18), el este învățat de Cristos și își însușește adevărul Lui (v. 21). Pentru că adevărul este în Cristos, el este plin de adevărul Său (Col. 3:16).

(3) Cei mântuiți devin sensibili la păcat Există în el un simț profund al păcatului și tocmai de aceea, el este fecirit pentru că își plânge păcatul (Mat. 5:4). El nu mai suportă păcatul, chiar dacă s-ar întâmpla să cadă (vezi 1 Ioan 1:7-2:2; vezi și 1 Ioan 3:9). El caută curățire de orice păcat prin sângele lui Cristos și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt (vezi și Tit 3:5-6).

(4) Atâta timp cât vei avea adevărul lui Hristos și știi ce este corect și știi ce este rău, atunci nu vei avea o minte reprobă, ci o minte reînnoită (v. 23). Cuvântul de aici înseamnă „a crea din nou”, „a face nou”. Când devii creștin, Dumnezeu îți dă o minte nouă, dar ea trebuie să fie umplută cu lucruri noi. De aceea Filipeni 4: 8 ne spune: „...Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.”

În v. 24 ni se precizează că gândirea înnoită este o minte creată de adevărul lui Dumnezeu în dreptate și sfințenie. Pentru că gândirea înnoită determină trăirea ta, atunci trăirea ta nu va mai fi o trăire

reprobabilă, deșartă, desfrânată (lascivă), lacomă și necurată. Ea va fi o trăire plină de dreptate și sfințenie, în voia lui Dumnezeu.

26.01

Rodiți fapte vrednice de pocăința voastră

Mat. 3:1-10 / Lc. 19:1-10 (Mat. 3:8)

Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră.

Pocăința este una dintre roadele harului lui Dumnezeu (vezi Fapte 11:18; Zah. 12:10-13:1). Putem spune că pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul Isus Cristos sunt două fețe ale aceleiași monezi; ele sunt inseparabile și se condiționează una pe cealaltă (Fapte 20:21). Deci, harul lui Dumnezeu în viața omului se arată prin pocăința și credința lui – nici pocăința nici credința nu pot fi posibile dacă Dumnezeu nu-l acoperă pe om cu harul Său (vezi manifestarea harului lui Dumnezeu în dăruirea credinței și a pocăinței – Efes. 2:8; Fapte 11:18).

Din moment ce pocăința este o roadă (un dar) al harului lui Dumnezeu, aceasta presupune roade care să o ateste. Pocăința fără asemenea roade nu are nici o valoare. Acest lucru este afirmat de Ioan Botezătorul, cel care a pregătit calea Domnului (Mat. 3:7-10), cât și de Domnul Isus Însuși (vezi Ioan 8:30-45). Pe de altă parte, Scriptura în totalitatea ei accentuează foarte puternic că pocăința și roadele ei sunt un tot unitar (vezi pocăința lui Zacheu – Lc. 19:1-10). Așa cum un pom fructifer își are rostul existenței sale prin fructele pe care le rodește, așa și pocăința devine evidentă prin roadele ei (vezi Mat. 7:15-20). Dumnezeu este interesat de roadele sfinților Lui (Luca 13:6-9; Ioan 15:1-8). Dumnezeu este interesat de roadele pocăinței lor (Mat. 3:8-10).

1. Pocăința produce de la sine roade (Mat. 3:8, 2-3)

Expresia „roade vrednice” ne arată că este ceva în pocăința adevărată care o exprimă cel mai bine; sunt roade care izvorăsc din ea (vezi pocăința lui Zacheu – Lc. 19:8). În v. 2-3 din Matei 3 ni se spune că Ioan Botezătorul a venit să pregătească calea Domnului. El a făcut acest lucru prin chemarea la pocăință a oamenilor. Așadar, pocăința lor pregătea calea venirii Domnului pentru ei. Prin mărturisirea păcatelor

lor și prin botezul pe care îl acceptau ca mărturie a pocăinței lor (Mat. 3:6), oamenii de fapt creau drumurile în plan spiritual pentru ca Cristos să vină și să aducă mântuirea în viața acestora. Atunci când Zacheu s-a pocăit de faptele lui rele (vezi Lc. 19:8), Domnul Isus a declarat imediat: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam” (v. 9). Așadar, pocăința produce roade ale mântuirii. Dar cum putem noi vedea pocăința unui asemenea om? Prin faptele pocăinței sale, prin acelea pe care el le arată în v. 8. Așadar, Domnul Însuși poate declara că Zacheu s-a pocăit. Și în acest fel, toate comentariile celor de pe margine (că Isus a intrat să găzduiască la un om păcătos – v. 7) nu mai pot fi folosite ca acuzații reale împotriva lui Isus, din moment ce faptele lui Zacheu după pocăința lui sunt fapte care dovedesc un mod de gândire și viață ca acelea ale lui Avraam (vezi v. 9b). Pocăința adevărată prin roadele ei te scoate din categoria celor păcătoși, a celor respinși de Dumnezeu (v. 9). Pe de altă parte dovedesc că Isus, ca Fiu al omului, este ceea ce Scriptura a declarat despre El – Mântuitorul lumii (Lc. 19:10; Mat. 1:21).

2. Roade, nu ritualuri sau declarații de credință (Mat. 3:8-10)

Roadele pocăinței nu sunt fapte rituale, care nu pot transforma pe cel ce le îndeplinește. Mulți farisei veneau la Ioan Botezătorul ca să primească botezul lui (Mat. 3:7). Problema acestor farisei nu era botezul ci faptul că foloseau botezul doar ca ritual fără pocăință reală. Ei considerau că ritualul botezului i-ar putea scăpa de judecata viitoare. Botezul lui Ioan era de fapt o mărturie a pocăinței, a mărturisirii păcatelor celor ce se botezau și o mărturie că ei credeau ceea ce le spunea Ioan despre Mântuitorul care va ridica păcatul lor (Ioan 1:29). Fără pocăință și credință, ritualul botezului era de fapt o faptă care nu era deloc o roadă a pocăinței lor. Fariseii, în acest fel, aveau impresia că pot evita judecata lui Dumnezeu asupra păcătoșeniei lor.

Pe de altă parte, fariseii, dar și mulți iudei, aveau impresia că descendența lor fizică din Avraam le dădea dreptul să moștenească Împărăția lui Dumnezeu. La fel, ei credeau că descendența naturală din Avraam era suficientă înaintea lui Dumnezeu fără pocăința și roadele ei. Domnul Isus le spune în mod clar acestora (vezi Ioan 8:30-47) că

descendența naturală din Avraam, respectiv faptele bune izvorâte din natura lor firească, nu pot fi considerate fapte vrednice de pocăință a lor. Pentru că ei, în firea lor sunt păcătoși și faptele lor sunt demonstrația păcătoșeniei lor – ei L-au respins pe Cristos, pentru că El le spunea adevărul; ei de fapt sunt fiii diavolului pentru că fac faptele lui (v. 44). Numai prin pocăință față de Dumnezeu și credința în Domnul Isus ei ar putea fi eliberați de păcătoșenia lor și ar deveni vrednici de a fi numiți fii ai lui Avraam.

Așadar, nici o faptă bună din firea noastră păcătoasă, nici un ritual, nici o mărturisire de credință care înlătură pocăința reală nu pot fi considerate fapte vrednice de pocăință. Roadele pocăinței sunt de fapt evidența lucrării transformatoare a harului lui Dumnezeu în noi; de aceea, noi trebuie să ne lăudăm doar cu lucrarea harului în noi (vezi 1 Cor. 15:10).

3. Fără roadele ei pocăința este de fapt o minciună (Mat. 3:10)

Toate faptele bune pe care omul firesc le face sunt de fapt fapte deșarte și nicidecum roade ale pocăinței (vezi Isa. 64:6). În ziua judecății toți acești oameni cu aceste fapte aparent bune vor fi arse în focul veșnic. Nimic nu va rezista acestui foc (vezi și Ioan 3:1-21; Mat. 7:21-27).

Roadele vrednice de pocăință nu sunt plata noastră pentru a obține mântuirea lui Dumnezeu. Ele sunt evidența lucrării harului lui Dumnezeu în noi, în vederea mântuirii noastre prin Cristos. Numai o lucrare transformatoare în noi înșine, numai nașterea din nou generată de Duhul lui Dumnezeu, ca urmare a pocăinței și credinței noastre în Cristos ne oferă șansa realizării acestor fapte vrednice de pocăință (vezi Ezech. 36:22-27; Tit 3:4-7).

4. Pocăința presupune schimbare radicală și dramatică a vieții (Lc. 19:8-9)

Zacheu s-a pocăit de păcatele sale și, ca dovadă a pocăinței sale, el a făcut ceea ce ni se spune în v. 8. Asemenea fapte, Zacheu nu le-a făcut prin puterea voinței sale proprii. Atunci când tânărul bogat (vezi Lc. 18:18-30) nu a putut îndeplini cerința Mântuitorului, el a arătat că prin puterea voinței lui nu putea împlini ce i-a cerut Domnul Isus. Domnul

Isus a spus atunci că „mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un om bogat (și Zacheu era bogat) în Împărăția lui Dumnezeu.” (v. 25). Adică, este imposibil pentru un asemenea om să obțină viață veșnică. Dar Zacheu de ce a putut să facă faptele menționate de el (a căror dificultate era aceeași ca și cerința Domnului pentru tânărul bogat)? Domnul afirmă că „ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu” (Lc. 18:27). Zacheu a putut face ceea ce a spus tocmai prin puterea harului lui Dumnezeu.

Așadar, pocăința produce roade care nu sunt posibile pentru omul păcătos în starea lui naturală. Dacă totuși un asemenea om păcătos va face roade vrednice de pocăința lui înseamnă că o putere dumnezeiască a intervenit în viața acestui om. Domnul Isus a fost, pentru Zacheu, Mântuitorul lui și puterea Sa de mântuire a acționat în viața acestuia. Nu a fost meritul lui Zacheu ci lucrarea harului lui Dumnezeu în el.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune clar că doar prin evanghelia lui Cristos noi putem să ne vedem starea de păcat și să ajungem în acest fel la pocăință (Ioan 16:7-11), să renunțăm la faptele păcătoase și să fim mântuiți de păcat doar prin credința în Cristos, Mântuitorul celor ce cred în El (Rom. 1:16-17).

Observă că ceea ce a declarat Zachei că va face (Lc. 19:8) a însemnat pentru el „sinucidere” financiară și deci și pierderi însemnate pentru viața și viitorul lui. Numai un om care realizează cât de mult a păcătuit față de Dumnezeu și față de semenii și numai unul care poate în duhul lui să evalueze mântuirea lui Dumnezeu în Cristos pentru viața lui ar putea recurge la asemenea fapte radicale pentru sine. Este evident că „a intrat mântuirea în casa lui Zacheu” (v. 9). Nu există o altă explicație logică, normală a faptelor sale. Faptele vrednice de pocăință au aceste calități.

2.02

Luptați împotriva a tot ce schimbă harul în desfrânare

Iuda (Iuda 3)

*Prea iubitorilor, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu
despre mântuirea noastră de obște,*

m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.

Iuda, fratele lui Iacov, și-a dorit să scrie ceva despre mântuirea pe care o avem prin Domnul Isus Cristos, toți cei chemați și iubiți de Dumnezeu (v. 1-3). Dar, ceva anume a intervenit (vezi v. 4), așa că Iuda s-a văzut silit să renunțe la ceea ce și-a dorit inițial să scrie și să-i îndemne pe destinatarii epistolei sale „să lupte pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” (v. 3). Despre ce vorbește Iuda? El spune în v. 4 că „s-au strecurat printre voi unii oameni scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgătuiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Cristos”. Au apărut deci în biserică ereticii, cei care pervertesc harul lui Dumnezeu. Despre apariția acestora vorbește și Petru în 2 Pet. 2, și Ioan în 1 Ioan 2:18-19. Așadar, ceva periculos a început să apară în biserică – unii din interiorul bisericii s-au ridicat pentru a perverti adevărul lui Dumnezeu, evanghelia harului Său. Epistola lui Iuda (cât și semnalările lui Petru și Ioan) este ca un sunet de trâmbiță care semnalează un pericol major și care cheamă biserica la luptă spirituală. Toți aceștia (Iuda, Petru, Ioan) au scris cuvintele menționate cam în aceeași vreme (era vorba despre sfârșitul secolului I, probabil în jurul anului 70 d. Cr., spre sfârșitul lucrării acestor apostoli). Până la acest moment noi citim în special despre dușmani externi ai bisericii (iudei necredincioși, cei din lume, statul civil care era ostil credincioșilor). De la acest moment se vorbește în mod foarte serios despre dușmani apăruți din interiorul bisericii, care au întors spatele Domnului și învățaturii curate a Cuvântului lui Dumnezeu (vezi de ex. 1 Ioan 2:18-19). Pericolul era iminent și nu mai era vreme să stai și să te bucuri de adevărurile cunoscute ale mântuirii; era vremea trezirii imediate a credincioșilor și a pornirii, mai serioase, la luptă împotriva celui rău. Îndemnul este actual și pentru noi. Mai ales că ceea ce semnalează Iuda (și ceilalți apostoli) a căpătat pentru noi o amploare mult mai mare (vezi, de ex., 2 Tim. 3-4). Fenomenul ereziilor și al

ereticii este astăzi mult mai extins și mai periculos. Ce presupune lupta împotriva a tot ceea ce schimbă harul în desfrânare?

1. Luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna

Expresia din v. 3, Credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna trebuie bine înțeleasă. Nu este vorba aici doar despre atitudinea de credință pe care noi trebuie să o avem pentru a fi mântuiți (Rom. 1:17). Iuda vorbește aici despre credința „obiectivă”, cea care generează în noi, prin Duhul Sfânt, credința „subiectivă”. El se referă la întreaga învățătură a Domnului Isus Cristos, sau la întregul set de adevăruri pe care noi le avem în Scriptură și care constituie „Evanghelia harului lui Dumnezeu (Rom. 1:16; vezi și Ioan 20:31), sau, așa cum afirmă apostolul Pavel, „Dreptarul învățăturilor sănătoase” (2 Tim. 1:13), sau „Cuvântul lui Cristos” pe care noi trebuie să-l auzim, pentru ca credința (cea subiectivă) să vină în noi (Rom. 10:17; Efes. 2:8). Putem vorbi despre întreaga învățătură a Noului Testament (sau învățătura apostolilor – Fap. 2:42), sau putem vorbi despre întreaga învățătură a Noului și Vechiului Testament, a cărei esență este Evanghelia lui Dumnezeu (Rom. 1:1-4), sau putem vorbi despre temelia pe care este zidită biserica lui Cristos (vezi Efes. 2:20; Mat. 16:16-18). Este de fapt mărturia despre Cristos, Domnul (Mat. 16:16; Efes. 2:20).

Iuda, în expresia folosită în v. 3, spune alte câteva lucruri despre această „Credință obiectivă”:

- Ea a fost dată sfinților (observă că „a fost dată” este la timpul trecut), adică întregii biserici din toată istoria ei. La vremea în care Iuda a scris era scris aproape întregul Nou Testament (mai era de scris Apocalipsa). Aceasta înseamnă că întregul corp al scrierilor Noului Testament a fost definitivat spre sfârșitul sec. I și deci nimic nu mai trebuia adăugat la această învățătură și nimic nu trebuia scos din această învățătură (vezi Apoc. 22:18-19). Pavel vorbește despre „toată Scriptura” (2 Tim. 3:16-17) care nu poate fi nici ciuntită nici îmbogățită – este dată deja toată sfinților (observă și termenul „Credința” din Iuda 3, un cuvânt articulat cu articol hotărât, care înseamnă că este una completă, nu poate fi alta).

- Ea este dată „odată pentru totdeauna”. Acest lucru întărește ceea ce s-a spus mai sus. Această Credință (una singură) nu este ceva care se dezvoltă, care progresează în timp; adică tot ceea ce s-a scris pe marginea acestei Credințe (cărți, predici, comentarii ale multor credincioși de-a lungul istoriei bisericii) nu este adăugat la Scriptura dată (sau la Credința dată). Ele doar tălmăcesc, pe limbajul sfinților din cursul istoriei, „Credința” dată pentru ca oricine să înțeleagă în contextul vremii și locului fiecăruia cuvântul Credinței. Aceste intervenții, de asemenea, trebuie verificate conform standardului Credinței date și tot ceea ce nu corespunde acesteia, trebuie obligatoriu eliminat.

Ce înseamnă, deci, în acest context să lupți pentru această Credință? Înseamnă să ai grijă să nu o modifici, să nu o schimbi cu altceva. Există tendința la mulți să interpreteze Credința dată după dorințe omenești, după posibilități, după tendințele oamenilor păcătoși de a adapta adevărul Cuvântului lui Dumnezeu după poftele lor păcătoase (2 Pet. 2:1-3). Înseamnă să cercetezi Scripturile pentru a-L cunoaște pe Cristos exact în felul în care ele Îl prezintă, în vederea mântuirii noastre (Ioan 5:38-40). Înseamnă să aplici Credința la viața ta personală pentru ca astfel să te bucuri de toate binecuvântările mântuirii lui Dumnezeu în Cristos (2 Tim. 3:14-17). Înseamnă să te apropii de Dumnezeu în termenii și în Duhul Credinței date pentru a fi echipat în mod potrivit pentru lucrarea lui Dumnezeu (2 Tim. 3:16-17). Înseamnă să ai grijă să te conformezi în totul adevărului acestei Credințe și să respingi orice deviere de la aceasta și pe oricine care promovează o altă învățătură (Gal. 1:8-9; 2 Ioan 9-10). În acest fel, vei păzi de nenorocire viața ta și a celor care iau aminte la mărturia ta (1 Tim. 4:6, 13, 16; Fap. 20:28-32; 2 Tim. 4:1-5).

2. Luptați împotriva celor ce pervertesc credința cea sfântă

Mare parte din epistola lui Iuda este de fapt o înfierare a tuturor celor care schimbă în desfrânare harul lui Dumnezeu și tăgăduiesc pe Domnul Isus Cristos (vezi v. 4-19). Este interesant de văzut că Iuda nu dialoghează cu acești eretici. Epistola este scurtă și directă – ereticii și ereziile lor sunt respinse în mod categoric, fără drept de apel. Nu

înseamnă că nu a existat o vreme a confruntărilor față în față sau poate prin mesaje schimbate între credincioși și acești eretici. Dar, Scriptura ne învață că este o vreme a clarificărilor, a încercării de recuperare a lor și o vreme a separării de cei care resping adevărul. Pavel ne spune cu privire la aceștia: „După întâia și a doua mustrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări, căci știm că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit” (Tit 3:10-11). Aceasta înseamnă că nu trebuie să insistăm la nesfârșit în recuperarea acestor eretici. Când ne dăm seama că ei sunt direcționați înspre a perverti adevărul, atunci noi trebuie să ne separăm de ei. Iuda este la această fază în disputa lui cu detractorii. El nu mai discută cu ei, îi lasă pe mâna lui Dumnezeu.

În esență, pervertirea harului lui Dumnezeu se manifestă astfel:

- Ereticii deformează sau resping adevărul Credinței; nu țin cont de faptul că Credința a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna și îl schimbă pentru a justifica trăirea lor în păcat (v. 4; 2 Pet. 2:1-3);

- Schimbă în desfrânare harul lui Dumnezeu; ei tolerează trăirea în păcat pe considerentul că Dumnezeu este bun și harul Său ar tolera păcătoșenia (v. 4; 2 Pet. 2:2);

- Tăgăduiesc pe singurul nostru Domn, Stăpân, Isus Cristos; ei de fapt nu vor să stăpânească Domnul asupra vieții lor (v. 4; 2 Pet. 2:1; Lc. 19:27);

- Ei nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriile (v. 8, 10);

- Ei promovează libertatea creștină în mod greșit; ei vor să fie liberi de orice autoritate, de legi, liberi de fapt să trăiască cum vor, să trăiască în plăceri, însă de fapt ei sunt robi ai păcatului (2 Pet. 2:19, 13);

- Ei ajung să-și pângărească trupul prin necurățiile păcatelor lor pentru că se complac în acestea (vezi 2 Pet. 2:19-22);

- Ei ajung să pervertească tot ce este sfânt și curat (v. 12-13; Tit 1:15-16);

- Sunt cârtitori, nemulțumiți cu soarta lor, trăiesc după poftele lor, sunt aroganți, slăvesc pe oameni pentru câștig, sunt batjocoritori, generează dezbinări, n-au pe Duhul Sfânt în viața lor (v. 16, 18).

Iuda arată teribila judecată care va veni asupra batjocoritorilor din partea lui Dumnezeu. El de fapt îi avertizează pe credincioși să nu

cumva să urmeze exemplul lor. Istoria mărturisește din plin despre intervențiile lui Dumnezeu în pedepsirea celor care au deviat de la adevăr.

De asemenea, Iuda arată caracterul profund corupt al celor care se depărtează de adevărul lui Dumnezeu. Depărtarea de cuvântul lui Dumnezeu te înscrie într-o prăbușire care se sfârșește numai în iad. Desigur, Dumnezeu poate să mântuiască pe orice om pierdut, dar, atunci când cel care trebuie să se pocăiască nu o face ci perseverează în păcat, el este abandonat de Dumnezeu pentru a fi nimicuit (vezi Rom. 1:18-32).

Pe de altă parte, Iuda arată pericolul acestor batjocoritori pentru biserică (vezi v. 12-13). Singura soluție pentru credincioși este separarea clară de aceștia. Așa cum am văzut, credincioșii nu trebuie să se implice în controverse cu aceștia ci să se separe de ei, după cea de a doua mustrare (Tit 3:10-11). Ioan merge până acolo că spune „să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: „Bun venit!”” (2 Ioan 7-11).

Iuda mai precizează ceva. Credincioșii sunt îndemnați să mustrare pe cei ce se despart de biserica lui Cristos și să încerce recuperarea lor spirituală, dar cu extrem de mare grijă pentru că recuperarea lor înseamnă scoaterea lor din foc și există pericolul de a arde și cel care se implică în recuperare (v. 22-23; vezi și Iacov 5:19-20).

Lupta nu este ușoară și de aceea, cei credincioși trebuie ei înșiși să fie bine înarmați (vezi Efes. 6:10-20 – armătura spirituală) și să folosească arme și strategii duhovnicești (2 Cor. 10:3-5).

3. Luptați pentru a vă zidi sufletește pe credința cea sfântă

Îndemnurile lui Iuda către sfinți sunt date telegrafic și în mod clar. Aceasta pentru că el știe că sfinții cunosc deja aceste lucruri și el nu face altceva decât să le amintească. Nu este, pentru el, timpul dezbaterilor teologice lungi ci este vremea trăirii în sfințenie. Așadar:

- Zidiți-vă sufletește pe credința sfântă (v. 20);
- Rugați-vă prin Duhul Sfânt (v. 20);
- Țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu (v. 21);
- Așteptați îndurarea Dl. Isus Cristos (v. 21);
- Mustrați pe cei ce se despart de voi (v. 22);

- Recupețați cu mare precauție și motivați de milă sfântă pe cei ce sunt în pericol spiritual (v. 23).

Benedicția din v. 24-25 ne arată atotputernicia și purtarea de grijă a Domnului nostru în a ne păzi de orice pericol pentru a moșteni Împărăția cerurilor. Așa cum Petru ne asigură că prin harul lui Dumnezeu, în Cristos, avem tot ceea ce privește viața și evlavia pentru a putea trăi o viață sfântă și separată de păcat pe acest pământ (2 Pet. 1:1-4) așa și Iuda ne asigură că Domnul nostru ne poate păzi de orice nenorocire spirituală pentru a avea garanția intrării în gloria veșnică (Iuda 24-25).

9.02

Poartă crucea lui Cristos și urmează-L în noua viață

Matei 16:21-28 (Gal. 2:20)

Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc...

dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.

Și viața, pe care o trăiesc acum în trup,

o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu,

care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.

Avem aici a doua chemare de a-L urma pe Domnul Isus adresată de El ucenicilor Săi. Prima a fost adresată în Mat. 4:18-22 imediat când El Și-a început lucrarea sa mesianică de propovăduire a evangheliei (vezi Mat. 4:17). A doua este cea de aici (vezi Mat. 16:24). De fapt, această a doua chemare este o întărire a primei chemări. Prima chemare a fost una la ucenicie, la a descoperi ei înșiși pe viu cine este de fapt Isus, o chemare pregătitoare pentru cea de a doua; cea de a doua a fost o chemare de a-L urma pe Isus Cristos prin a-și purta fiecare crucea. Ea este deci o chemare mult mai grea dar este absolut necesară (vezi contextul). De ce Domnul nu le-a spus de la început că-i cheamă la purtarea crucii Lui? Pentru că ea trebuia să vină după o mărturie ca cea dată de Petru despre Cristos (vezi Mat. 16:16). Privind în evanghelia după Matei (lucru care este evident și în celelalte evanghelii, doar că Matei punctează acest lucru mult mai clar) observăm că lucrarea

mesianică a Domnului Isus a avut două etape distincte: prima etapă a fost cea prin care, în fața ucenicilor și desigur și a poporului iudeu, a arătat și a demonstrat că El este Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. Această primă etapă urma să se încheie printr-o mărturie clară în acest sens (dată aici de Petru). A doua etapă trebuia să se bazeze pe mărturia primei etape; dacă El este Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu, atunci El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult...să fie omorât și...a treia zi să învieze (Mat. 16:21). Era deci nevoie de prima etapă și ea trebuia să fie urmată în mod logic de cea de a doua etapă. Aceasta a fost lucrarea mesianică a Domnului Isus Cristos. În baza acestei lucrări mesianice urma să se pronunțe trimiterea ucenicilor (acum a apostolilor) în lume pentru a mărturisi tuturor neamurilor pe Cristos și de a vesti mântuirea prin El (vezi Mat. 28:18-20).

În acest context, noi trebuie să înțelegem chemarea Domnului, adresată tuturor urmașilor și martorilor Lui de a-și purta fiecare dintre ei crucea.

1. Este o chemare la renunțare pentru numele lui Cristos

Crucea lui Cristos este un mod de viață; el este cel mai bine exprimat prin cuvintele lui Pavel în Gal. 2:20. Crucea lui Cristos nu este viața marcată de orice suferință a vieții, așa cum unii consideră (unii spun: am o „cruce” grea, pentru că am cancer, sau un alt gen de suferință greu de suportat de aceștia). Crucea lui Cristos este viața prin care un creștin o trăiește în Cristos, trăind ca un urmaș credincios al Său. Aceasta înseamnă mai întâi o viață de renunțare la ego-ul tău, pentru ca Cristos, prin Duhul Sfânt, să trăiască în tine.

Petru, ca ucenic al lui Cristos, a făcut o mărturie clară și adevărată despre Isus (Mat. 16:16). El a înțeles, prin cuvintele Domnului, că „nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri” (Mat. 16:17). Nu el, prin capacitatea gândirii sale a putut face această mărturie, ci prin revelație divină, deși putea afirma ca și Ioan că a văzut el cu ochii lui ceea ce a făcut Isus, a auzit el cu urechile sale cuvintele Domnului, a pipăit el cu mâinile sale și a înțeles el cu mintea lui tot ceea ce era legat de Cristos (vezi 1 Ioan 1:1-3; Ioan 1:14). Ceilalți oameni nu au avut această revelație de la Dumnezeu despre Isus pentru

că doar lui Petru și ceilalți ucenici li s-a dat acest har al revelației (vezi Mat. 4:18-22; 16:13-17). Când renunți la lucrurile acestei vieți, în urma chemării Domnului de a-L urma, ai parte de acest har al revelației divine.

Petru (și ceilalți ucenici) au mai ajuns să renunțe și la mentalitatea lor omenească, în înțelegerea și abordarea misiunii lui Cristos. Era ceva normal pentru mintea omenească să considere că Domnul lor trebuia protejat de Dumnezeu să nu I se întâmple nimic rău (Mat. 16:22). Cu o asemenea mentalitate, care este normală în lume, Petru și nici ceilalți ucenici nu puteau înțelege suferințele și moartea lui Cristos (Mat. 16:21) și deci nici nu puteau să-L urmeze mai departe. De aceea, trebuie acceptată crucea (adică răstignirea mentalității noastre), dacă vrem să-L urmăm pe Domnul Isus până la capăt și să înțelegem lucrarea Sa mesianică (Mat. 16:24). Necesitatea omorării mentalității noastre omenești (corectă de altfel din punctul de vedere al oamenilor) derivă din faptul că, în plan spiritual, o asemenea mentalitate este unealta perfectă a lui Satan în noi, oameni decăzuți prin păcat, de împiedicare a lui Cristos și a lucrării Sale mesianice. De aceea, cuvintele lui Cristos adresate lui Petru (Mat. 16:23) trebuie însușite de noi, urmașii Lui, chiar dacă mintea și viața noastră nu le poate suporta. Așadar, suntem chemați să renunțăm la tot ceea ce împiedică ca adevărul lui Cristos și lucrarea lui în noi să-și facă lucrarea.

2. Este o chemare la părtășie cu Cristos și cu suferințele Sale

Am putea spune că ucenicii au fost chemați de Isus la a-L urma pe El, doar, nu la a suferi în numele Lui. Și acest lucru este adevărat într-un anumit sens. Nu noi am suferit prin crucificare și am murit ca jertfă de ispășire pentru păcatul lumii ci numai Cristos, Domnul (1 Tim. 1:5-6). Nu noi am înviat din morți și ne-am înălțat la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, ci Isus (Fap. 2:32-36). Nu noi suntem mântuitorii oamenilor ci doar Isus Cristos (Fap. 4:11-12). Însă sunt două aspecte prin care urmașii lui Cristos ajung să sufere împreună cu Cristos – de aceea Domnul Isus ne cere să ne luăm crucea și să-L urmăm.

- Ucenicii, atunci când au pornit să-L urmeze pe Isus înspre Ierusalim, ei au trebuit să ia asupra lor și suferința sufletească a ceea ce

urma să se întâmple cu Domnul lor. Nu le-a fost deloc ușor să meargă împreună cu El la Ierusalim știind că El va suferi și va fi omorât (vezi starea lor sufletească de pe drum – Mat. 17:23; Lc. 9:45). De asemenea, atunci când Domnul lor a fost prins, judecat, răstignit pe cruce și omorât, ucenicii au fost realmente prăbușiți pe toate planurile. În nici un caz nu le-a fost ușor; ca ucenici ai Domnului ei au suferit mult.

- După ce Isus a înviat și înălțat la cer, chiar dacă bucuria glorificării Domnului lor i-a ridicat din starea lor în care fuseseră înainte, ei au suferit din partea oamenilor tocmai din cauză că vesteau evanghelia lui Cristos (vezi Fapte 4; vezi întreaga carte a Faptelor Apostolilor; vezi viața ucenicilor Domnului până la plecarea lor de pe pământ; vezi, de ex., suferințele lui Pavel pentru evanghelie – Col. 1:24). Urmașii lui Cristos au parte de ostilitatea lumii și de suferințe din partea ei tocmai din cauza Domnului nostru Isus Cristos (Ioan 15:18-16:4; vezi 1 Petru; Apocalipsa).

Așadar, chemarea urmașilor lui Cristos este de a purta crucea lui Cristos ca mărturie că-i aparțin Lui (vezi Apoc. 1:9; 12:11; Rom. 8:17-18). Fiecare credincios însă va suferi în mod diferit (fiecare după chemarea primită de la Domnul (vezi Ioan 21:19-22).

Din cuvintele Domnului Isus înțelegem că acest mod de viață (cel marcat de crucea lui Cristos) este unul vital pentru credincios (fără cruce viața creștină nu are valoare înaintea lui Dumnezeu – vezi Mat. 16:24-26). În același timp, viața marcată de suferințele lui Cristos este ceva de dorit de adevăratul credincios (Filip. 3:7-11). Acceptând să suferim de dragul lui Cristos vom ajunge să-L cunoaștem mai bine pe El și să fim îmbogățiți în caracterul nostru asemenea Lui (vezi și Gal. 2:20).

3. Este o chemare la a împărtăși gloria lui Cristos

Domnul Isus ne oferă o filozofie de viață total diferită de filozofia lumii. El ne spune că acceptând crucea și viața de urmaș al lui Cristos noi ne pierdem viața. Dar această pierdere reprezintă adevăratul câștig pentru eternitate; noi astfel vom câștiga viața, nu o vom pierde (Mat. 16:24-26). Suferința în numele lui Cristos este singura cale spre gloria viitoare (Rom. 8:17-18; vezi și 1 Pet. 4:12-14). Faptul că Duhul Slavei

se odihnește peste cei care suferă patimile lui Cristos este dovada clară că Duhul Domnului are o deplină satisfacție față de cei care suferă astfel. Înțelegem astfel că în a-L urma pe Cristos, purtând crucea, este o valoare care ne va permite să intrăm în prezența gloriei veșnice a lui Dumnezeu, în timp ce a nu-L urma pe Cristos și a nu purta crucea, ne va face să trăim o viață fără nici o valoare pentru Dumnezeu (vezi și Lc. 12:13-21; „nu se îmbogățește față de Dumnezeu” – v. 21).

Domnul Isus vorbește de asemenea și despre revenirea Sa în glorie (Mat. 16:27). El va reveni pentru răsplătire, printre altele. Este evident că Domnul va răsplăti cu binecuvântări veșnice pe cei ce suferă crucea lui Cristos pe pământ (vezi Fapte 7:55-56). Va pedepsi, de asemenea pe cei care vor fi refuzat să sufere de dragul lui Cristos (vezi și Lc. 16:25). Un asemenea refuz de a suferi pentru Cristos echivalează cu o respingere a lui Cristos Însuși.

Versetul 28 din Mat. 16 este pentru mulți neclar. O cercetare atentă a Scripturii și contextului acestui pasaj ne face să vedem că acest verset este legat de v. 27, unde ni se vorbește despre venirea în glorie a Domnului și răsplătirea fiecăruia după faptele lui. Aceasta trebuie să ne motiveze la credincioșie în a purta crucea, în momentele dificile ale vieții de pe pământ, din moment ce știm că Dumnezeu va răsplăti cu gloria Lui pe cei credincioși. Nu intrăm în speculații teologice privind interpretarea a ceea ce semnifică aceste cuvinte din acest verset (deși ar fi benefic un studiu serios al Scripturii pentru a înțelege corect mesajul Domnului de aici); spunem doar că acceptarea de a ne purta crucea de dragul lui Cristos aduce o răsplată plină de glorie, în timp ce refuzul de a accepta crucea lui Cristos va duce la o pedepsire groaznică pentru veșnicie.

16.02

Nu vă înjugați la un jug nepotrivit

2 Cor. 6:14-7:1 (Evr. 12:14)

*Urmăriți pacea cu toți și sfințirea,
fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.*

Conceptul sfințirii este unul esențial în viața creștină. Chemarea la sfințenie a fost valabilă în vremea Vechiului Testament, și este valabilă și în vremea Noului Testament (Lev. 11:44; 19:2; 20:7; 1 Pet. 1:15-16; Evr. 12:14). A fi sfânt înseamnă a fi „separat” de orice păcat și de orice este din lumea aceasta și a fi „pus deoparte” pentru Dumnezeu și slujirea Lui. Din această atitudine duhovnicească trebuie să rezulte tot ceea ce ține de trăirea noastră pe pământ înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Sfințenia nu trebuie să se rezume doar la starea noastră spirituală ci și la trăirea vieții noastre, atâta timp când ea ne este îngăduită. În Evr. 12:14 observăm că sfințirea trebuie să fie urmărită cu perseverență și ea este vital importantă pentru noi înaintea lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu în mântuirea noastră se manifestă tocmai în acest domeniu al sfințirii; noi, prin puterea și abilitățile noastre omenești și pământești, nu putem fi deloc sfinți și nici nu putem urmări sfințirea. În pasajul din 2 Cor. 6:14-7:1 descoperim trei direcții în care harul lui Dumnezeu ne învață și ne ajută în procesul sfințirii noastre; acestea sunt legate între ele.

1. Nu vă înjugați la un jug nepotrivit (6:14)

Am putea spune că toate cele trei direcții și, deci, porunci ale subtitlurilor de aici, pornesc de la acest subpunct 1 (de la a nu ne înjuga în mod nepotrivit). Cerința de a nu ne înjuga la un jug nepotrivit este o cerință pe care omul firesc, fără Cristos, nu o poate lua. Acestuia îi va fi imposibil să asculte de o asemenea poruncă.

Înjugarea într-un jug presupune acceptarea unui parteneriat pentru urmări un obiectiv anume. În viața spirituală noi urmărim desigur mântuirea noastră și desăvârșirea noastră pentru a ajunge în împărăția lui Dumnezeu. Apostolul Pavel pune 5 întrebări în 6:14-16 care pot fi considerate tot atâtea domenii ale vieții creștine. În toate aceste domenii spirituale noi suntem chemați să nu ne înjugăm la un jug nepotrivit. Ori, a accepta un parteneriat cu fărădelegea, sau cu întunericul, sau cu Belial (duhul satanic), sau cu cel necredincios, sau cu idolii, așa ceva ne va distruge pur și simplu.

Așa cum s-a arătat, această cerință este imposibil de realizat pentru cel necredincios. El de fapt este rob al păcatului, umblă după

mersul lumii acesteia, este la discreția domnului acestei lumi (a lui Satan), pentru că el este mort în păcatele sale (Efes. 2:1-3). Chiar dacă ar vrea el să nu mai tragă la același jug cu păcatul, cu cel rău, cu lumea, cu cei necredincioși în obiectivele lor, el nu va putea scăpa de jugul care este deja asupra lui. El trebuie să fie mai întâi eliberat de acest jug înrobitor al păcatului, al lumii, al celui rău, al firii pământești, dacă vrea să opteze pentru jugul eliberator al lui Cristos (Efes. 2:4-7; Mat. 11:28-30). Abia în această stare de libertate în Cristos el poate împlini porunca de a nu se înjuga la un jug nepotrivit.

În același timp, chiar această lucrare de eliberare nu este completă în ea însăși; pentru că ea trebuie continuată cu o altă lucrare a harului lui Dumnezeu – înjugarea la jugul potrivit. De aceea Cristos lansează invitația de a lua jugul Lui (Mat. 11:28-30). Abia când acceptăm și această invitație noi vom putea împlini cerința de a nu ne înjuga la un jug nepotrivit – deja avem un jug (jugul lui Cristos). Cei care nu acceptă această a doua chemare a harului se pot trezi în situația periculoasă de a fi din nou înrobiți de cel rău (vezi Mat. 12:43-45). Noi trebuie să avem mare grijă să considerăm că cele două chemări ale harului lui Dumnezeu (eliberarea din robia păcatului și purtarea jugului lui Cristos) sunt practic o singură chemare a harului lui Dumnezeu, sau sunt două fețe ale aceleiași monezi (chemarea la mântuire în Cristos).

Pe de altă parte, chemarea de a nu ne înjuga la un jug nepotrivit este o chemare permanentă în viața creștină. Înjugarea în jugul lui Cristos ne conduce la aplicații specifice în viața creștină. Pavel ne vorbește despre cinci domenii pe care noi trebuie să le avem în vedere permanent (6:14-16). Dar, putem vorbi și despre domeniul căsătoriei – avem aici un principiu potrivit pentru tineri și pentru toți cei ce vor să se căsătorească (căsătoria trebuie să fie făcută doar în Domnul – 1 Cor. 7:39; și trebuie să funcționeze doar pe baza principiilor cuvântului lui Dumnezeu). Aplicabilitatea acestei cerințe este deci foarte largă.

Noi totdeauna trebuie să privim lucrarea mântuirii prin Cristos prin prisma cuvintelor din Colos. 1:13-14. Aici Pavel ne spune că Dumnezeu ne-a eliberat de sub puterea întunericului (prima parte a lucrării de mântuire) și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui

(a lui Cristos – a doua parte a mântuirii). De ce? Pentru că viața veșnică, ca și viața normală, presupune un cadru propice dezvoltării și păstrării vieții – o împărăție sub care suntem aduși, în care Domnul Isus este totul pentru noi, adică în care avem răscumpărare, prin sângele Lui, iertarea păcatelor (vezi și 1 Cor. 1:30). Fără harul lui Dumnezeu deci nu putem nimic și nu avem nimic (vezi Ioan 15:5; Filip. 4:13). Deci eliberarea de păcat și jugul lui Cristos sunt cele două aspecte ale unei dezvoltări normale a vieții creștine.

2. Ieșiți din sistemul de gândire și de trăire al lumii (6:17)

Prin „De aceea” (6:17) noi înțelegem că partea pozitivă a îndemnului negativ din 6:14 („nu vă înjuगाți la un jug nepotrivit), este „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei” (v. 17). Îndemnul din v. 17 este continuat prin: „Nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi”. Din mijlocul cui trebuie să ieșim? De cine să ne despărțim? Ce este „necurat” ca să evităm atingerea de așa ceva? În nici un caz nu este vorba despre o separare de lumea oamenilor în care trăim; nicăieri în Scriptură nu suntem îndemnați să ieșim din societatea oamenilor și să ne izolăm de ei, precum călugării sau cei ce ar vrea să nu se contamneze în acest fel cu relele societății. O izolare de acest fel nu ne va purifica deloc în plan spiritual.

Semnificația poruncilor de aici o găsim chiar în ceea ce Pavel spune în 6:14-16. Sunt prezentate aici 5 domenii spirituale în care trebuie să opereze separarea, ieșirea, despărțirea, ferirea de contaminare spirituală.

- Nu poate exista nici o legătură între neprihănire și fărădelege. Nu poți fi drept înaintea lui Dumnezeu și să trăiești în același timp și în păcat. Este un nonsens (vezi Rom. 6:1). Harul lui Dumnezeu nu poate conviețui cu trăirea în păcat;

- Nu poate exista nici o legătură între lumină și întuneric. Este vorba despre sfera spirituală. Domnul Isus, Cuvântul lui Dumnezeu, este lumina care luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o (Ioan 1:5). Nu poate exista nici o legătură între lumină și întuneric; acolo unde apare lumina întunericul dispare și acolo unde nu este lumină întunericul este prezent. Lumina reprezintă viața trăită în cuvântul lui

Dumnezeu a celui credincios; ea este o viață curățită de păcat (1 Ioan 1:5-10).

- Nu poate exista nici o legătură între Cristos și Belial (duhul satanic). Domnul Isus Cristos a afirmat că „stăpânitorul lumii acesteia (diavolul) nu are nimic Mine” (Ioan 14:30). Cel care este „în Cristos” este de fapt liber de diavol și de lucrarea lui în el.

- Nu poate exista nici o legătură între cel credincios și cel necredincios. Pot exista între cei doi legături sociale, geografice, de viață umană, dar nu legături spirituale. Ei nu au același Dumnezeu; nu au aceeași viață spirituală în Domnul; nu au aceeași credință, nici aceeași trăire și nu au același destin veșnic. Separarea este și trebuie să fie totală (vezi și Lc. 16:26).

- Nu poate exista nici o legătură între Templul lui Dumnezeu și idoli. Închinarea în Templul lui Dumnezeu exclude automat închinarea la idoli, și invers (vezi 1 Cor, 10:20).

Numai prin harul lui Dumnezeu avem puterea spirituală să ieșim din sfera de influență a întregului sistem de gândire și de trăire al lumii acesteia. Imaginea împărăției Fiului dragostei lui Dumnezeu din Colos. 1:13-14, în care credincioșii au fost strămutați prin Cristos, ne arată că există o acoperire spirituală salvatoare pentru aceștia. Cei necredincioși nu au o asemenea umbrelă deasupra capului lor (deasupra vieții lor) și de aceea ei nu pot să se separe de acest sistem de gândire și de trăire păcătos, cu toate încercările disperate a multora dintre ei.

3. Curățiți-vă de orice necurăție a cărnii și a duhului (7:1)

Prin „Deci” (7:1) înțelegem că Pavel trage o concluzie a ce a spus până la acest moment. El de fapt continuă ideea din 6:14, unde i-a îndemnat pe sfinții din Corint: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit”. Din nou, putem spune că îndemnurile de aici le pot urma doar cei care au fost mântuiți prin Cristos, deci prin harul lui Dumnezeu. Numai ei au puterea spirituală de a se curăți de orice necurăție a cărnii și a duhului. Având în vedere că o asemenea curățire se poate realiza numai prin sângele vărsat al lui Cristos în urma morții Sale jertfitoare pe cruce, pare nepotrivit să vorbim în maniera aceasta: „să ne curățim...”. Noi nu ne putem curăți de nicio necurăție. Însă, privind în 1 Ioan 1:5-2:2,

descoperim că noi suntem chemați doar să umblăm în lumina cuvântului lui Dumnezeu și să ne mărturisim cu credință în Cristos păcatele. Astfel noi putem primi curățirea de orice necurăție. Prin umblarea în lumina cuvântului noi ne descoperim necurățiile noastre și astfel suntem conduși la pocăință și la mărturisirea a tot ceea ce descoperim a fi necurăție spirituală.

Aceeași idee o descoperim și în Evr. 10:19-22. Îndemnul de a ne apropia de Dumnezeu cu o inimă curată și cu trupul spălat cu apă curată pare a fi lucrarea noastră. Însă textul ne arată că lucrarea de curățire a fost realizată de Dumnezeu prin sângele lui Cristos care a realizat pentru credincioși o lucrare desăvârșită de curățire prin Cristos care este și jertfa de ispășire dar și Marele Preot pus peste casa lui Dumnezeu. În virtutea acestei lucrări a lui Cristos noi suntem chemați ca, prin credință, să ne apropiem curați de Dumnezeu. Lucrarea de curățire este de fapt realizată total prin harul lui Dumnezeu, prin jertfa lui Cristos. Aceasta este așa de bine realizată încât noi nu avem nimic altceva de făcut decât să ne apropiem de Dumnezeu curați prin credință. Această lucrare este la dispoziția tuturor celor care cred în Cristos și este operativă pentru ei 24 de ore din 24 și asta întreaga viață a lor.

Dar, cum rămâne cu faptul că noi am fost curățiți odată prin credință în Cristos și deci, odată intrați prin poarta jertfei lui Cristos și prin credința în El, noi am fost curățiți pentru totdeauna de păcat? Cum să ne curățim (la prezent continuu) toată viața? Nu este o contradicție în termeni aici? Răspunsul este dat de Domnul Isus Cristos. În Ioan 13:8-10, când Domnul vrea să-i spele picioarele lui Petru, El vorbește despre două procese de spălare: un proces realizat o singură dată în viață (spălarea pe tot trupul) și o spălare doar a picioarelor (una permanentă). Când privim în 1 Ioan 1:5-2:2 observăm că cel credincios este chemat să umble în lumina cuvântului lui Dumnezeu. Această umblare are în vedere trăirea zilnică în lumina cuvântului. Trăind zilnic în lumina cuvântului vei descoperi zilnic necurății pe care le vei mărturisi prin pocăință Domnului și astfel te vei bucura zilnic de lucrarea de curățire a sângelui lui Cristos în viața ta. Acesta este procesul permanent al umblării în lumina lui Cristos. Desigur, un asemenea credincios a fost

curățit de păcat prin actul convertirii sale (care este unic în viața lui), dar o convertire veritabilă ne conduce spre o viață de permanentă experimentare a curățirii prin jertfa lui Cristos. Acest lucru este în concordanță cu expresia lui Pavel din Rom. 1:17 – Dumnezeu dă darul neprihănirii prin credință (odată pentru totdeauna). Adevărata credință mântuitoare „duce la credință” (la o viață de permanentă credință). O credință adevărată duce la o viață de credință; o curățire veritabilă de păcat duce (generează) o umblare permanentă în procesul curățirii de necurățiile vieții.

O lucrare a harului veritabilă generează o umblare a celui credincios prin harul lui Dumnezeu, o umblare de fapt prin procesul sfințirii vieții până la capăt.

23.02

Nu participați la masa păcatului

1 Cor. 10:1-22 (1 Cor. 10:21)

*Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor;
nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor.*

Istoria poporului Israel din Vechiul Testament ne oferă nouă, sfinților din vremea considerată a fi „sfârșiturile veacurilor” (v. 11), multe pilde folositoare pentru învățătura noastră (v. 6, 11). Există în noi oamenii ceva care ne face să interpretăm greșit lucrările lui Dumnezeu și de aceea noi trebuie să fim foarte atenți pentru a ne păzi de asemenea interpretări greșite. Apostolul Pavel se adresează credincioșilor din biserica din Corint, prin pasajul pe care noi îl studiem acum, și-i conștientizează de pericolul căderii din credință pentru că sunt destui în mijlocul poporului lui Dumnezeu care au impresia că ei nu vor cădea și totuși pericolul căderii este foarte aproape de ei ca și de oricare dintre noi (v. 12). A pune în acest fel problema posibilității căderii din credință i-a făcut pe mulți creștini să considere, unii dintre ei, că mântuirea se poate pierde, în timp ce alții consideră că mântuirea, fiind desăvârșită în ea însăși, nu se poate pierde. Din moment ce apar avertismente în Sfânta Scriptură către credincioși la veghere, la „a face” sau „a nu face”

anumite lucruri pentru a nu cădea din harul lui Dumnezeu (vezi cele cinci avertismente din Evrei; vezi 1 Cor. 10:12; Gal. 5:4; Filip. 2:12; etc.), s-a ajuns ca mulți credincioși să considere că mântuirea pe care o avem în Cristos impune și fapte ale noastre pentru a ne asigura mai bine mântuirea, în timp ce alții, care cred că mântuirea este absolut sigură, ajung la delăsare spirituală și la impresia că nu se poate întâmpla nimic în viața lor care să le pericliteze mântuirea.

Trebuie spus că ambele interpretări sunt total greșite din perspectiva Scripturii. Scriptura ne asigură că mântuirea pe care o avem în Cristos este absolut sigură (vezi de ex. epistola către Evrei – vezi de ex. 5:9 și 10:14, unde se vorbește despre o mântuire veșnică și desăvârșită), dar aceasta nu elimină nevoia din partea noastră a vegherii și a perseverării în credință până la capăt. Aceasta nu pentru că mântuirea primită prin har este șubredă, sau ar avea nevoie de proptelele noastre nevrednice. Motivul este cu totul altul și acest lucru trebuie apreciat în mod corect. Imaginea care ne ajută să înțelegem adevărata problemă este cea dată de Domnul Isus în Matei 12:43-45. Domnul ne spune că cei din poporul iudeu, au beneficiat de curățire din partea lui Dumnezeu și duhul necurat care era în casa respectivă (cel din poporul lui Dumnezeu este comparat cu o casă) a fost izgonit. Dar acest duh necurat s-a întors și a văzut casa goală, măturată și împodobită (v. 44). Atunci el a mai adus alte șapte duhuri necurate, au intrat în casă ca să locuiască acolo și starea din urmă a omului acelaia ajunge mai rea decât cea dintâi. La fel se poate întâmpla cu oricare dintre noi. Nu a fost curățirea și împodobirea casei depline? Nu a fost izgonirea duhului necurat reală? Ba da. Acestea au fost reale. Și totuși ce a fost nerealizat la această casă, la acel om? Faptul că omul respectiv a rămas ca o casă goală, fără stăpân. Domnul Isus ne arată că mântuirea adevărată presupune două lucruri care nu se pot despărți: (1) curățirea și împodobirea casei și (2) venirea în casă a Stăpânului de drept pentru a locui în ea. De fapt cuvintele Domnului Isus erau un reproș pentru poporul iudeu. Dumnezeu a curățit și a pregătit poporul iudeu pentru ca Mesia să vină și să-și ia stăpânirea de drept în viața acestui popor. Dar când Cristosul a venit, Acesta nu a fost primit de popor. De aceea, spune

Domnul Isus, poporul va fi ca o casă goală și cel rău va veni să locuiască în ea prin duhurile sale rele. De aceea, căderea va fi fatală pentru acești iudei. Soluția deci era ca Mântuitorul să vină pentru a locui în viața celor care au fost curățiți și împodobiți. Aceasta este adevărata mântuire. Această idee răzbate din textul nostru din 1 Cor. 10:1-22.

1. Binecuvântările harului mântuirii impun separare de păcat

Poporul Israel a ieșit din Egipt, din robia impusă de faraon. Ei toți au fost călăuziți de norul gloriei lui Dumnezeu spre libertate și spre țara promisă. Ei au trecut prin mare ca pe uscat și au fost izbăviți de armatele lui Faraon. Ei s-au hrănit cu mană și au băut apă din stâncă. Dumnezeu a intervenit miraculos în favoarea poporului prin Cristos, sursa oricărei binecuvântări pentru ei (v. 1-4). De ce însă nu au beneficiat de libertate și de ce au pierit totuși în pustie? Pentru că ei nu s-au separat de poftele lor rele (v. 6), de închinarea la idoli (v. 7), de curvie (v. 8), de obiceiul de a-L ispiti pe Domnul (v. 9), de cârtire la adresa Domnului, atunci când dădeau de greu.

Nu se pune deloc problema pentru acești israeliți că ieșirea lor din Egipt și eliberarea lor din robie și de dușmanii lor egipteni n-ar fi fost reale și depline. Cuvântul Domnului ne arată că mântuirea lor a fost totală (vezi Exod 14:28-31). Poporul Israel a scăpat în mod deplin de amenințarea robiei și de dușmanii lor din Egipt. Nu se pune problema că binecuvântările primite ar fi fost nepotrivite sau insuficiente. Ele le-au susținut în mod extraordinar viața timp de 40 de ani în pustiu. Ei nu au dus lipsă de nimic din ce le era necesar pentru hrană, băutură, îmbrăcăminte în această perioadă de timp. Însă israeliții nu au luat în considerare (cei ce au pierit) că păcatele menționate trebuiau eliminate din viața lor. Ei voiau să se bucure de binecuvântările lui Dumnezeu dar nu au vrut să renunțe la păcatele lor și la mentalitatea lor de oameni păcătoși. De aceea ei au fost aspru pedepsiți de Domnul care i-a eliberat din Egipt. Ei au pierit nu pentru că mântuirea lor n-ar fi fost deplină ci pentru că mântuirea lor impunea să nu mai trăiască în păcat. Harul mântuirii și al binecuvântărilor ei conduce automat la separare de păcat; ei însă nu au vrut să facă această separare de păcat. Trebuie să înțelegem că harul mântuirii exclude nevoia de a trăi în păcat (vezi Rom. 6). De

aceea, nici noi nu mai avem nevoie să trăim în păcat. Dacă trăim în păcat și nu ne mărturisim păcatele, ca să fim curățiți de ele prin sângele lui Cristos, și dacă rămânem în păcat, fără să lăsăm ca natura cea nouă, duhovnicească din noi, să ne facă să nu mai trăim în păcat, atunci vom ajunge sub judecata lui Dumnezeu (vezi 1 Ioan 1 și 3).

Porunca de a fugi de închinarea la idoli (v. 14) nu reprezintă o faptă prin care cineva găștigă mântuirea de la Dumnezeu. Această poruncă este de fapt consecința mântuirii venită de la Dumnezeu (vezi și Efes. 2:10). Un om cu adevărat mântuit prin harul lui Dumnezeu luptă să nu mai trăiască în păcat și fuge de orice păcat.

2. Binecuvântările harului mântuirii impun consacrare pentru Dumnezeu și părtășie cu El

Apostolul Pavel ne explică de ce trebuie să fugim de închinarea la idoli (desigur, se impune fuga de orice păcat) (vezi v. 15-22). Există ideea la mulți dintre credincioșii din Corint că un idol este de fapt nimic (v. 19; 8:4) și implicit aducerea de jertfe idolilor este nimic. Gândirea era aceasta: din moment ce credem că Domnul este singurul Dumnezeu atunci idolii pur și simplu nu există; de aceea aducerea de jertfe idolilor este ceva care nu valorează nimic (vezi 8:4-6). De ce atunci să fugim de idoli și de ce să nu aducem jertfe acestora, din moment ce așa ceva este în zadar? Fiind în această lume, nu ar trebui să ne coste nimic dacă, pentru a ne apropia de oamenii care nu au credința noastră într-un singur Dumnezeu, am aduce jertfe idolilor (credincioșii oricum sunt conștienți că acest lucru este egal cu zero) doar ca să le fim lor pe plac și, în acest fel, avem chiar un câștig de la ei, fără însă a ne distruge adevărata noastră credință.

Pavel răspune unei asemenea mentalități prin a explica că lucrurile nu stau deloc așa în plan spiritual (vezi v. 15-22). Desigur, idolii sunt nimic, la fel și jertfele aduse lor. Dar a jertfi idolilor înseamnă de fapt a jertfi dracilor și a avea părtășie cu ei, nu cu Dumnezeu (v. 20). Adevărul este că a ne împărtăși cu vinul și cu pâinea pe care o frângem la cina Domnului înseamnă de fapt părtășie cu Domnul care a murit pentru noi și care și-a dat viața și trupul pentru mântuirea noastră; înseamnă de fapt intrarea într-o relație profundă prin Duhul Sfânt cu Domnul nostru care

S-a jertfit pentru noi și cu toți cei care cred în Cristos și în jertfa Lui (cu biserica Domnului) (v. 16-18). Aceasta înseamnă o legătură totală și vie prin Duhul Sfânt cu Domnul nostru și cu biserica Lui și implicit consacrarea noastră în această legătură (vezi 6:19-20; 1 Pet. 1:15-19). Când un asemenea credincios aduce jertfe și idolilor el, de fapt, intră în părtășie cu dracii. Nu poți avea o loialitate împărțită (vezi Mat. 6:24). Ori ai părtășie cu Dumnezeu și astfel rupi legăturile tale cu dracii, ori ai părtășie cu dracii și astfel ai o relație ruptă cu Dumnezeu (v. 21). Un om cu adevărat mântuit Îl are pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor în viața lui; aceasta duce la părtășie reală cu toate binecuvântările harului lui Dumnezeu și, de asemenea, la totală separare de diavol și de dracii lui, cât și de „binecuvântările” drăcești. Trebuie făcută o alegere clară.

3. Binecuvântările harului mântuirii asigură și mijloacele divine de protecție împotriva păcatului

În Colos. 1:13-14 apostolul Pavel ne arată că în Domnul Isus noi am fost izbăviți de puterea întunericului și am fost strămutați în împărăția Fiului lui Dumnezeu, în care avem răscumpărarea și iertarea păcatelor prin sângele Lui. Mântuirea este aici zugrăvită printr-o împărăție în care am fost strămutați. Acest lucru presupune protecție deplină pentru sfinți și alimentarea cu resursele mântuirii prin Cristos care ne este Mântuitor și Domn. De aceea, Pavel ne spune că, deși cei credincioși sunt bombardati cu ispite și încercări de tot felul (v. 13), pentru că suntem încă pe pământ, domeniul celui rău (Ioan 14:30), totuși au la dispoziție mijloace de protecție spirituală pentru a nu cădea în păcat și a ieși biruitori împotriva păcatului. Harul lui Dumnezeu a făcut ca Dumnezeu să ne pună la dispoziție toate aceste mijloace de protecție și de biruință asupra oricărei ispite și încercări.

Pe de o parte, Dumnezeu nu va îngădui ca să fim ispitiți peste puterile noastre. Pe de altă parte, dacă totuși suntem ispitiți, avem la dispoziție asemenea mijloace de apărare și pârgii care să ne facă biruitori. Acest lucru ne arată că dacă totuși cădem învinși, noi nu avem scuze că am căzut; noi trebuie să ne recunoaștem vinovăția și singura soluție este pocăința de păcatul înfăptuit și credința în jertfa lui Cristos, în sângele Lui curățitor (1 Ioan 1:5-2:2).

Tocmai aceste lucruri menționate aici ne arată că mântuirea prin Cristos este o mântuire desăvârșită, fără cusur și veșnică. Cel care rămâne în Cristos și profită de toate binecuvântările harului lui Dumnezeu va putea persevera în mântuirea lui până la capăt și astfel va obține mântuirea de la Dumnezeu (vezi 1 Pet. 1:3-9). Cel care nu crede în Cristos și nu folosește în mod potrivit binecuvântările harului lui Dumnezeu va ajunge să păcătuiască, să se închine și dracilor și să-și piardă mântuirea; dar nu pentru că ea nu este perfectă ci din cauza alegerii unui asemenea om. Este ca și cum un om, care traversează oceanul pe un vas transoceanic foarte bun și sigur, cu toate mijloacele de protecție pentru cei de pe vas, consideră că vasul nu este suficient de sigur pentru el și, de aceea, se aruncă peste parapetul vasului în ocean pentru că zice că este mai sigur pentru el să pornească în înot în ocean pentru a ajunge la celălalt mal (pentru că se vede un bun înotător). O asemenea atitudine este prostie crasă, este necredință evidentă. Nu poți spune că vasul transoceanic este nesigur din cauză că nu l-a oprit pe un asemenea om să se arunce în ocean. Mijloacele de protecție ale vasului sunt pentru cei care rămân pe vas și nu pentru cei care se aruncă de pe vas. Mijloacele mântuitoare ale harului sunt pentru cei ce cred în Cristos și rămân în El, nu pentru cei care îi întorc spatele lui Cristos și se dezic de El ca să trăiască în păcat. Este foarte clar.

1.03

Nu iubiți lumea și nu urmați pe cel ce minte această lume

1 Ioan 2:15-23 (1 Ioan 2:15)

Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume.

Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.

Ioan spune în mod direct: „Nu iubiți lumea!” (v. 15). El este foarte clar. Și totuși tot El afirmă că „Dumnezeu a iubit lumea” mult de tot (Ioan 3:16). Folosirea cuvântului „lume” este însă diferită. În primul caz (1 Ioan 2:15) lumea reprezintă sistemul spiritual de gândire și trăire a oamenilor fără Dumnezeu. În al doilea caz (Ioan 3:16) lumea reprezintă totalitatea oamenilor ca ființe create de Dumnezeu. Deci, creștinii

trebuie să-i iubească pe oameni, să le facă bine și să le vestească Evanghelia pentru a fi mântuiți; dar ei nu trebuie să iubească sistemul spiritual de gândire și trăire a lumii fără Dumnezeu. Noi, în lecția noastră, atunci când vom vorbi despre lume ne vom referi la acest sistem spiritual de gândire și trăire a oamenilor fără Dumnezeu. În acest pasaj avem două interdicții clare. Ele trebuie să caracterizeze gândirea și trăirea creștină și care nu sunt negociabile. Cei mântuiți prin harul lui Dumnezeu prin jertfa lui Cristos trebuie să se poziționeze în plan spiritual în mod ferm împotriva lumii și împotriva anticristului care folosește această lume pentru a-și promova minciunile.

1. Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume (v. 15-17)

Sunt câteva motive pentru care creștinii nu trebuie să iubească lumea:

- Dacă iubești lumea atunci vei urî pe Dumnezeu (v. 15). Ceea ce iubești cu adevărat te va face să urăști ceea ce este contrar persoanei iubite sau a lucrului iubit. Acolo unde este dragoste deplină va exista și ură totală pentru ceea ce este opus la ceea ce iubești. Dumnezeu, care este dragoste, urăște nelegiuirea și pe cel ce o face. Cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar în această privință. Atunci când iubești ceea ce iubește Dumnezeu vei urî cu toată ființa ceea ce urăște Dumnezeu. Și invers. Aceasta este legea divină.

- Tot ceea ce este în lume nu este și nu provine de la Dumnezeu Tatăl (v. 16). Este ceva total străin, total opus Tatălui ceresc. Sunt menționate trei lucruri care sunt în această lume: (1) pofta firii pământești (a cărnii), (2) pofta ochilor și (3) lăudăroșia vieții. Aceste trei elemente formează sistemul spiritual al lumii. Ele sunt, am putea spune, izvorul, rădăcina a ceea ce definește lumea, în starea ei decăzută și opusă lui Dumnezeu. Pentru a înțelege aceste trei elemente noi trebuie să privim în Gen. 3, unde avem istoria căderii în păcat a omului:

(1) Pofta firii pământești. Ea nu a existat în om prin creație. Dar, atunci când Șarpele (Satan) a ispitit-o pe Eva și prin ea pe Adam, s-a născut această poftă a firii pământești (a cărnii). Ni se spune că, după acceptarea ispitirii șarpelui, mai întâi „femeia a văzut că pomul era bun de mâncat” (Gen. 3:6). În realitate, acest pom al cunoștinței binelui și

răului, interzis de Dumnezeu omului, era ca oricare alt pom din grădină, cu roade bune de mâncat, plăcut de privit. Faptul că Eva a apreciat „că pomul era bun de mâncat”, aceasta nu a rezultat dintr-o apreciere normală. Din cauza acceptării ispitirii din partea șarpelui, Eva a ajuns să simtă o plăcere aparte și nefirească în trupul ei de carne. Faptul că Eva a respins, prin ispitirea șarpelui, autoritatea cuvântului lui Dumnezeu (vezi porunca din Gen. 2:16-17), pofta de a mânca din rodul pomului a ajuns să o stăpânească; de aceea a ajuns să mănânce din ceea ce Domnul a interzis (vezi Iac. 1:13-15). Așa a apărut păcatul. Concluzia este că tot ceea ce este în lume declanșează în oamenii fără Dumnezeu poftă (dorințe) interzise de cuvântul sfânt care îi stăpânesc și astfel, oamenii păcătuiesc.

(2) Pofta ochilor. Eva a „văzut” că pomul era plăcut de privit” (Gen. 3:6). Din nou, este vorba despre o privire păcătoasă, o percepție nefirească de fapt. Tot ce este în lume îi atrage pe oameni, prin privirea lor care ajunge să-i stăpânească și-i face să violeze poruncile lui Dumnezeu și astfel să păcătuiască.

(3) Lăudăroșia vieții. Este sentimentul de mândrie declanșat în om, care îl face să se vadă mai presus de Dumnezeu și astfel ajunge să respingă porunca lui Dumnezeu și să facă ceea ce el vrea, ignorând pedeapsa Domnului pentru păcat. Eva, privind la pomul cunoștinței binelui și răului, din cauza acceptării în inima ei a ispitirii celui rău, ajunge să simtă dorințe puternice care au ajuns să o stăpânească și, în această situație, ea nu a mai ținut cont de Dumnezeu, de porunca Lui, de faptul că ea se vedea mai presus de Dumnezeu și mândria ei a dus-o la păcat și în final la moarte spirituală.

Omul credincios însă, pentru că este încă în acest trup de carne, simte și el dorințele (poftele) nefirești care vor să-l stăpânească. Dar, pentru că Domnul Isus este Domnul vieții sale, nu va permite ca poftele acestea să-l stăpânească ci, prin Duhul Sfânt, prin harul lui Dumnezeu el va lupta împotriva lor pentru a asculta de Dumnezeu. De aceea, credincioșii nu iubesc lumea nici lucrurile din lume. Pentru el este suficient să știe că nu vin de la Dumnezeu și de aceea învață să nu le iubească.

- Mai mult, credinciosul știe că lumea și pofta ei nu sunt veșnice ci vor pieri (v. 17). Numai atunci când fac voia lui Dumnezeu ei se bucură de veșnicie și de binecuvântările veșnice și glorioase (vezi 1 Pet. 1:3-9). Deși sufletul omului este veșnic numai omul credincios prin Cristos are dorințe ancorate în veșnicie. Doar el tânjește după ceea ce este veșnic și va face orice ca să se bucure de aceste lucruri veșnice; va lupta pentru ele, luptând împotriva poftelor trecătoare (vezi Filip. 3:20-21; 2 Pet. 3:11-14).

2. Nu acceptați minciunile anticristului, care înșeală lumea (v. 18-23)

Anticristul, spune Ioan, are să vină (v. 18) și deja s-au ridicat mulți anticriști, chiar de pe vremea apostolului (v. 18). El este adversarul lui Cristos dar și cel care imită pe Cristos cu scopul de a înșela lumea. Ioan vorbește mult despre acest anticrist. El vorbește despre duhul anticristului (4:3) care deja era în lume pe vremea lui Ioan. Ioan spune că acest duh este în mulți prooroci mincinoși (mulți „anticriști”) din lume (4:1). Pavel vorbește despre „omul fărădelegii”, „fiul perzării” (un prototip al lui Iuda Iscarioteanul, care L-a vândut pe Mântuitorul, deși fusese ucenic al Lui), „potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare” (2 Tes. 2:3-4), „acel nelegiuit” (2 Tes. 2:8-10). Acest sistem anticristic apare și în Apoc. 13 (fiara și proorocul mincinos), ca sistem al lumii care este într-o relație specială cu „Babilonul” (Apoc. 17), care înșeală această lume. Este considerat a fi „mincinosul”, care „tăgăduiește că Isus este Cristosul”, care mărturisește că „Isus Cristos nu a venit în trup” (2:22; 4:2-3). În spatele acestui sistem anticristic este de fapt șarpele (Satan) din Gen. 3 care a provocat căderea lumii în păcat și care este responsabil de prăbușirea lumii prin blestemul lui Dumnezeu, „balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satan” (Apoc. 12:9; 20:2).

Ioan îi pune în gardă pe credincioși cu privire la anticrist spunând:

- S-au ridicat mulți anticriști, și acest lucru arată că este ceasul de pe urmă (v. 18). Ceasul de pe urmă a început din vremea apostolilor și este întreaga perioadă de timp de la prima venire a lui Cristos până la

revenirea Lui în glorie (vezi Evr. 1:2; 1 Cor. 10:11; Evr. 10:37). Apostolul Pavel spune că, înainte de a veni ziua Domnului, va fi o perioadă a lepădării de credință și a descoperirii „omului fărădelegii” (o altă denimire a „anticristului” – 2 Tes. 2:3-4; vezi și 2 Tim. 3). Menționarea ceasului de pe urmă din partea lui Ioan (vezi și atenționările lui Petru și Iuda în 2 Pet. 2; Iuda 4) indică faptul că diavolul, prin uneltele sale, caută să înșele cu putere lumea pentru a crea confuzie și necredință cu privire la revenirea Domnului Isus și a zilei judecării (vezi și 2 Pet. 3). Ioan vrea să spună că tocmai această invazie de minciună în lume indică în mod clar că revenirea Domnului nostru este foarte aproape.

- De unde s-au ridicat acești anticriști? Chiar „din mijlocul nostru” (v. 19; vezi și 2 Pet. 2:1), adică din rândurile credincioșilor din biserică. Ei sunt dușmanii bisericii proveniți din interiorul ei. Ioan menționează că, deși aceștia s-au ridicat dintre credincioși, totuși „nu erau dintre ai noștri”. Este, de multe ori, greu, practic imposibil, ca de la început să-ți poți da seama că sunt de fapt altceva decât credincioși adevărați (vezi și pilda neghinei – Mat. 13), că sunt intruși ai celui rău, însă ei se vor separa în viitor de adevărații credincioși. Avertizarea lui Ioan este aceea de a veghea cu privire la învățătura curată a evangheliei și la trăirea sfântă, potrivit Evangheliei. Duhul lui Dumnezeu ne va face ca la momentul potrivit să descoperim ceea ce este fals de ceea ce este adevărat, dar până atunci să rămânem în „credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3-4) și să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune (Evr. 10:24-25).

- Ioan spune credincioșilor că Duhul Sfânt este Cel care ne descoperă tot adevărul (Ioan 16:13-15). Nu ar trebui să ne facem probleme că și cei adevărați vor fi înșelați, pentru că ungera Duhului Sfânt ne va proteja de eroare și de cădere (v. 20-21). Desigur, cristoșii mincinoși și proorocii mincinoși vor face semne mari și minuni pentru a-i înșela, pacă se poate, și pe cei aleși (Mat. 24:24); însă, pe de o parte, credincioșii adevărați trebuie să cunoască intențiile înșelătoare ale celui rău (lucru care se va realiza prin înștiințarea din partea Duhului Domnului) și, pe de altă parte noi trebuie să știm că „nici o minciună nu

vine din adevăr” (v. 21). Aceasta înseamnă că adevărul cuvântului lui Dumnezeu nu va produce niciodată minciună. Deci, dacă rămânem în adevărul cuvântului lui Dumnezeu, noi suntem protejați în fața lucrării de înșelare (vezi 2 Tes. 2:13-17).

- Ioan mai spune că elementul indicator al adevărului (și implicit al minciunii) este mărturisirea că Isus este Cristosul (temelia adevărului) și mărturia că Isus Cristos a venit în trup (4:2). Cel care mărturisește aceste lucruri are pe Tatăl și deci este de la Dumnezeu. Duhul (și cei mânați de acest duh) care tăgăduiește pe Fiul nu are pe Tatăl; orice duh care nu mărturisește pe Isus Cristos (că a venit în trup) nu este de la Dumnezeu (2:22-23; 4:2-3). Când Petru a mărturisit: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu” (Mat. 16:16), Domnul Isus i-a spus că „nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri” (Mat. 16:17). Această mărturie este temelia Bisericii Domnului și ea face ca Biserica și cei credincioși să nu poată fi biruiți de porțile locuinței morților (Mat. 16:18; vezi și Efes. 2:19-22). Este interesant să vedem că doar cei care aparțin Domnului pot face o asemenea mărturie; ceilalți nu pot să mărturiească așa ceva (vezi Mat. 16:13-19). Așadar, temelia pentru adevăr este una de nezdruncinat (vezi și 2 Tim. 2:19) și noi suntem chemați să rămânem pe această temelie a adevărului, ca să fim protejați de minciună și de mincinoși.

8.03

Nu vă lăsați furati de filozofia deșartă a oamenilor

Colos. 2:6-23 (Col. 2:9-10)

Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.

Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpîniri.

Lucrarea harului lui Dumnezeu este o lucrare completă în ceea ce privește mântuirea și viața veșnică. La această lucrare nu mai este nevoie să adaugi nimic de proveniență omenească sau pământească. Apostolul Pavel afirmă în acest sens: „Căci în El (în Cristos) locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpîniri” (Col. 2:9-10). Din această cauză

ni se spune: „Astfel dar, după cum ați primit pe Cristos Isus (adică prin har, prin credință, nu prin fapte – Efes. 2:8-9), așa să și umblați în El (tot prin har, prin credință, nu prin fapte).

Pare însă a fi aici un paradox. Nu se accentuează deseori Scriptură că faptele bune sunt plăcute Domnului (vezi 2 Pet. 1:5-7; 1 Tes. 5:17; Evr. 10:24; Apoc. 19:8)? Întrebarea este deci: Un creștin adevărat nu trebuie să facă fapte bune? De ce ni se spune atunci că „suntem mântuiți prin harul Domnului Isus” (Fap. 15:11), în contextul în care această afirmație venită de la apostolul Petru (vezi contextul) trebuia să fie o replică la cei care spuneau că nu poți fi mântuit doar prin credința în Isus Cristos ci trebuie să faci și alte lucruri, adică să împlinești și Legea lui Moise, deci să săvârșești și faptele bune cerute de Legea lui Dumnezeu (vezi Fap. 15:5)?

Adevărul cuvântului lui Dumnezeu este că mântuirea este posibilă doar prin harul lui Dumnezeu și este primită doar prin credința în El. De asemenea în umblarea pe calea vieții veșnice este suficientă doar credința în Cristos (așa cum vedem în Col. 2:6-7). Faptele bune ale trăirii creștine sunt de fapt roadele mântuirii și ale umblării noastre prin credința în Cristos – sunt roadele Duhului Sfânt în noi (vezi Efes. 2:10; 2 Pet. 1:3-7). Ele nu sunt contribuția sau plata pe care trebuie să le oferim lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră (noi nu avem ce să oferim lui Dumnezeu prin noi înșine – vezi Isa. 64:6). Tot ceea ce noi înfăptuim ca și credincioși ai Domnului este de fapt lucrarea harului lui Dumnezeu în noi (vezi 1 Cor. 15:10). Trăirea lui Cristos în noi (Gal. 2:20) generează o viață plăcută Domnului, plină de roade sfinte, adică faptele noastre bune (Ioan 15:5; Efes. 2:10). De aceea, Cristos este suficient pentru mântuirea și pentru viața noastră veșnică.

Există însă în jurul nostru, în creștinismul actual din lume, fel de fel de idei false, care ne spun că nu este suficient Cristos pentru mântuire și trăire sfântă, că mai trebuie și altceva; asemenea concepții au fost dintotdeauna în istoria bisericii (vezi Fapte 15:1-12; Galateni, Colos. 2). Apostolul Pavel a fost categoric împotriva unor astfel de idei și a invocat chiar anatema (blestemul) lui Dumnezeu asupra unor astfel de erezii și asupra propovăduitorilor acestora (Gal. 1:6-9). Coloseni 2

este o pledoarie plină de înflăcărare și de putere din partea Duhului Sfânt a faptului că Cristos Domnul este și trebuie să fie totul în mântuirea noastră și în trăirea vieții noastre sfinte. Cristos a murit pentru păcatele noastre și jertfa Lui este pe deplin suficientă în vederea iertării noastre și a socotirii noastre „neprihăniți” înaintea lui Dumnezeu (vezi Romani 3:21-26); și El a înviat și s-a înălțat la cer pentru a fi cu noi și a trăi în noi prin Duhul Sfânt (Gal. 2:20). De aceea, să nu aplecăm deloc urechea noastră la ideile acestei lumi, potrivit cărora Cristos este doar Unul dintre mijlocitorii mântuirii noastre, însă mai sunt și alții, sau doar una dintre căile către Dumnezeu, însă mai sunt și altele. Pavel ne avertizează că asemenea idei sunt înșelăciunile diavolului și noi trebuie să le respingem (2 Cor. 11:3-4). Noi avem totul deplin în Cristos (Col. 2:9-10). Pavel menționează patru căi pe care le trâmbițează lumea și care sunt înșelătoare pentru noi, pentru că încearcă să ne îndepărteze de Cristos.

1. Filozofia (v. 8)

Filosofia este căutarea adevărului, dar nu poate fi găsit niciodată prin mijloacele omenești. Este deci o căutare zadarnică. Filosofia este o înșelăciune deșartă, o minciună goală, o amăgire. Pentru că sună bine, atrage și seduce mintea; ea are anumite calități bune, dar nu are deloc valoare spirituală, pentru că este potrivită tradiției oamenilor. Este umană. Dacă dorim să cunoaștem adevărul divin, adevărul supranatural, să nu mergem la o sursă umană. Pentru că tot ceea ce vom obține dintr-o sursă umană este înțelepciunea umană. Iar înțelepciunea umană nu transcende timpul și spațiul. Este doar o gândire insuficientă a omului și, conform lui 1 Cor. 2:14, omul natural nu înțelege lucrurile lui Dumnezeu. Dumnezeu transcendent, este în afara lumii noastre. Numai Dumnezeu, dacă vrea și poate să ne ofere informații despre Sine pe care El Însuși le-a transmis prin revelație divină. Singurul mod în care am putea ști vreodată ceva despre Dumnezeu este să acceptăm revelația Scripturii, și cea dată în trup omenesc, adică pe Isus Hristos.

„După principiile elementare (învățăturile începătoare) ale lumii”. Căutarea adevărului este legată de pământ; nu se poate ridica de la pământ. Căutarea de duce doar la abecedar, doar pentru bebeluși. Oricât

de inteligenți ar fi înțelepții lumii, oricât de capabili ar fi să prelucreze informațiile, să le sorteze și să tragă concluzii, ei ne conduc doar la ABC-urile lumii. Înțelepciunea umană poate fi o etalare a puterii creierului, dar nu are capacitatea de a înțelege adevărul, care este dincolo de capacitatea umană. Nu poți ști adevărul despre eternitate, nu poți cunoaște adevărul despre originile lumii, despre împlinirea veacurilor, despre cer și iad, despre voința lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu nu ar veni să ne spună. Și El a venit să ne vorbească nu numai în adevărul scris (Scriptura), ci și în adevărul întrupat în Fiul Său, Domnul Isus Hristos.

Trăim acum într-o lume post-modernă, ceea ce înseamnă că nu există deloc adevăr veritabil, nici adevăr absolut. Fiecare om vine cu propria sa idee despre ce este adevărul.

În această privință noi trebuie să luăm aminte că în Hristos sunt toate comorile înțelepciunii și cunoașterii, că tu ești complet în El (Col. 2:2-3; 1:15-22). Deci nu lăsa pe nimeni să te îndepărteze de Hristos prin ideile lor omenești, prin viziuni despre lume, valori, moralitate, principii care provin din înțelepciunea umană. Această filozofie este înșelăciune goală.

2. Legalismul (v. 16-17)

Ești complet în Hristos. În El se găsesc toate comorile înțelepciunii și cunoașterii. El este substanța și tot ceea ce este menționat în versetul 16 este doar umbra.

Este vorba aici despre religia exterioară. Despre ceremonie și ritual. Fiecare religie are ritualurile sale. Ceea ce se spune aici era o caracteristică a iudaismului, pe care Pavel o abordează în primul rând. S-au respectat toate ritualurile necesare cerute de religia iudaică? Ai participat la ritualuri, îndatoriri și comportamente care sunt destinate a fi un fel de mecanism pentru a transmite un fel de legătură divină? Pavel spune: „Nu vă lăsați rătăciți de așa ceva!”

Evreii și chiar și unii dintre creștini, spuneau că Dumnezeu nu va accepta pe cineva (chiar dacă crezi în Fiul Său) decât dacă ești tăiat împrejur (vezi v. 11), doar dacă împlinești Legea lui Moise (Fap. 15:1,5). Pavel însă afirmă că tăierea împrejur, sabatul, Legea lui Moise

sunt doar imagini, o umbră a lucrurilor spirituale (vezi v. 11, 16-17; Rom. 2:25-29), adică trupul este a lui Cristos. Tot ceea ce a dat Dumnezeu în vechime avea scopul de a proteja, de a păstra și de a înfățișa realitatea viitoare. Această realitate este Hristos, de aceea pune umbra deoparte pentru că substanța este aici, în Cristos, și deci nu ai nevoie de vreun ritual (vezi și Ioan 4:21-24).

Deci, ce înseamnă să fii creștin? Înseamnă oare că trebuie să îndeplinesc această poruncă, aceste ritualuri și să spun aceste rugăciuni și să recitesc aceste lucruri și să aprind aceste lumânări, etc.? Pavel a spus că nu. Nicio activitate exterioară nu îți aduce intrarea în cer. Când îți dai viața lui Hristos, ai făcut deja totul. De aceea, Pavel spune, „să nu lăsați pe nimeni să vă judece cu privire la ....” (v. 16). Doar Hristos este Cel care contează.

3. Misticismul (v. 18-19)

Prin misticism, se consideră că te poți conecta cu Dumnezeu printr-o experiență spirituală superioară, o oarecare înălțare a minții tale, o anumită experiență intuitivă, un sentiment special, o oarecare dorință deosebită; prin toate acestea și prin alte stări „înalte” te poți ridica cumva și te poți conecta cu El. Unii oameni cred că pot sta pe țărmul mării și, privind marea, îl ating pe Dumnezeu. Nu este adevărat. Poți spune că există Dumnezeu care te privește, dar nu vei avea acolo o experiență cu Dumnezeu. Unii oameni cred că atunci când văd frumusețea naturii sau a cerului înstelat, sau simt briza mării sau ajung în pădure, ei îl simt pe Dumnezeu. Nu este adevărat; ei simt doar briza.

Pavel spune: „Nimeni să nu te păcălească. Nu lăsa nimeni să-ți răpească premiul alergării” (v. 18). Unii oameni cred că, într-un fel, dacă fac un jurământ de sărăcie, dacă se debarasează de toate, dacă nu se căsătoresc, dacă vor merge într-o peșteră pentru tot restul vieții, dacă se călugăresc, etc., atunci ei se vor ridica până la un nivel mai înalt de spiritualitate. Unii se autoflagează, își produc răni deoarece, ei cred că aceasta le va induce o legătură transcendențială cu Dumnezeu. Sunt și cei care se implică în venerarea îngerilor. Esenienii (o sectă religioasă din vremea Domnului Isus, care au rupt total legătura cu templul de la Ierusalim și cu societatea iudaică, pentru că le considerau corupte de

păcat) făceau acest lucru, pentru că ei considerau că te poți ridica în această viață la cer și poți atinge tronul lui Dumnezeu prin intrarea în legătură cu îngerii.

Depărtează-te de așa ceva pentru că asta îți va jefui viața spirituală și răsplata, deoarece te va face să ai încredere în ceva ce nu poate fi adevărat, și atunci veți acorda acelui lucru o autoritate mai mare decât trebuie. Și astfel ai fost înșelat. Aceasta este mândrie (v. 18). Problema lor este că nu se țin strânși de Capul care este Cristos (v. 19; vezi și 1:18). Dintr-odată, Hristos nu mai este centrul vieții tale, nu mai este Cel suprem, doar tu ești, cu toate viziunile și cu toate experiențele tale mistice. Nu-L poți înălța pe Hristos și pe tine însuși în același timp.

(4) Asceza (Ascetismul) (v. 20-23)

„Dacă ai murit împreună cu Hristos față de principiile elementare ale lumii” tu ești în afara acestei lumi, și acum trăiești într-o lume nouă, în împărăția lui Dumnezeu, împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu, tărâmul mântuirii, a iertării păcatelor (1:13-14); tu ești complet în El și ai toate comorile înțelepciunii și cunoașterii (2:2-3).

Deci, dacă este adevărat acest lucru, de ce, de parcă ai trăi încă în lume, te supui unor porunci ca acestea: „nu lua”, „nu gusta”, „nu atinge cutare lucru” ? Aceasta este asceza. Aceasta este un fel de convingere religioasă transcendentală care, după gândirea oamenilor fără Cristos, îi duce pe oameni la un nivel spiritual mai înalt.

În 2: 23 se spune că oamenii fac așa ceva pentru că ele au o înfățișare de înțelepciune în religia creată de omul însuși. Adevărul este că tratarea severă a trupului nu are nicio valoare „împotriva gădilării firii pământești”. Asceza nu are nici o valoare spirituală; numai supunerea trupului tău în ascultare de adevărul lui Dumnezeu (Rom. 12:1-2; 1 Cor. 9:24-27). Și nu poți face asta decât dacă Hristos este viu și ai fost transformat de El. Tot ce ai nevoie vreodată se află în Hristos. Totul este în El, transformare completă, iertare completă, victorie completă și nu puteți face nimic pentru a adăuga ceva lui Hristos. De aceea, „Nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare” (2:4).

Apostolul Pavel afirmă (vezi v. 11-15) că în Cristos se află tot ceea ce încearcă să găsească oamenii prin filozofie, legalism, misticism și asceză, dar în mod zadarnic. „În El, ați fost tăiați împrejur, nu cu o circumcizie făcută de mână, ci cu circumcizia lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești ...”. Astfel, ceea ce nu poate realiza omul prin toate demersurile lui așa-zis „spirituale” au fost primite direct de la Dumnezeu în Cristos. Dacă vii la Cristos primești iertarea păcatelor, o natură nouă, o dispoziție nouă, o inimă nouă care iubește dreptatea, mori față de trecut și te ridici la o viață nouă, ești eliberat din împărăția întinericului și strămutat în împărăția Fiului Său drag. Dacă veniți la Hristos veți ajunge literalmente la adevărul care transcende, adevărul pe care nu îl veți găsi niciodată nicăieri decât în Cuvântul lui Dumnezeu și chiar acest adevăr nu îl veți înțelege niciodată până când Duhul lui Dumnezeu nu va avea reședința în cei credincioși și El va deveni învățătorul vostru și atunci vei ști lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

Totul este în Hristos. Tot adevărul, toată înțelepciunea, toată cunoștința, toată înțelegerea, toată pacea, toată bucuria, toată valoarea, toată împlinirea, toată satisfacția, tot scopul, toată izbăvirea, toată puterea, toată mângâierea și toată nădejdea eternă este în Hristos (vezi 1 Cor. 1:30-31). A-L avea pe Cristos înseamnă a avea totul; a nu-L avea pe El înseamnă a nu avea nimic.

15.03

Umblați cârmuiți de Duhul, nu de firea pământească

Gal. 5:16-26 (Gal. 5:16)

Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești.

Apostolul Pavel lămurește foarte bine (în epistola către Galateni) ce înseamnă să fii liber prin harul lui Dumnezeu. Libertatea în Domnul Isus Cristos nu înseamnă să faci ceea ce tu vrei, fără vreo obligație sau fără vreo responsabilitate înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Dimpotrivă, dacă privim Gal. 5:13-15 descoperim că libertatea

adevărată este să trăim în dragoste sfântă, slujindu-L cu toată ființa și cu toată inima pe Dumnezeu și slujindu-i cu toată inima și puterea pe cei care sunt „aproapele” nostru. Libertatea în Cristos este libertatea de a nu păcătuși și de a trăi după voia lui Dumnezeu și pentru gloria Lui. Pasajul din Gal. 5:16-26 ne revelează patru elemente ale libertății creștine.

1. Cei liberi în Cristos aparțin lui Cristos și sunt cârmuiți de Duhul Sfânt

În v. 16 apare o poruncă: „Umblați cârmuiți de Duhul!” Partea a doua a versetului este de fapt o afirmație – reprezintă consecința umblării cârmuiți de Duhul, adică „nu vom împlini poftele firii pământești”. Înțelegem de aici că viața în Cristos înseamnă să umbli (să trăiești) cârmuit de Duhul Sfânt. Aceasta înseamnă că prin Cristos noi devenim supuși Lui, robii Lui și deci robi ai neprihănirii (vezi Rom. 6:18; vezi tot contextul din Rom. 6). Aceasta este o robie eliberatoare. Pentru că, fiind robi ai lui Cristos (ai neprihănirii Lui) noi nu mai suntem robi ai păcatului și nu mai putem împlini poftele firii pământești. Dacă, deci, cineva vrea să fie liber de păcat și de pornirile înrobitoare ale firii pământești, el trebuie să accepte să fie rob al lui Cristos și deci controlați (cârmuiți) de Duhul lui Dumnezeu. În acest fel, creștinii ies de sub controlul păcatului și a firii pământești. În Col. 1:13-14 Pavel definește mântuirea prin eliberarea de un sistem distructiv, cel al păcatului, și transferarea într-o împărăție a Fiului lui Dumnezeu, deci așezarea lui sub autoritatea lui Cristos și sub cârmuirea Duhului Sfânt. Din cauza aceasta, creștinul este eliberat de păcat, și autoritatea păcatului, a firii pământești, a lumii și a diavolului.

Pavel continuă să spună că firea pământească este un domeniu ostil Duhului Sfânt (v. 17) și de aceea nu poți face două lucruri care se împotrivesc unul celuilalt (să faci ce îți spune firea pământească și să faci, în același timp și ce spune Duhul). Sunt aici două împărății care se împotrivesc una celeilalte. De aceea, libertatea de lucrurile firii pământești este posibilă doar prin cârmuirea Duhului Domnului.

Apostolul Pavel explică de ce se întâmplă așa ceva. Cei care aparțin lui Cristos (deci cei care sunt cârmuiți de Duhul Sfânt) „și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei” (v. 24).

Nu doar că aceștia trăiesc sub o altă împărăție, sub o altă cărmuire, dar ei, în Cristos, au fost răstigniți odată cu El pentru ca, prin învierea Lui, ei să trăiască o viață nouă din cauza faptului că au înviat odată cu El (vezi Rom. 6:1-14). Moartea și învierea sunt două aspecte extrem de radicale. Din moment ce am murit împreună cu Cristos față de păcat este evident că relația cu păcatul și cu poftele firii pământești a fost curmată în mod radical. Noi trebuie să credem aceasta și deci să ne supunem lui Cristos și cărmuirii Duhului Sfânt.

2. Cei liberi în Cristos rodesc o roadă duhovnicească, nu o roadă firească

Adevărata libertate creștină se exprimă prin rodire duhovnicească și prin blocarea rodirii firii pământești. Din moment ce aceia care sunt ai lui Cristos și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei (v. 24) este evident că este blocată rodirea firii pământești. Apostolul Pavel ne arată care sunt faptele firii pământești pe care noi le manifestăm din plin ca oameni fără Cristos. Ele sunt menționate în v. 19-21. Aceste fapte (roade) ale firii pământești se manifestau în noi nu din cauză că cineva ne forța din exterior să le săvârșim. Ele sunt roade ale firii, deci ele izvorau din lăuntrul nostru ca ceva normal. Domnul Isus a afirmat că acestea vin din inima omului păcătos și ele spurcă cu adevărat pe om (Mat. 15:19-20). Domnul a lăsat să se înțeleagă că este ceva normal, firesc ca aceste fapte să se manifeste, exact așa cum buruiana răsare și crește în ogor fără ca cineva să o cultive și să-i poarte de grijă. Lucrul acesta se întâmplă pentru că sămânța buruienilor este deja în pământ și are caracteristici pământești. Plantele folositoare trebuie semănate, trebuie să li se poarte de grijă pentru a crește și a rodi, pentru că acestea nu sunt normale pentru pământul blestemat din pricina păcatului (vezi Gen. 3:17-19; Mat. 13:3-8). Este deci nevoie de ceva introdus din afară, de contribuție externă pământului (sămânță, protejare, irigare), pentru ca o plantă folositoare să aducă roadă. Altminteri ea nu va supraviețui. Așa eram noi fără Cristos (vezi Efes. 2:1-3). Noi aparținem acestui pământ blestemat și diavolul este „stăpânitorul lumii acesteia” și de aceea, firea noastră pământească rodea faptele acestei lumi (vezi v. 19-21).

Însă, prin Cristos, cei mântuiți au viață veșnică în Cristos, care locuiește în noi prin Duhul Sfânt, face să rodească o roadă duhovnicească în noi (Gal. 5:22-23; 1 Ioan 3:8-9; Efes. 4:20-32 și cont.). De data aceasta roada duhovnicească este posibilă prin intervenție cerească în cel credincios, pentru că „legea Duhului de viață în Cristos Isus ne-a izbăvit de legea păcatului și a morții” și lucrează în noi o viață nouă cu roadele ei (vezi Rom. 8:1-12). Pentru cei credincioși devine ceva normal să rodească fapte după voia lui Dumnezeu și care să reziste pentru veșnicie (vezi tot cap. Rom. 8). Observă că roada Duhului este una singură („Roda” la singular, și articulat cu art. hotărât – aceasta înseamnă că roada Duhului nu poate fi confundată cu roada firii pământești și ea este manifestarea completă a Duhului Sfânt în noi). Și totuși apar nouă roade duhovnicești; aceasta înseamnă că este o singură roadă – dragostea, dar manifestarea ei în noi este multiplă, ca un diamant cu multe fețe. Din moment ce Duhul rodește în cei credincioși roada firii pământești nu mai are posibilitatea de a rodi, aceasta devine sufocată din cauza rodirii Duhului în noi. Trebuie însă să știm că firea pământească este încă în noi, cei credincioși până la moartea trupului. Abia la înviere noi vom căpăta un trup duhovnicesc care face să dispară pentru veșnicie posibilitatea ca roada firii să se mai manifeste (vezi 1 Cor. 15:50-54). Până la înviere însă posibilitatea rodirii firii pământești este încă în vigoare. Dar ea nu poate rodi atâta vreme cât noi suntem sub cârmuirea Duhului Sfânt. Așadar, îndemnul de a umbla cârmuiți de Duhul (v. 16) pentru ca roada Duhului să se manifeste în noi (v. 22-23) este actual pentru întreaga noastră viață trăită pe pământ. Să umblăm deci totdeauna cârmuiți de Duhul, pentru ca roada firii pământești să rămână în poziția pe care ne-o dă Cristos – răstignită împreună cu patimile și poftile ei (v. 24).

3. Cei liberi în Cristos sunt realmente liberi de stăpânirea Legii lui Dumnezeu

În v. 18 ni se spune că „Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege (sub autoritatea, sub stăpânirea Legii)”. Iar în v. 23 ni se spune că roada Duhului care se manifestă în cei călăuziți de Duhul, adică în cei credincioși ne eliberează de fapt de condamnarea Legii („Împotriva

acestor lucruri nu este lege”). O privire superficială asupra acestor pasaje biblice i-a condus înspre ideea că libertatea în Cristos ne asigură libertatea de a mai ține cont de vreo lege, așa că putem face tot ce ne dorim și legea lui Dumnezeu nu ne poate condamna (vezi și Colos. 2:16, 20-23). Apostolul Pavel a fost deseori acuzat de iudei că el calcă în picioare Legea lui Dumnezeu și că el dă apă la moară celor care vor să-și manifeste libertatea în Cristos neținând cont de nici o lege. Nu îndeamnă oare Pavel, „Rămâneți dar tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei” (5:1)?

Asemenea oameni, care vântură ideea libertății în Cristos în asemenea manieră perversă, nu țin deloc cont de sensul învățaturii lui Pavel. Niciodată Pavel nu a admis ideea de a păcătui pentru că oricum harul Domnului ar rezolva problema tolerării păcatului în viața unor asemenea oameni (vezi de ex. Rom. 6). Pe de altă parte, Pavel a învățat că Legea lui Dumnezeu „negreșit este (și rămâne pentru veșnicie) sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Rom. 7:12). Iar Pavel, deși a făcut totul ca să se adapteze tuturor oamenilor (unii având Lege, alții nu aveau Lege) pentru a-i câștiga pentru mântuirea prin Evanghelie, totuși el nu a fost fără Legea lui Dumnezeu, pentru că era sub legea lui Cristos (1 Cor. 9:19-23).

Așadar, având în vedere toate aceste considerații, iată ce vrea să spună Pavel în Galateni 5: (1) pe de o parte, cei călăuziți de Duhul nu mai sunt sub stăpânirea Legii (v. 18) deoarece Cristos, Domnul, prin jertfa lui pe cruce a primit în El Însuși toată condamnarea pentru păcatele comise de toți păcătoșii care cred în Cristos. Ei nu mai sunt sub incidența condamnării Legii lui Dumnezeu. Nici o lege nu condamnă vreo încălcare a ei de două ori. Legea este dreaptă și bună și pentru că condamnă pe cel care a păcătuțit din pricina păcatelor lor, însă această condamnare perfect dreaptă a suportat-o Cristos (El s-a încărcat cu păcatele noastre). De aceea, Dumnezeu, în dreptatea Lui ne socotește neprihăniți (fără vină înaintea Lui) datorită jertfei ispășitoare a lui Cristos (Rom. 3:21-26). Dreptatea lui Dumnezeu nu mai poate condamna pe astfel de oameni, nici Legea nu mai poate face așa ceva și nici măcar Satan nu ne mai poate învinovăți din cauza acestei jertfe a lui

Cristos (vezi Zah. 3:1-5; Col. 2:13-15; Apoc. 12:9-11). Cei călăuziți de Duhul lui Dumnezeu au toate păcatele lor iertate și deci șterse (Evr. 8:12) și natura lor nouă duhovnicească face ca faptele firii pământești să nu se poată manifesta – nu mai există deci pentru aceștia nici o condamnare a Legii. Pentru că ei și-au răstignit firea pământească și poftetele ei (v. 24) în moartea lui Cristos, Legea, în dreptatea ei a fost pe deplin satisfăcută (împlinită). (2) pe de altă parte, conform v. 23 înțelegem că roada Duhului din cei călăuziți de Duhul se manifestă prin fapte care de fapt împlinesc în mod desăvârșit Legea lui Dumnezeu. Cum ai putea condamna un om care arată dragostea lui Dumnezeu prin faptele lui, că ar încălca astfel legea? Domnul Isus, atunci când a fost acuzat că încalcă Legea lui Dumnezeu, a fost de fapt condamnat pe nedrept pentru că acuzatorii nu au putut găsi nici o vină împotriva Lui. Mai mult, felul în care Domnul a împlinit Legea lui Dumnezeu a fost la un nivel mult mai înalt decât cerințele Legii (vezi Mat. 5:17-20). El a împlinit tot cuvântul lui Dumnezeu, pentru că în El Cuvântul a devenit trup, deci împlinire desăvârșită (Ioan 1:14). Așadar, atunci când noi Îl avem pe Cristos în noi, avem de fapt împlinirea tuturor cerințelor lui Dumnezeu în noi (vezi Gal. 2:20). Mai mult, prin Cristos, noi avem în noi o natură duhovnicească care face ca noi să împlinim poruncile Legii în mod natural, nu că Legea ne forțează ci pentru că dragostea lui Dumnezeu ne constrânge (vezi Evr. 8:8-13; 2 Cor. 5:14-15). Noi nu mai suntem sub autoritatea Legii, dar cerințele Legii sunt împlinite în noi prin Duhul Sfânt; noi suntem eliberați de Lege pentru că Legea și-a îndeplinit complet mandatul ei în noi (condamnându-ne la moarte în Cristos). Deci noi suntem complet eliberați de Lege pentru a împlini voia lui Dumnezeu prin călăuzirea Duhului Sfânt în noi (Rom. 7:1-13; Col. 2:13-15).

4. Doar cei liberi în Cristos vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu

Pavel afirmă că cei în care firea pământească vor rodi faptele ei „nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (v. 21; vezi și Apoc. 21:8; 22:15). Prin antiteză, cei călăuziți de Duhul lui Dumnezeu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu (tocmai pentru că Legea nu are ce anume să condamne în ei; păcatele lor sunt șterse prin sângele lui Cristos – v. 23;

Filip. 3:18-21). Cei care sunt în Cristos, deci cei călăuziți de Duhul Sfânt, au nădejdea mântuirii (1 Tes. 5:9-11; 2 Tes. 1:6-10).

În același timp, Petru ne spune că, cei care sunt în Cristos, deci cei care sunt călăuziți de Duhul Sfânt, beneficiază „din belșug de intrarea în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos” (2 Pet. 1:11; vezi întregul context din 2 Pet. 1:1-11). Ce reprezintă acest „din belșug”? Dacă vorbim despre o intrare în Împărăția Domnului, conform limbajului normal, n-ar fi trebuit să ni se spună că intrarea poate să fie „din belșug”; când intri undeva, pur și simplu, intri. Limbajul lui Petru însă ne spune că, „în chipul acesta vi se va da din belșug intrare...” (2 Pet. 1:11). Studiind textul din 2 Petru descoperim că cei care își dau toate silințele „ca să unească cu credința lor fapta, ...” (1:5-7), nu apar a fi o categorie de credincioși deosebiți de alți credincioși. Ideea este că cei care Îl cunosc pe Cristos, deci care i-au în serios binecuvântările pe care Dumnezeu, în harul Său, le oferă în Cristos înțeleg că Domnul le-a dat totul în ceea ce privește viața și evlavia (v. 3-4). Acest totul nu a fost dat de Domnul numai unor credincioși „mai sfinți decât alții” ci tuturor credincioșilor. Cei care cred acest lucru (ar putea să creadă toți sfinții mântuiți prin Cristos) sunt chemați să-și dea toate silințele în trăirea creștină (1:5-7). Toți sfinții, dacă vor, au șanse egale în fața revărsării harului lui Dumnezeu în Cristos, nu doar unii. Iar cei care acceptă din plin acest har al lui Dumnezeu, acestora „li se dă din belșug intrare în Împărăție”. Această intrare din belșug reprezintă o asigurare mai mare a moștenirii în Împărăție. Pacea pe care ei o au aceștia este una care este experimentată la maxim în viața lor. Există pentru aceștia o libertate în Cristos care le permite să se bucure de o viață din belșug, așa cum Cristos a promis tuturor oilor Sale (Ioan 10:10). Dacă totuși unii se bucură mai puțin de viața din belșug dată de Cristos nu este din cauză că lor Domnul nu le-a dăruit har deplin, ci din cauză că ei ezită să-și însușească bogățiile harului lui Dumnezeu, bogățiile vieții în Cristos. De aceea, să umblăm pe deplin „cârmuiți de Duhul” (Gal. 5:16) pentru a moșteni din plin Împărăția lui Dumnezeu!

Echipați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu**Efes. 6:10-20 (Efes. 6:11)**

*Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu,
ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.*

Pentru unii creștini harul lui Dumnezeu reprezintă o ofertă divină prin care noi ar trebui să stăm liniștiți în toate împrejurările vieții datorită faptului că El, ca și Tată al nostru, ne poartă de grijă întotdeauna. Nu este nevoie să știm toate pericolele sau toate dificultățile vieții pentru că Domnul le știe pe toate și va interveni salvator atunci când este nevoie. Noi trebuie doar să aducem în orice lucru „cererile noastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri” (Filip. 4:6). Ca răspuns din partea Domnului ni se promite că „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus” (Filip. 4:7). Aceste lucruri sunt adevărate (este cuvântul lui Dumnezeu pentru noi) însă nu este adevărat că harul lui Dumnezeu are menirea să ne facă fără nici o grijă (în sensul că noi nu trebuie să ne preocupăm de ceea ce se întâmplă cu noi – Domnul ne spune „să nu ne îngrijorăm de viața noastră” – Mat. 6:25-34; însă noi avem datoria să ne îngrijim în orice situație pentru a fi veghetori și a face voia lui Dumnezeu în orice situație – vezi 1 Cor. 16:13).

Așadar, harul lui Dumnezeu nu ne face viața fără griji și nici nu ne „cocoloșește” pentru a nu avea probleme, ci „ne învață” (Tit 2:12-13) cum să confruntăm în mod conștient și cu credință în Dumnezeu orice situație din viață. În acest sens avem îndemnul apostolului Pavel de a lupta împotriva dușmanilor spirituali din această lume și de a veghea să fim, în orice moment, gata de luptă împotriva celui rău. Harul lui Dumnezeu ne pune la dispoziție tot ce avem nevoie pentru a fi biruitori împotriva atacurilor celui rău (vezi Efes. 6:10-20; 2 Pet. 1:3-4) și ne învață cum să facem față tuturor acestor atacuri și cum să trăim o viață sfântă și plăcută Domnului (v. 12; 2 Pet. 1:5-7). Îndemnul lui Pavel este unul la luptă spirituală și la veghere maximă pentru a ști felul în care să-

I confruntăm pe cel rău și să devenim biruitori. Este binecuvântarea harului lui Dumnezeu pentru sfinții Lui că ei cunosc planurile celui rău și pot folosi resursele divine pe care le au în Cristos, prin Duhul Sfânt, împotriva oricărui atac spiritual. Așadar:

1. Întăriți-vă în Domnul (v. 10)

Sunt foarte multe pasaje în Scriptură în care învățăm că Domnul este pentru poporul Lui „Stânca mântuirii noastre”, Ocrotitorul și Cel care intervine să ne salveze când noi nu mai putem să răzvim împotriva dușmanilor noștri spirituali. De aceea, cel credincios are curaj în Numele Domnului să lupte împotriva celui rău, în orice circumstanțe (vezi Avraam – Gen. 14; Iosua – cartea Iosua; David – împotriva lui Goliat în 1 Sam. 17; vezi toate luptele lui David de-a lungul vieții sale – 2 Sam. 22; vezi confruntările Domnului Isus cu cel rău – Evangheliile; vezi oamenii credinței – Evr. 11; vezi martorii Domnului în lumea ostilă lor – Apocalipsa; exemplele sunt multe în Scriptură). Toți aceștia au fost mai mult decât biruitori nu prin tăria lor sau prin abilitățile lor, ci doar prin credința în Domnul și Mântuitorul lor. Ei nu s-au retras din fața dușmanilor ci s-au întărit prin puterea și tăria Domnului și i-au confruntat pe dușmani; ei nu s-au uitat la ei înșiși ci la Cel care este Dumnezeu și așa au pornit la luptă. Domnul Isus, înainte de a se înălța la cer, i-a trimis pe urmașii Lui în lume pentru a o confrunța și a mărturisi la toți oamenii Evanghelia lui Cristos (Mat. 28:18-20; Fapte). Singura promisiune pentru ei a fost că Domnul, care are toată puterea în cer și pe pământ va fi cu ei. Domnul nu i-a menajat deloc, dar i-a însoțit cu harul Lui; ei au ținut cont de îndemnul lui Pavel din Efes. 6:10 și au biruit.

2. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu (v. 11)

Există o armătură care este a oamenilor. Ea este bună doar în confruntările omenești de pe pământ; în nici un caz ea nu este bună împotriva diavolului și împotriva tuturor domniilor spirituale ostile bisericii Domnului. Ea este bună pentru obiectivele umane, dar n-au nici o eficiență în bătăliile spirituale (vezi v. 12). De aceea, Pavel precizează foarte clar: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu”. Doar așa putem ține piept împotriva uneltirilor diavolului (v. 11).

Tot Pavel explică diferența dintre armătura oamenilor și armătura lui Dumnezeu (vezi 2 Cor. 10:3-5). El spune că noi, cei credincioși, (1) ne luptăm călăuziți de Duhul Domnului, nu călăuziți de firea pământească. Deși suntem încă pe pământ și suntem încă în firea pământească noi luptăm prin Duhul lui Dumnezeu. Deci armele sfinților sunt spirituale. (2) Aceste arme spirituale sunt puternice și întărite de Dumnezeu. Dumnezeu este Cel ce luptă iar sfinții Lui Îi sunt supuși. (3) Aceste arme spirituale sunt îndreptate nu împotriva cărnii și sângelui, nu împotriva oamenilor pentru a-i distruge (Efes. 6:12), ci împotriva duhurilor demonice din locurile cerești. Pavel afirmă că scopul sfinților trebuie să fie prăbușirea întăriturilor minții omenești, a fanteziilor mincinoase a minții firești a oamenilor; noi trebuie să aducem mărturie despre Cristos în lume, pentru ca orice lucrare a necredinței să fie distrusă și oamenii să fie smulși din ghearele celui rău, în vederea mântuirii lor (2 Cor. 10:5). Noi de aceea suntem în această lume și pentru aceasta luptăm. Vorbim astfel de armele lui Dumnezeu, despre obiectivele Sale și despre strategia lui Dumnezeu împotriva dușmanilor spirituali. Sfinții nu sunt chemați pentru a se implica în afacerile și în luptele lumii acesteia. (4) Domnul Isus ne-a mai spus că noi suntem trimiși în lume „ca niște oi în mijlocul lupilor” (Mat. 10:16). Singurele arme ale credincioșilor sunt doar înțelepciunea divină, nevinovăția căpătată în Cristos și Domnul Însuși. De fapt în confruntările cu lumea noi nu avem nevoie de alte arme sau de mijloace omenești; ele sunt suficiente în confruntarea spirituală.

3. Luați toată armătura lui Dumnezeu (v. 13)

Dacă la punctul 2) s-a pus accentul pe faptul că armătura creștinului este spirituală, și obiectivele Domnului și strategia folosită de El sunt tot spirituale, de data aceasta Pavel, la punctul 3) detaliază toate elementele acestei armuri. Din nou se subliniază că cei credincioși trebuie să cunoască și să folosească toate elementele acestei armuri spirituale; ei nu au nevoie să neglijeze vreuna dintre aceste elemente. În același timp, credinciosul trebuie să aibă asupra lui în mod permanent această armură și să fie pregătit oricând de luptă împotriva celui rău. Când nu luptă credinciosul trebuie să fie veghetor întotdeauna; el nu știe

când va veni ziua cea rea (v. 13). Când însă va lupta, credinciosul trebuie să folosească, prin harul lui Dumnezeu, fiecare element al armăturii potrivit cu loviturile care le va primi și potrivit cu atacurile pe care trebuie să le lanseze împotriva dușmanilor spirituali. Doar harul lui Dumnezeu îl învață pe credincios când să pornească atacul, cum să atace și cum să folosească elementele armurii sale.

Apar aici șapte elemente ale armurii unui creștin (deci este vorba despre o armură desăvârșită, completă – nu lipsește nimic din ceea ce este nevoie; este drept, Pavel a folosit modelul soldaților romani în prezentarea armurii, dar fiecare element este unul spiritual, nu o piesă omenească a unui soldat obișnuit).

(1) Adevărul cu care trebuie să ne încingem mijlocul (v. 14). Încingerea cu un asemenea brâu spiritual are două roluri: pe de o parte ține fixate toate armele din dotare bine fixate și în poziția potrivită și pe de altă parte, hainele sunt astfel lipide de corp și nu-l jenează pe soldat în timpul luptei. Toate acestea ne arată că adevărul lui Dumnezeu (adevărul cuvântului Său) este un element esențial. El oferă cunoaștere, pricepere, iluminare spirituală în toate domeniile vieții.

(2) Platoșa neprihănirii cu care trebuie să ne îmbrăcăm (v. 14). Platoșa este folosită pentru apărarea trupului în luptă. În plan spiritual, neprihănirea lui Dumnezeu ne protejează de acuzațiile celui rău (vezi Zah. 3; Apoc. 12:9-10), care produce în noi sentimentul vinovăției, dar, de asemenea, ne păstrează curați în apropierea noastră de Dumnezeu. Neprihănirea lui Cristos era un scut deosebit pe care Pavel l-a folosit în relația lui cu Dumnezeu (vezi Filip. 3:8-11).

(3) Râvna Evangheliei păcii cu care creștinul trebuie să se încalce (v. 15). Încălțăminte de soldat roman era ușoară și potrivită pentru parcurgerea distanțelor lungi. Pentru creștin această râvnă a Evangheliei păcii vorbește despre umblarea creștină (sau trăirea creștină). Nu este vorba aici că toți creștinii trebuie să fie propovăduitori ai Evangheliei în stilul evangheliștilor (de ex. a lui Pavel). Dar este vorba despre faptul că toți creștinii trebuie să fie martori ai Evangheliei în locul și responsabilitatea pe care ei le au pe acest pământ (vezi Filip. 1:27 – purtarea într-un chip vrednic de Evanghelie este o trăsătură pe care toți

creștinii trebuie să o aibă). În acest fel, promisiunea Domnului din Mat. 28:20 va fi experimentată de toți sfinții de-a lungul vieții lor.

(4) Scutul credinței cu care se pot stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău (v. 16). Scutul este foarte important pentru apărare de sulite și săgeți, cât și de orice lovituri din partea inamicului. La fel, în viața spirituală este nevoie de scut. Credința în Dumnezeu și în Cristos este un scut. Domnul Isus i-a îndemnat pe ucenicii Lui să aibă credință în Dumnezeu și în El Însuși (Ioan 14:1). Credința este singura atitudine plăcută lui Dumnezeu prin care El socotește ca fiind neprihănit pe cei din poporul Lui (vezi Gen. 15:6; vezi Evr. 11). Prin credință primim binecuvântările lui Dumnezeu și prin ea ne protejăm viața spirituală; putem stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.

(5) Coiful mântuirii (v. 17). Mântuirea prin Cristos ne protejează capul și gândirea noastră. Noi trebuie să cunoaștem bine planul de mântuire a lui Dumnezeu pentru că numai așa putem birui toate încercările vieții și toate atacurile celui rău. Diavolul caută să creeze confuzie în mintea credincioșilor și, dacă reușește acest lucru, îl poate distruge pe credincios. Când însă ești sigur de mântuirea lui Dumnezeu și știi cum poți fi mântuit, diavolul nu te poate nenoroci.

(6) Sabia Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu (v. 17). Sabia este singura armă de atac al credinciosului. Pavel vrea să sugereze că poți fi protejat atunci când știi să mânui cuvântul lui Dumnezeu. El este o armă de atac de temut. Conform 2 Tim. 3:16-17 toată Scriptura este de folos pentru învățare, mustrare, îndreptare și echipare cu înțelepciune duhovnicească. Scriptura îl poate echipa pe credincios pentru orice lucrare a lui Dumnezeu. Conform Fapte 20:32 înțelegem că Cuvântul lui Dumnezeu zidește pe credincios în plan spiritual și poate asigura moștenirea veșnică pentru toți sfinții Domnului.

(7) Rugăciunea (v. 18-20). Aici Pavel nu consideră că rugăciunea ar fi în cadrul armurii spirituale a credinciosului, însă arma rugăciunii este o armă care este la îndemâna tuturor credincioșilor pentru orice situație a vieții și poate fi folosită oriunde și oricând. Nimic nu se realizează, în viața spirituală fără rugăciune. Și succesul vestirii Evangheliei în lume, și când ești încercat și în toate lucrurile vieții

(Filip. 4:6-7). Totul în viața credinciosului se poate rezolva cu rugăciunea și nimic nu ar trebui să fie omis în rugăciune. Observă că domeniul rugăciunii acoperă o paletă foarte largă de rugăciuni (de laudă, de mulțumire, de mijlocire, de cerere, rugăciune individuală, rugăciune în grup, rugăciune în adunarea bisericii, rugăciune a inimii, nerostită cu glas tare, etc.). Suntem invitați să folosim orice gen de rugăciune, în toată vremea și pentru orice domeniu al vieții spirituale. Rugăciunea nu este restricționată de ceva anume.

A trăi prin har înseamnă a beneficia de ajutorul Domnului și în domeniul luptei spirituale pe care trebuie să o ducem pe pământ.

29.03

Fugi de păcat și nu păcătuia împotriva lui Dumnezeu

Geneza 39 (Gen. 39:9b)

Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?

Iosif a ajuns să fie vândut chiar de frații lui, fără altă vină decât că era urât de ei, și astfel a ajuns rob în Egipt. Era departe de țara lui, departe de familia lui și departe de Dumnezeu părinților săi; așa credeau cei din antichitate cu privire la zeii lor – că erau plini de putere doar în zona țării lor. Și totuși, Iosif a învățat altceva de la părinții lui, că Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov este singurul și adevăratul Dumnezeu și că El este Dumnezeu cerului și al pământului, și Dumnezeu istoriei (vezi Gen. 12:1-3; 15:1; 17:1; 24:3; 28:13-17). Iosif avea 17 ani când a fost vândut în Egipt (Ge. 37:2), deci un tânăr plin de viață și doritor, ca orice tânăr, să-și facă un viitor binecuvântat (vezi Gen. 37). Numai că, visurile sale păreau spulberate și viitorul lui părea a fi sumbru din pricina urii fraților lui; părea părăsit și de Dumnezeu părinților săi. De asemenea, orice motiv de a nu păcătuia împotriva Dumnezeului său părea că nu-și mai avea rostul – era doar în Egipt, rob într-o țară fără Dumnezeu și imorală. Iosif însă, deși îndurerat, deși străin și singur, gândește totuși altfel. Pentru el Dumnezeu nu a „murit”

și principiile legii lui Dumnezeu sunt valabile în orice loc și în orice vreme. El gândește în următorii termeni:

1. Cum aş putea să păcătuiesc împotriva Dumnezeului care este chiar și acolo unde sunt un străin și am parte de binecuvântarea Lui oriunde aş fi?

Cu siguranță, Iosif, ajungând în Egipt ca rob vândut de frații lui, a suferit mult din cauza acțiunii lor, din cauză că a ajuns departe de ai lui, departe de țara lui. Însă el nu și-a pierdut nădejdea în Dumnezeul său. La acea vreme, păgânii credeau că zeul lor era limitat în putere și în manifestarea lui de granițele țării unde era venerat; într-o altă țară el, după gândirea lor, nu mai putea opera. Iosif însă credea că Dumnezeul părinților lui este Dumnezeul adevărat, Dumnezeul cerurilor și al pământului, Cel care este atotputernic în ceruri și peste tot pământul. Deși era rob într-o țară străină, Iosif credea că Dumnezeu este prezent și în Egipt, chiar dacă locuitorii țării erau păgâni. De aceea, el nu-ți permitea să trăiască în păcat nici aici în Egipt. Mai mult, Iosif a ajuns să fie binecuvântat în casa lui Potifar, noul lui stăpân. Este interesant faptul că stăpânul lui „a văzut că Domnul era cu el și că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca” (v. 3). Binecuvântările revărsate asupra lui Iosif și, prin el, asupra casei lui Potifar erau argumente clare ale prezenței și manifestării lui Dumnezeu în Egipt. Toate acestea i-au ridicat prestigiul lui Iosif acolo în robie. Datorită numelui lui Dumnezeu și a prezenței și manifestării lui în Egipt, Iosif a refuzat să păcătuiască împotriva Lui și împotriva legii Sale. Aceasta l-a ținut curat în Egipt, în ciuda ispitelor și a păcătoșeniei din această țară.

Este interesant să vedem că Iosif ar fi putut să păcătuiască și într-un mod mult mai „nevinovat”, spunem noi, oamenii, prin aceea că părea să fie îndreptățit să-i urască pe frații lui că l-au vândut și s-au debarasat de el; să se supere și să cârtească împotriva lui Dumnezeu pentru că a îngăduit asemenea tragedii asupra lui. Dar, nu-l vedem pe Iosif să săvârșească nici aceste păcate. Iosif și-a însușit și, cu siguranță, și-a dezvoltat o filozofie a vieții și o încrede în Dumnezeu, pe care o vedem la sfârșitul istoriei sale în Gen. 50:20: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a scimbat răul în bine, ca să se împlinească

ceea ce se vede azi, și anume să scape viața unui popor în mare număr”. Desigur, la momentul când era în casa lui Potifar Iosif nu știa nimic din ceea ce urma să se întâmple în viața lui, dar el și-a alimentat credința sa în Dumnezeu adevărat, chiar și prin visele pe care le-a avut acasă (vezi Gen. 37). Oricum, Iosif avea o credință vie în Dumnezeu din tinerețe și a învățat să-L onoreze pe Dumnezeu și, chiar și când i-a fost greu, s-a înfrânat de la orice păcat cunoscut de el pentru că nu concepea să păcătuiască împotriva Lui.

Dar, desigur, Iosif mai știa și despre binecuvântarea de care străbunicul lui, Avraam, a avut parte (Gen. 12:1-3; vezi și toate momentele din viața lui Avraam când Dumnezeu i-a vorbit despre această binecuvântare – Gen. 12-25; vezi și binecuvântarea pe care Domnul i-a dat-o tatălui său, Iacov; de fapt aceeași binecuvântare – Gen. 28). Iosif a crezut că promisiunea binecuvântării lui Dumnezeu este adevărată și se va împlini. Pentru Iosif, Dumnezeu este un Dumnezeu credincios, care vrea și poate să-Și împlinească promisiunile în orice loc și în orice timp.

Toate acestea l-au făcut pe Iosif să excludă păcatul din viața lui.

2. Cum aş putea să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu care este sfânt?

Pentru Iosif a apărut o provocare foarte puternică de a păcătui în casa lui Potifar. Aceasta a venit prin soția lui. Sunt elemente evidente care făceau ca ispita de a păcătui să fie foarte puternică:

- „Iosif era frumos la statură și plăcut la chip” (v. 6). Aceasta putea să genereze o dublă ispită. Pe de o parte, tinerețea lui putea fi pentru el însuși un prilej de ispitire puternică. Pe de altă parte, femeile din jurul unui asemenea tânăr puteau fi atrase de farmecul lui. Exact asta s-a și întâmplat – soția lui Potifar s-a simțit atrasă puternic de Iosif (v. 7). Mai mult, Iosif era foarte presat în casa lui Potifar. O femeie ca soția lui, care nu-și făcea probleme că ar păcătui (fiind în Egipt) și nu cred că-și făcea probleme din cauza soțului ei (avea destulă abilitate de a putea ascunde necredincioșia ei; și pare a fi o femeie foarte versată și fără nici un scrupul – v. 13-20), tocmai ea era stăpâna casei și a lui Iosif. Greu putea Iosif să i se opună, mai ales în situația în care pofta

păcătoasă a pus stăpânire asupra ei din pricina tânărului și frumosului Iosif. El părea deci o pradă sigură pentru soția lui Potifar în aceste circumstanțe.

În ciuda unor asemenea circumstanțe Iosif refuză propunerea soției lui Potifar. Sunt două moduri prin care o face: (1) argumentele de bun simț prezentate cu mare înțelepciune (v. 8-9). Iosif, cu deplin respect față de stăpânii lui, invocă faptul că prin păcatul lui ar distruge toată încrederea acordată lui de Potifar. Iar ea, soția lui, îi aparține soțului ei. Cum ar putea să lovească în ceea ce este valoros în casa stăpânului lui? N-ar atenta oare la onoarea casei unde slujește el? Asemenea argumente ar fi trebuit să fie suficiente și pentru soția lui Potifar. Ea ar fi trebuit să aprecieze demnitatea lui Iosif și respectul pe care el îl dă casei ei. Numai că soția lui Potifar era o femeie stricată și orbită de păcat (vezi Tit 1:15). Singurul lucru pe care și-l dorea era să se culce cu Iosif. Ea a devenit perseverentă în a-și urmări dorințele păcătoase (v. 10). În această situație, Iosif recurge la ceva radical: (2) Atunci când soția lui Potifar a devenit agresivă, apucându-l pe Iosif de haină, el a fugit afară din casă lăsându-și haina (v. 11-12). Deși în acest fel, Iosif s-a expus unui pericol mare, acela de a fi el acuzat pe nedrept și apoi aruncat în închisoare, fără să poată să se apere (el doar era rob în casa lui Potifar și robii nu aveau drepturi în fața stăpânilor lor).

Iosif, desigur a fost conștient de toate acestea, și și-a asumat tot ce urma să se întâmple. Hotărârea lui are explicația dată în v. 8-9. El nu putea deloc să păcătuiască față de stăpânul lui binevoitor și față de casa lui și, de asemenea, el nu putea concepe să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu făcând un lucru atât de rău. Pentru că a refuzat să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu, Iosif și-a riscat libertatea și poate chiar viața. Iosif și-a dorit să fie curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Pentru Iosif sfințenia lui Dumnezeu însemna automat ca și el să fie sfânt în trăirea lui (1 Pet. 1:15-17; Lev. 11:44; 19:2; 20:7). Este un lucru extraordinar să vezi un tânăr care onorează sfințenia lui Dumnezeu într-un mod în care sacrifică orice de dragul de a fi și el sfânt, curat.

3. Cum aș putea să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu care îmi poartă de grijă chiar și în necaz?

Iosif a ajuns direct în închisoare pentru că a refuzat să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Iese în evidență contrastul puternic între nevasta lui Potifar (o femeie fără nici un simț al valorii autentice, fără nici o valoare morală, și cu un tupeu incredibil, călcând dreptatea în picioare și mințind în halul descris în v. 13-20) și tânărul Iosif (un tânăr cu o statură morală înaltă, care îl face să-și sacrifice libertatea pentru a onora pe Dumnezeul cel sfânt). Iosif a acceptat să ajungă chiar și în închisoare pe nedrept, dar să nu păcătuiască împotriva lui Dumnezeu.

Dumnezeu însă a fost cu el chiar și în închisoare. Pe de o parte, Iosif avea confirmarea că Dumnezeu este prezent și acolo cu el și pe de cealaltă parte, temnicerul a văzut el însuși că Dumnezeu îl binecuvântează, și astfel i-a încredințat lui Iosif o responsabilitate mare – aceea de a fi supraveghetorul tuturor deținuților din temniță. Este incredibil să vezi că un păgân și o brută cum era de regulă un temnicer din Egiptul idolatru și imoral să aibă încredere într-un tânăr de altminteri necunoscut și să fie pe deplin liniștit în privința credincioșiei acestuia. Este evident că Dumnezeu lucra într-un mod clar în fața unui asemenea temnicer.

Iată deci, un argument în plus pentru Iosif să refuze categoric să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Iosif putea să se lase afectat că Dumnezeu ar fi îngădui să-i fie distrusă tinerețea, bunul renume, posibilitatea de a se reabilita vreodată. Iosif putea să se lase inundat de ură, neîncredere, cărtire, și alte rele pe care le fac mulți tineri la necaz. Însă Iosif a rămas și aici, în circumstanțele temniței, ferm hotărât să nu păcătuiască împotriva lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este Dumnezeu și în temnița unde ajunsese el. Este demn de remarcat că Iosif își dorea cu ardoare să fie curat în caracterul lui și în bezna întunericului. Este o valoare prea puțin prețuită de oameni – aceea de a fi curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Mulți se întreabă ce ar câștiga în această lume murdară dacă ești curat și dacă te păstrezi curat. Mulți ar disprețui o asemenea dorință după curăția vieții însă Domnul Isus afirmă: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu” (Mat. 5:8). Iosif gândește conform gândurilor lui

Dumnezeu și de aceea refuză să păcătuiască, chiar și în închisoare fiind și încă pe nedrept.

4. Cum aş putea să păcătuiesc împotriva Dumnezeului harului?

Ce valoare poate avea curăția vieții? Răspunsul îl vedem în viața lui Iosif. Domnul l-a scos din temniță și la ridicat să fie al doilea după Faraon în conducerea Egiptului. O asemenea înălțare este de-a dreptul incredibilă. Dar tocmai acest lucru s-a întâmplat, fără vreun ajutor omenesc sau pământesc. Domnul onorează pe cei care se păstrează curați. Mai mult, Iosif devine salvatorul Egiptului și a țărilor din jur în vremuri dificile (vezi Gen. 41). Dar și mai mult, Dumnezeu împlinește, într-un mod de-a dreptul miraculos și măreț, profețiile de mărire din visurile lui Iosif (vezi Gen. 37). Iosif devine mare și înălțat prin lucrarea lui Dumnezeu.

Ceea ce este cu adevărat frumos este faptul că poziția lui Iosif în fruntea Egiptului nu îl face să se mândrească și nu îl face să folosească poziția într-un mod păgân și păcătos. Îl vedem pe Iosif că înțelepciunea dată lui este bine administrată în organizarea eficientă a Egiptului, în acumularea bogățiilor țării în perioada de prosperitate pentru vremuri dificile și în administrarea resurselor acumulate tuturor celor loviți de secetă, chiar și celor loviți din afara Egiptului. Iosif a devenit salvatorul întregului Orient Mijlociu. Caracterul frumos și curat al lui Iosif abia acum este pus pe deplin în valoare. Abia acum se vede cât de valoros este și în politică și în economie și în viața socială un caracter curat, integru, sfânt.

Dar, ceea ce încununează viața lui Iosif este atitudinea și comportamentul lui față de frații lui, din poziția lui de demnitar și salvator în vreme de foamete. Ar fi putut să-i distrugă pe frații lui. Ar fi putut să-i îngrozească cu mânia lui dar nu a făcut-o. Este drept că i-a pus pe frații lui pe jar, tocmai ca să iasă adevărul ticăloșiei lor la iveală, dar scopul a fost pocăința lor, nu distrugerea lor. În final, atunci când Iacov a murit și ei s-au văzut la mâna lui Iosif, el explică de ce a exclus din viața sa gândul de a păcătui împotriva lui Dumnezeu. El le spune că nu este în locul lui Dumnezeu. Ei s-au gândit să-i facă rău, dar

Dumnezeu a schimbat răul în bine ca să împlinească binecuvântarea pe care ei o văd în mod clar acum (Gen. 50:19-21).

Așadar, cum să facă Iosif vreun rău fraților lui? Cum să nu le arate bunăvoință și îndurare? Din moment ce Dumnezeu este un Dumnezeu al harului cum oare să păcătuiască el împotriva Lui, făcându-le vreun rău? Iosif este, în acest fel, un prototip strălucit al Domnului Isus, prin care harul și adevărul au venit pe pământ (Ioan 1:17).

Să rămânem și noi cu cuvintele din Gen. 39:9b în inima și în viața noastră!

5.04

Imaginea și lucrarea harului lui Dumnezeu

Isaia 52:13-53:12 (Isa. 53:11)

Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora.

Prin cunoștința Lui, Robul Meu Cel Neprihănit

va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu,

și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.

În Tit 2:11 ni se spune: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat”. Ni se precizează că acest har mântuitor a ajuns să fie văzut și oricine care ajunge să fie mântuit sau caută mântuirea poate să vadă și să înțeleagă prin Duhul Sfânt întreg tabloul mântuirii. Harul lui Dumnezeu nu a fost ceva care să fie doar în cer și de acolo să se manifeste din când în când pentru a oferi mântuire ocazional sau pentru a ne da câte puțin din această mântuire, după caz sau după nevoie. Nu. Harul lui Dumnezeu a fost descoperit la nivelul de percepție al oricărui om (vezi și 1 Ioan 1:1-4; Ioan 1:14; Rom. 10:6-13); harul lui Dumnezeu și adevărul „au venit prin Isus Cristos” (Ioan 1:17); au venit de fapt „pachet”, așa că ni se poate spune că, „Voi aveți totul deplin în El” (Col. 2:10). Noi avem deci o imagine revelatoare a acestui har, o imagine la îndemâna noastră, o imagine completă, expusă la vedere pentru noi, oamenii, pentru ca oricine „vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică” (Ioan 6:40). Această imagine este chiar Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, persoana și lucrarea Lui, și consemnarea

acestei revelații în scris, în Scripturi (Ioan 1:14, 18). Această revelație divină este clară pentru orice om prin Duhul Sfânt, este generatoare de credință și duce la mântuire (Rom. 10:17; Ioan 3:14-16; 20:31).

Ne dorim să „privim”, prin Duhul Sfânt, această „arătare” a harului lui Dumnezeu, privind la Isaia 52:13-53:12, pentru a fi edificați cu privire la această mântuire dată de Tatăl ceresc. Aici avem un anunț profetic, dat cu aprox. 700 de ani înainte de venirea Domnului Isus Cristos pe pământ. Este un anunț care oferă o imagine a ceea ce se va întâmpla atunci când Cristos va veni.

1. Robul Domnului se va ridica pentru a fi văzut (Isa. 52:13-15)

Trebuie să înțelegem că orice imagine ale lucrurilor zugrăvite în Biblie nu sunt destinate pentru ochii fizici, ci pentru ochii spirituali. Aceste imagini lucrează binecuvântarea lui Dumnezeu în cei ce le înțeleg prin Duhul Sfânt și cred mesajul lor.

Ni se spune, „Iată, Robul Meu va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus” (52:13). Aceasta înseamnă că Robul Domnului se va ridica la acea poziție de unde El va putea fi văzut în așa fel încât să înțelegem lucrarea harului lui Dumnezeu prin El; să putem vedea prin Duhul Sfânt tot adevărul despre El. Este exact ceea ce Domnul Isus a spus, atunci când unii dintre grecii veniți la praznicul Paștelui în Ierusalim au dorit să-L vadă pe Isus (Ioan 12:20-24). Desigur, ei își doreau nu doar să vadă înfățișarea fizică a Domnului; ei doreau să-L cunoască în mod personal și să înțeleagă lucrarea Lui. Domnul Isus afirmă cu această ocazie: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului. Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă”. Isus s-a referit în mod explicit la momentul răstignirii și morții Sale pe cruce, moment după care urma îngroparea, apoi învierea și ulterior înălțarea Lui la cer. Toate aceste fapte erau legate împreună și toate rezultau din răstignirea și moartea Lui pe cruce. Aceste fapte însemnau, după cuvintele Domnului, „proslăvirea Fiului omului”; adică expunerea Domnului în așa fel încât să-L poți cunoaște în adevărata dimensiune a lucrării Sale de mântuire.

În Isaia 52:14, profetul se referă în mod clar la patimile Robului Domnului la cruce. Înălțarea Lui este exprimată prin suferințele și moartea Lui pe cruce. În v. 14-15 apar două imagini contrastante ale Robului Domnului. O imagine care izbește ochii fizici (v. 14). Avem aici imaginea cuiva care este schimonosit și desfigurat de chinurile suportate la cruce. Astfel că Robul Domnului apare a fi o pricină de groază pentru privitori. Mulți au privit la cruce și singurul lucru pe care aceștia îl vedeau era că pe cruce era un om condamnat la moarte pentru nelegiuirile lui, un om care merita să moară, un om deci care producea privitorilor repulsie și-i făcea să-L respingă, să nu aibă de-a face deloc cu El. Mulți privesc relatarea din Noul Testament despre moartea lui Isus pe cruce în același mod și ei ajung să deteste și să respingă un asemenea personaj.

Dar, v. 15 ne arată că au fost atunci și vor fi întotdeauna oameni care văd acea imagine a răstignirii lui Isus cu alți ochi. Ei sunt iluminați de Duhul Sfânt să vadă întreaga realitate a răstignirii lui Isus (deci și ceea ce nu se vede cu ochii fizici); ei văd un tablou al mântuirii omului prin harul lui Dumnezeu. Aceștia vor fi pur și simplu șocați de ceea ce privesc. Ei vor realiza că în fața ochilor lor duhovnicești stă un tablou unic în istorie și vor înțelege că ceea ce văd devine un imens prilej de bucurie pentru ei.

2. Înfrățirea Robului Domnului – una de neînțeles pentru mintea umană, dar una care revelează ceea ce mintea omului nu poate concepe vreodată (Isa. 53:1-10a)

Isaia însuși privește la cruce, desigur prin revelație profetică, și este de-a dreptul uimit de ceea ce vede. El se întreabă, „Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?” (53:1). Uimirea lui rezultă din faptul că, pentru el, intervenția mântuitoare a lui Dumnezeu în favoarea poporului Său, era identificată a fi „brațul Domnului” la lucru. Atunci când poporul Israel s-a văzut eliberat din Egipt, după ce trecuse Marea Roșie și după ce văzuse cu ochii lor nimicirea armatei lui Faraon în apele mării, se spune că ei au văzut „mâna puternică pe care o îndreptase Domnul împotriva egiptenilor” (Ex. 14:31). Oricâte ori Domnul a izbăvit cu putere mare pe poporul

Lui, mereu se vorbea despre „brațul Domnului” care i-a salvat. Iar acum, acest „braț al Domnului”, manifestarea plină de putere și măreție a lui Dumnezeu în mântuirea poporului Său este văzut sub o imagine care pare că nu are deloc de-a face cu măreția, cu gloria unui Dumnezeu atotputernic. Aici apare ca „o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat”. Descrierea de aici continuă spunând că acest „braț al Domnului” nu are „nici frumusețe nici strălucire care să ne atragă privirile”, ca o persoană disprețuită, ca un „om al durerii și obișnuit cu suferința”, care făcea ca imaginea Lui să fie respingătoare. Brațul Domnului s-a coborât atât de jos în ochii oamenilor încât oamenii nu L-au băgat în seamă (53:2-3). De ce astfel? Răspunsul este dat doar de Duhul Domnului. El S-a identificat cu noi, oamenii, a purtat păcatele și durerile noastre, a acceptat să fie El Însuși pedepsit de Dumnezeu pentru nelegiuirile noastre. S-a comportat ca și cum era vinovat, deși nu păcătuise deloc și a fost lovit cu moartea pentru păcatele poporului Său. A fost chiar înmormântat între cei răi, deși nu avea nici un păcat asupra Lui. Domnul L-a lovit din plin și L-a făcut să sufere moartea unui nelegiuit (53:4-10a).

Și toate acestea le-a suportat Acela care ar fi putut să distrugă omenirea dintr-o simplă mișcare a mâinii Sale, pentru păcatele ei; dar nu a făcut-o. Dimpotrivă S-a supus dreptei judecăți (aceasta meritam noi, păcătoșii, nu El) și S-a umilit până la moarte, și „încă moarte de cruce” (vezi Filip. 2:6-8). O asemenea umilință și imagine este de neconceput pentru mintea umană. Numai Domnul ne descoperă aceste lucruri prin revelație duhovnicească. Domnul a acceptat toate acestea din dragoste pentru noi, păcătoșii, pentru a ne mântui de păcat și de condamnarea veșnică (vezi Mc. 10:45; Ioan 3:14-16).

3. Ce va aduce această revelație a Robului Domnului (Isa. 53:10b-12)

Dar, această umilire voluntară a Domnului Isus I-a adus o glorie pe care numai Dumnezeu o poate avea și o poate da (vezi Filip. 2:9-11; Isa. 53:10b-12). Pasajul din Isa. 53:10-12 redă câteva dintre aceste recompense pe care Dumnezeu Tatăl le-a dat Fiului Său (Fiul va învia în glorie; astfel El va vedea o sămânță de urmași; lucrarea făcută de El o

va vedea propășind și astfel se va înviora; va primi răsplata celor mari și o pradă imens de bogată).

Pe de altă parte El va câștiga ceva pentru cei din poporul Lui. Aceștia, prin cunoașterea Lui, vor fi puși într-o stare după voia lui Dumnezeu (vor fi socotiți neprihăniți), pentru că El îi va elibera de povara nelegiuirilor lor.

Așadar, măreția lucrării „brațului Domnului” se va arăta în modul cel mai clar în umilirea pe care El a acceptat-o, în înjosirea pe care El Și-a asumat-o, murind ca unul care a fost blestemat din cauza păcatelor noastre (Gal. 3:13-14).

În acest fel, harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat (Tit 2:11). Și în acest fel, orice om care privește la Domnul Cel răstignit și crede că El a murit nu pentru păcatele Sale ci pentru ale tuturor păcătoșilor (oricare ar fi ei); oricine crede că Acela care a fost pe cruce era Însuși Fiul lui Dumnezeu, Cel fără de păcat, care a murit în locul altora (a celor vinovați), capătă iertare de păcatele lui și este așezat într-o stare după voia lui Dumnezeu – devine neprihănit, beneficiarul tuturor binecuvântărilor lui Dumnezeu (vezi Ioan 3:14-16; 12:23-24; Rom. 3:21-26; 10:6-17; Efes. 2:1-10).

Pare prea simplu ca doar crezând, în adevărul pus în valoare de arătarea harului lui Dumnezeu în Domnul Isus Cristos, să fii mântuit de păcatele tale și să ai viață veșnică (vezi și Ioan 3:14-16). Pare prea ușor ca cineva să privească (prin Duhul Sfânt) la răstignirea Domnului Isus Cristos și să fie (doar prin credința în El) astfel mântuit (vezi Ioan 20:31; Rom. 10:17; 2 Cor. 3:18; 1 Ioan 3:1-3). Însă tocmai în acest fel se pune în valoare măreția și bogăția harului lui Dumnezeu (Efes. 2:7) și tocmai în acest fel, prin credința celui care primește acest har mântuitor în Cristos, Dumnezeu Însuși și Fiul Lui primesc gloria cuvenită (Rom. 3:25-26; Efes. 3:9-11).

B. Și să trăim în veacul de acum...

26.04

Caută să ai o perspectivă corectă asupra vieții

Mat. 6:19-34 (Mat. 6:33)

*Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui,
și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.*

A avea o perspectivă corectă asupra vieții înseamnă să privești toate lucrurile vieții din perspectiva cuvântului lui Dumnezeu, nu din perspectiva gândirii omenești (vezi v. 22-23). Când Domnul Isus spune că „ochiul este lumina trupului” El vrea să spună că felul în care privești lucrurile vieții determină binecuvântarea vieții tale sau blestemul ei – fie ochiul tău este sănătos și atunci totul este văzut în lumină și deci trupul tău va funcționa normal (adică sănător); fie ochiul tău este rău și atunci totul apare întunecat și deci trupul tău va funcționa spre distrugerea lui (adică va fi plin de întuneric). Deci, dacă perspectiva vieții tale este marcată de întuneric, atunci ceea ce de fapt tu vezi este întuneric – tu trăiești în întuneric beznă. Așadar, este vital pentru viața ta perspectiva pe care o ai asupra vieții. Ce înseamnă, după cuvintele Domnului nostru, să avem o perspectivă luminoasă, corectă, asupra vieții?

1. Adevăratele bogății nu sunt cele pământești ci cele cerești (v. 19-24);

A avea o perspectivă corectă a vieții înseamnă a-ți direcționa viața înspre asigurarea comorilor din cer nu înspre asigurarea celor de pe pământ (v. 19-20). Cel care se preocupă de acumularea comorilor pământești este de fapt materialist, sau pământesc în caracterul lui. Domnul Isus ne dă patru motive care să ne direcționeze viața înspre comorile din cer.

- Comorile pământești vor fi distruse, în timp ce comorile cerești rămân veșnic ale noastre. Oricât de mult am încerca să păstrăm comorile pământești (oricare ar fi ele) ele vor fi pierdute iremediabil. Fie că ele sunt trecătoare și, în timp, se vor deteriora, se vor învechi sau nu vor mai fi de folos după un timp; fie că ele vor fi prădate de hoții de pe acest

pământ. Nu există nimic pe acest pământ care să fie veșnic sau care să poată fi păstrat de posesori pentru totdeauna. Moartea ne va separa de acestea și nu vom duce nimic din aceste posesiuni materiale în locuința morților.

- Inima noastră se va lipi de comorile noastre, chiar dacă vrem sau nu (v. 21). Dacă comorile noastre sunt cele pământești, la despărțirea de ele dezamăgirea va pune stăpânire pe inima noastră și aceasta va fi starea noastră pentru veșnicie, pentru că nimic nu ni le va readuce înapoi. Mai mult, inima noastră va fi goală pentru veșnicie, pentru că ele ne despart de Dumnezeu pentru veșnicie (vezi Lc. 12:20-21).

- Preocuparea pentru bogățiile pământești ne face să avem o perspectivă întunecoasă a vieții (v. 22-23). Bogățiile pământești, nefiind adevăratele bogății, ele nu satisfac cu adevărat sufletul omenesc. Domnul Isus ne spune că cel care ar câștiga chiar și întreaga lume, el de fapt își va pierde sufletul. Viața unui asemenea om va fi complet irosită (Mat. 16:25-26), pentru că sufletul omului, care este infinit mai valoros decât posesiunea chiar a întregii lumi, va fi pierdut. Așadar, a fi preocupat să câștigi ceva din această lume materială și trecătoare, înseamnă a trăi în întuneric. Pe de altă parte, nimeni dintre cei care au pentru ei bogățiile acestei lumi, nu apar deloc cu adevărat fericiți. Fericirea lor este aparentă pentru că dezamăgirile, chiar și în această viață, marchează din plin preocuparea lor pentru asemenea bogății. Sinuciderile cele mai multe le găsim, în societate, între asemenea oameni.

- Nimeni nu poate să fie preocupat în viață de comorile de pe pământ și în același timp și de comorile din cer. Acest lucru este imposibil pentru că este imposibil să ai doi stăpâni – pe Dumnezeu și pe Mamona (banii sau comorile materiale de orice fel). Ori vei urî pe unul și vei iubi pe celălalt, ori vei ține la unul și vei nesocoti pe celălalt. Loialitatea nu poate fi împărțită la doi stăpâni; trebuie să te supui unuia și să-l respingi pe celălalt.

Concluzia este: Dacă vrei ca să trăiești în lumină și totul din tine să aibă parte de binecuvântare, alege să ai o perspectivă corectă asupra vieții – fii preocupat de comorile cerești și nu de cele pământești. Aceste

comori cerești sunt toate legate de Împărăția lui Dumnezeu și de neprihănirea Lui (v. 33).

2. Prioritățile vieții nu trebuie să fie legate de viața pământească ci de Împărăția lui Dumnezeu și de neprihănirea Lui (v. 25-34)

Noi trăim încă pe pământ și ar fi o iresponsabilitate din partea noastră, a credincioșilor, dacă ne izolăm de lumea pământească. Aceasta înseamnă că un credincios adevărat trebuie să muncească pentru a-și asigura cele necesare vieții lui și a familiei lui și să poată să ajute pe cei din jurul lui (vezi 2 Tes. 3:6-12). El nu trebuie să aștepte „pomană” de la alții. Însă credincioșii adevărați nu sunt atât de preocupați cu agonisirea lucrurilor necesare vieții pământești ca și cum acestea sunt singurele lucruri necesare vieții. El trăiește pe pământ pentru a se îmbogăți față de Dumnezeu (Lc. 12:20-21) și pentru Împărăția cerurilor și pentru neprihănirea care este dată de Dumnezeu (v. 33). Prioritatea vieții sale nu este strângerea de comori pe pământ ci strângerea de comori în cer (v. 19-20). El nu se îngrijorează de viața lui și nu-și face probleme că ar putea experimenta crize de orice fel în această viață. Care sunt motivele pentru care el nu se îngrijorează?

- Viața pentru el este un dar de la Dumnezeu și el are încredere că Dumnezeu va continua să-i ofere, prin harul Lui, tot ceea ce este nevoie pentru viața lui (v. 25); el se bazează pe multele promisiuni ale cuvântului lui Dumnezeu în toate circumstanțele vieții (vezi de ex. Ps. 127, 128; Prov. 3:5-10);

- Din moment ce ființe inferioare omului sunt atât de minunat ocrotite și susținute de Dumnezeu, cu atât mai mult omul are parte de susținere și de binecuvântare din partea Lui (vezi Ps. 8). Aceste ființe de pe pământ nu se îngrijorează de viața lor, nu-și fac probleme cu privire la crize de tot felul pentru că ele sunt în mâna lui Dumnezeu.

- Doar oamenii necredincioși (cei din afara poporului lui Dumnezeu) ajung să-și facă probleme pentru viața lor (v. 32). Zeii acestora nu au nici o putere să facă nici bine nici rău și nu-i pot ajuta în nici un fel. De aceea, ei trăiesc ca și cum totul ar depinde de ei. Dar nu aceasta este atitudinea celor din poporul lui Dumnezeu (vezi Deut. 8:1-20);

- Nimeni nu poate să se îngrijoreze de viitor pentru a și-l asigura așa cum are el nevoie sau așa cum și-l dorește (v. 34). Viitorul este în totalitate în mâna lui Dumnezeu, nu în mâna oamenilor (vezi și Fap. 1:6-7; vezi și Lc. 12:13-21). Cel credincios înțelege că depinde în totul de Dumnezeu și faptul că El îi asigură resursele existenței pentru ziua de astăzi este (și trebuie să fie) o garanție că Dumnezeu îi va asigura resursele existenței lui și pentru viitor (vezi mana zilnică pentru poporul Israel în cei 40 de ani de rătăcirii prin pustiu – Ex. 16; Deut. 8:2-4);

- Prioritatea pentru viața celui credincios în viața lui de pe pământ este (și trebuie să fie) căutarea mai întâi a Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Sale. Când cel credincios este preocupat în primul rând de aceste comori din cer, Dumnezeu, în credințioșia Lui, îi va dăruia tot ceea ce este necesar vieții lui pământești, ca ceva care este suplimentar (v. 33). Observă că Dumnezeu nu promite prosperitate materială, sau socială, sau plinătatea satisfacțiilor pământești și vremelnice; El promite asigurarea a ceea ce este absolut necesar pentru susținerea vieții (hrană, băutură, îmbrăcăminte, casă unde să dormi).

Domnul Isus dă două pilde prin care seamănă Împărăția cerurilor – pilda comorii ascunse și a mărgăritarului de mare preț (vezi Mat. 13:44-46). Aceste nestemate reprezintă, în pilda Domnului, comorile cerești. Omul înțelept (de fapt omul credincios) investește tot ce are pentru a-și asigura aceste comori cerești. El „vinde tot ce are” și își asigură aceste nestemate de mare preț. El este preocupat în primul rând de a avea aceste comori de mare preț – celelalte lucruri ale vieții sunt pentru el secundare. Aceasta este perspectiva corectă a vieții trăite pe pământ, din punctul de vedere a lui Dumnezeu. Omul cu adevărat înțelept caută să aibă perspectiva care rezultă din cuvântul lui Dumnezeu cu privire la viața aceasta pământească și trecătoare (vezi și pilda ispravnicului necredincios, care a fost mai înțelept decât mulți fii ai luminii – Lc. 16:1-13).

3.05

Recunoaște-L pe Domnul în toate căile tale

Prov. 3:1-10 (Prov. 3:5-6)

Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta!

Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările.

A-L recunoaște pe Domnul în toate căile vieții înseamnă a ține cont de prezența Lui, de autoritatea Lui și de binecuvântarea venită de la El în toate afacerile vieții. Sunt mulți oameni care nu-L recunosc pe Dumnezeu, care nu acceptă să se supună autorității Sale și care nu apreciază binecuvântările Lui. Dar, dacă privim la oameni, la atitudinea lor față de Dumnezeu și la finalul vieților lor, noi ne putem da seama cine sunt cu adevărat avantajați. Psalmii 14 și 53 ne spun, „Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu””. Cei care nu-L recunosc pe Dumnezeu sunt de fapt „nebuni (fără minte)”, cu toată inteligența lor și cu toate resursele lor pe pământ. Ei sunt de fapt sub amenințarea nimicirii din partea lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi evitat (vezi și Ps. 73). Ce presupune să-L recunoaștem pe Domnul în toate căile noastre?

1. Să ai ca temelie a vieții învățătura cuvântului lui Dumnezeu (v. 1-2)

Viața are nevoie de învățătură. Multe învățături ale oamenilor sunt bune, dar nu toate. Noi ne referim însă la învățătura cuvântului lui Dumnezeu care este cu adevărat bună pentru viața pământească cât și pentru viața veșnică (vezi Ps. 119). Învățăturile de aici se referă la cele care vin de la Dumnezeu prin Scriptură. Îndemnul de aici este acela de a nu uita asemenea învățături și de a le păstra în inimă (vezi Lc. 8:15-18; vezi și 2 Tim. 3:14-17; Fapte 20:32). Când cineva se va baza pe cuvântul lui Dumnezeu în viață și-l va împlini, el va fi binecuvântat cu viață lungă (este vorba în special de viață veșnică) și cu pacea lui Dumnezeu (adevărata pace – vezi Ioan 14:27; vezi și Mat. 7:24-27).

Noi trebuie să știm că cuvântul lui Dumnezeu nu este o filozofie de viață sterilă și moartă ci este „viu și lucrător” (vezi Evr. 4:12-13).

Aceasta înseamnă că urmărirea învățaturii cuvântului lui Dumnezeu în viața ta te face să experimentezi prezența și lucrarea reală a lui Dumnezeu în viața ta (vezi Fap. 20:32).

2. Să fii preocupat de formarea și desăvârșirea unui caracter plăcut lui Dumnezeu (v. 3-4)

Pentru foarte mulți oameni, preocuparea vieții lor este de a fi fericiți, sau de a agonisi multe averi materiale, sau de a fi realizați în plan social, etc. Acestea sunt obiective pământești și care pier odată cu viața pe acest pământ (deci doar până la mormânt). Credincioșii însă sunt preocupați să-și formeze și să-și desăvârșască un caracter asemenea Domnului Isus Cristos, un caracter după voia lui Dumnezeu (vezi Efes. 4:11-16; 2 Cor. 3:18; 3 Ioan 1:1-3; 2 Pet. 1:1-11; cap. 3). Pentru mulți preocuparea pentru un caracter plăcut lui Dumnezeu nu pare rentabil în lume. Însă atunci când „bunătatea și credincioșia” sunt obiectivul vieții tale, atunci când ele sunt urmărite cu perseverență până la capătul vieții din toată inima ta, Dumnezeu te va binecuvânta cu „trecere și minte sănătoasă înaintea Lui și înaintea oamenilor” (v. 3-4). Tocmai acest lucru va arăta folosul unui caracter plăcut lui Dumnezeu.

Unul dintre exemplele strălucite ale binecuvântării unui caracter plăcut lui Dumnezeu este istoria vieții lui Iosif (Gen. 37-50). Nimeni nu se aștepta ca Iosif, care a urmărit să aibă un caracter plăcut lui Dumnezeu, să câștige ceva de pe urma preocupării lui, mai ales în Egipt. Însă realitatea a fost cu totul alta: Dumnezeu l-a urmărit pe Iosif și l-a propulsat să devină marele demnitat și salvator al Egiptului și al întregului Orient Mijlociu în vremea lui. Implicarea lui Dumnezeu în viața lui Iosif este atât de reală și atât de binecuvântată încât Iosif a devenit un monument impunător în istorie a împlinirii cuvintelor din Prov. 3: 3-4.

3. Să fie Dumnezeu centrul vieții tale și Cel care te conduce în toate afacerile tale (v. 5-8)

Sunt câteva porunci date celui credincios aici: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta”, „Nu te bizui pe înțelepciunea ta”, „Recunoaște-L în toate căile tale”, „Nu te socoti singur înțelept”, „Teme-te de Domnul” și „Abate-te de la rău”. Toate aceste porunci îl

fac pe omul credincios să-L implice pe Dumnezeu în toate afacerile sale și să țină cont în toate de voia și de poruncile Lui. Un asemenea om este prezentat în Biblie (în special în Vechiul Testament) ca acela care umblă cu Dumnezeu (vezi Enoh – Gen. 5:24; și alții), adică care trăiește în armonie cu Dumnezeu, este condus, cărmuit și protejat în toate de Dumnezeu. El nu face rabat de la voia lui Dumnezeu. Viața lui este marcată de Dumnezeu (vezi felul în care Pavel își definește viața lui creștină – Gal. 2:20). Bindecuvântările care rezultă dintr-o asemenea viață sunt: Dumnezeu îi va netezi cărările” și „Aceasta va aduce sănătate trupului tău și răcorire oaselor tale” (în opoziție cu viața trăită în păcat – vezi Ps. 32:2-5). Viața trăită sub umbrela lui Dumnezeu este cu adevărat o viață binecuvântată, nicidecum înrobitoare și chinuitoare.

Din nou, observăm că Dumnezeu își face simțită prezența în viața unui asemenea om prin netezirea căilor lui și prin sănătatea și binecuvântarea ce el o experimentează de-a lungul vieții.

4. Să cinstești pe Domnul cu posesiunile tale materiale (v. 9-10)

Dumnezeu nu este un Dumnezeu doar pentru viața spirituală; El este un Dumnezeu și pentru viața materială. Nimeni nu poate să spună că domeniul vieții materiale scapă de sub autoritatea lui Dumnezeu, așa că noi, oamenii, putem face regulile pentru acest domeniu așa cum am vrea noi și pentru folosul nostru, doar. Atunci când oamenii L-au scos pe Dumnezeu afară din viața materială ei nu s-au simțit ușurați și cu adevărat liberi. Ei au ajuns să constate că fără Dumnezeu domeniul material se prăbușește și, fără implicarea Lui în acest domeniu, oamenii ajung să se împovăreze cu necazuri și cu probleme imposibil de rezolvat. Credincioșii înțeleg că Dumnezeu trebuie recunoscut și cinstit și în domeniul vieții materiale.

Așadar, cel credincios este chemat să-L cinstească pe Dumnezeu și cu averile sale materiale și cu banii lui. El trebuie să recunoască că a-L cinsti pe Dumnezeu cu averile sale materiale nu derivă din faptul că, din moment ce Dumnezeu este Domn suprem, este obligat să-L cinstească sau că Dumnezeu ar avea nevoie de averile noastre sau de banii noștri. A-L cinsti pe Dumnezeu cu averile noastre materiale decurge din faptul că acestea provin de la Dumnezeu și că fără El ne va

fi imposibil să le agonisim. A-L onora cu cele dintâi roade din tot venitul nostru nu înseamnă că Dumnezeu este un despot căruia nu pe poți opune. Înseamnă de fapt că, atunci când Îl onorezi pe Dumnezeu cu cele dintâi roade (de fapt cu cele mai bune roade) din tot venitul nostru înseamnă revărsarea asupra noastră a unei binecuvântări extraordinar de abundente (vezi v. 9-10). Vom constata că vom avea cu atât mai mult cu cât dăm Domnului mai mult și cu mare bucurie (vezi 2 Cor. 9).

În felul acesta, noi vom constata că, atunci când Dumnezeu va fi cinstit de noi cu averile noastre materiale (după cuvântul Lui) abia atunci vom cunoaște abundența binecuvântărilor lui Dumnezeu așa cum oamenii fără Dumnezeu nu o pot cunoaște (vezi și Deut. 28:8-14).

10.05

Adevărata bogăție a vieții

Luca 12:13-21 (Lc. 12:15)

Apoi le-a zis: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui.”

Lăcomia de bani, în orice formă ar apărea, înseamnă că banii (sau bunurile materiale) devin rațiunea cuiva de a fi, scopul cuiva de a trăi, totul în viață. În loc ca banii și bunurile materiale să fie doar un mijloc pentru realizarea scopurilor principale ale vieții, acestea devin însuși scopul vieții cuiva. Pentru un asemenea om banii și lucrurile materiale sunt viața însăși. La o asemenea atitudine se referă Domnul Isus, atunci când ne avertizează să ne păzim de orice fel de lăcomie de bani (v. 15). Aceasta este pur și simplu idolatrie. Domnul Isus ne spune de fapt că „viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui” (v. 15). Printr-o pildă, Domnul Isus ne arată de ce un asemenea om este pur și simplu „nebun” (v. 20), un om care de fapt își irosește în totalitate viața (vezi Lc. 12:13-21).

1. Bogățiile materiale nu sunt pentru suflet (v. 19)

Sufletul omului este partea esențială a omului. Trupul lui este doar un fel de ambalaj temporar; el este pentru viața pământească și este vehiculul prin care sufletul se manifestă în această viață. Domnul Isus

ne spune în mod foarte clar, „ce ar folosi un om să câștige toată lumea (inclusiv bogățiile materiale), dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Mat. 16:26; vezi și v. 25). Pe de o parte Domnul Isus ne spune că sufletul este partea cea mai importantă a vieții și sufletul nu poate fi câștigat cu nimic material de pe pământ. Pe de cealaltă parte, preocuparea pentru suflet (ca prioritate) exclude preocuparea pentru bogățiile materiale (ca prioritate), chiar dacă în această viață ne folosim și de lucrurile materiale, de bani. Bani și lucrurile materiale trebuie să fie subordonate preocupării pentru suflet. Atunci când ești preocupat de viața pământească sau când vrei să o scapi (Mat. 16:25), tu de fapt îți pierzi viața (sufletul, care este veșnic). Doar dacă accepți să-ți pierzi viața pentru Domnul (acceptând să o sacrifici pentru a împlini voia Lui), de fapt îți vei câștiga viața (sufletul tău veșnic).

Nebunia omului, din pilda la care ne uităm, se arată prin aceea că el confundă lucrurile. El declară, „și voi zice sufletului meu: „suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!” (v. 19). Bogățiile materiale pe care el le-a strâns nu sunt deloc pentru suflet; ele nu dau odihnă sau hrană sau băutură sufletului ci doar trupului material și trecător. Așadar, el în viața lui pământească, nu a strâns nimic pentru sufletul Lui; ele au rămas să fie ale altora, după moartea lui.

Dar, nebunia acestui om se arată și în faptul că el nu știa că nu are deloc stăpânire asupra vieții sale pământești. Să-ți spui ție însuși că „ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani” (v. 19), în timp ce Dumnezeu îi va cere înapoi sufletul (va pune capăt vieții sale pământești) chiar în noaptea când el face declarația din v. 19, arată că el l-a ignorat pe Dumnezeu, dătătorul sufletului său, și astfel el nu a cunoscut nimic despre viața lui, primită de la Dumnezeuul suveran.

2. Bogățiile materiale, ele însele, nu te îmbogățesc față de Dumnezeu (v. 21)

De ce Dumnezeu ne-a dat viața aceasta pământească? De ce El a îngăduit să avem avuții materiale în această viață? Ele nu sunt rele în ele însele. Dar le-am primit de la Dumnezeu pentru a ne îmbogăți față de

El. Ce înseamnă să te îmbogățești față de Dumnezeu? Psalmul 90 (scris de Moise) ne spune ceva despre acest aspect.

- Dumnezeu ne-a dat viața pământească pentru a-L descoperi și a-L cunoaște pe Dumnezeu (v. 1-3). Toate experiențele vieții ne descoperă ceva despre însușirile nevăzute ale lui Dumnezeu, despre dumnezeirea Lui (vezi și Rom. 1:19-20). Dacă acesta este scopul principal al vieții atunci noi trebuie să ne însușim cuvântul Lui, poruncile Sale pentru viața noastră, revelate în Sfânta Scriptură, și deci noi suntem chemați ca să ne raportăm în mod potrivit la Numele Lui, le El ca Dumnezeu.

- Dumnezeu ne cheamă ca să folosim viața noastră în mod înțelept, pentru că ea este scurtă în comparație cu veșnicia Lui (v. 4-6). Viața aceasta ne este dată pentru a ne pregăti pentru viața veșnică, pentru a ne îmbogăți față de Dumnezeu. A nu ne pregăti în această viață pentru cea viitoare înseamnă a ne pierde total viața (și cea prezentă și cea viitoare). Asemenea oameni sunt comparați cu pleava care trebuie să fie arsă în foc (Ps. 1:4; Mat. 3:10).

- Dumnezeu ne cheamă să folosim viața aceasta trecătoare pentru a descoperi că tragediile și necazurile acestei vieți se datorează păcatului (v. 7-11). Oamenii, prin căderea primului om, Adam, a devenit păcătos și faptele lui sunt marcate de păcat înaintea lui Dumnezeu (vezi Rom. 3:9-20, 23). Chemarea lui Dumnezeu pentru om este aceea de a se raporta în mod corect la Dumnezeu și la legile Lui. Când o facem în mod potrivit, noi vom descoperi că nu putem să ne mântuim prin noi înșine că păcatul este înrădăcinat în noi înșine, în natura ființei noastre (vezi Efes. 2:1-3; Rom. 1:18-3:20). În acest fel noi descoperim că suntem permanent sub condamnarea mâniei lui Dumnezeu.

- Dar, Dumnezeu ne-a oferit această viață pământească pentru a ni se descoperi harul Său în mântuirea pe care a realizat-o pentru noi în jertfa de pe cruce a Fiului Său, Isus Cristos (Rom. 3:21-26). Astfel Dumnezeu ne oferă mântuirea Lui tuturor celor care cred în Fiul Său (Rom. 1:16-17). Astfel, viața ne este dată să primim bunăvoința Dumnezeului nostru (Ps. 90:12-17) și să ne bucurăm de viața veșnică prin Domnul Isus Cristos (Gal. 2:20; Col. 1:13-14). În acest fel, noi ne

putem pregăti în această viață pentru viața din Împărăția Lui veșnică (vezi 2 Cor. 3:18; 1 Ioan 3:1-3; Tit 2:12-13).

Iată de ce, rugăciunea din Ps. 90:12, „Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” trebuie să fie permanent rugăciunea noastră în această viață de pe pământ. Și iată de ce bogățiile materiale, în ele însele, nu sunt o bogăție pentru sufletul nostru veșnic. Pentru omul din pilda noastră, lăcomia de a avea cât mai multe bogății i-au îngustat orizontul vieții sale pământești. A acumulat bogății fără să privească la Cel ce i le-a dat (i s-a părut că doar el, strângătorul lor, este secretul înavuțirii lui); și-a ocupat viața cu activități care nu i-au mai dat timp și posibilitate de a căuta sensul adevărat al lor (se pare că a devenit prea ocupat cu recoltarea, cu demolarea vechilor grânare și cu construirea celor noi); a devenit chiar și egoist, a acumulat numai pentru el însuși, de fapt numai pentru trupul lui muritor; și-a dezvoltat astfel o filozofie materialistă despre viață, pierzând din vedere pe Dumnezeu și viața veșnică a sufletului său.

Numai în cazul în care bogățiile materiale sunt folosite pentru a dezvolta în noi recunoștința față de Dumnezeu, numai când noi le vom folosi pentru a face fapte bune și pentru a-i ajuta pe alții în nevoile lor și numai când ele vor fi folosite pentru a strânge pentru vremea viitoare o comoară pentru a putea să apucăm adevărata viață, numai atunci bogățiile materiale devin cu adevărat folositoare (1 Tim. 6:17-19).

3. Bogățiile materiale te fac să nu-L cunoști pe Cristos ca Domn și Mântuitor al vieții tale (v. 13-14)

Domnul a spus această pildă într-un context anume: un om din mulțimea care-L urma, pentru a-I vedea lucrările, l-a rugat pe Isus să-l convingă pe fratele lui să împartă moștenirea familiei cu el. O asemenea rugămințe este considerată de Domnul Isus ca total nepotrivită pentru El și pentru lucrarea Sa mesianică. Pentru acest om care a venit cu o asemenea rugămințe la Isus, Domnul era o persoană desigur cu autoritate care a venit să rezolve problemele pământești ale oamenilor. Pentru acest om, desigur, Isus era un Judecător imparțial care avea autoritatea de a promova principiile unei judecăți corecte; pentru alții, de același soi, Isus era Domnul care le putea rezolva problemele

economice și de a le oferi hrană din abundență, chiar și în vremuri de criză (vezi înmulțirea pâinilor și peștilor la o mare mulțime de oameni – Ioan 6:1-15) – de aceea chiar voiau să-L facă împărat. Așadar, Isus era considerat a fi Cel venit de la Dumnezeu pentru a rezolva asemenea probleme.

Isus însă a refuzat să rezolve asemenea probleme. Nu pentru că ele nu trebuiau rezolvate. Ci pentru că rezolvarea lor din partea Lui a acestor probleme însemna o deturnare a atenției oamenilor de la adevăratele lor probleme și de la misiunea Sa pe care o avea din partea Tatălui ceresc.

- Isus Cristos a venit în lume să mărturisească despre adevăr (vezi Ioan 8:30-47). Așa că, în loc ca Isus să rezolve problema omului venit la El (v. 13-15), Mântuitorul a scos la iveală ceea ce era preocuparea reală a lui – lăcomia de bani. De fapt, el nu era interesat de promovarea principiilor corecte în justiție; el era preocupat să obțină partea lui de moștenire – să aibă bani și posesiuni materiale. De aceea, Isus spune pilda cu omul căruia i-a rodit țarina. Adevărul este că Isus a fost preocupat de mântuirea omului din păcat; și pentru a fi eliberat de păcat el trebuia să știe care era problema lui spirituală, adevărata lui problemă înaintea lui Dumnezeu

- Isus Cristos a venit să moară pe cruce pentru păcatele noastre, pentru ca astfel, să primim prin credința în El iertare pentru ele și viață veșnică (vezi Mat. 16:21; 1 Tim. 1:15). În toată perioada lucrării Sale mesianice Domnul Isus a avut grijă să nu fie antrenat de oameni în obiective secundare (vezi de ex. Ioan 6:15, 26-27 – atunci când oamenii au dorit să-L facă pe Isus împărat, El a evitat aceasta retrăgându-se imediat din mulțime). Misiunea Domnului Isus a fost aceea ca să moară pentru păcatele noastre (Ioan 12:23-24). El Și-a urmat cu perseverență Calea trasată de Tatăl Ceresc și a mers cu hotărâre la cruce (vezi și Lc. 9:51; Ioan 12:27-28; vezi și rugăciunea Lui în Ghetsimani – Lc. 22:39-46; vezi și Lc. 24:44-47). Când oamenii Îl cunosc pe Domnul Isus doar ca mare Învățător, sau doar ca Cel care a făcut mult bine oamenilor, ei de fapt nu cunosc nimic despre Isus și nu le folosește la nimic o asemenea cunoaștere (vezi din nou Ioan 12:23-24 – doar moartea lui

Isus ne descoperă adevărata misiune și lucrare a Lui; doar aceasta aduce proslăvire Persoanei Sale).

17.05

Fii bun administrator al harului felurit al lui Dumnezeu

1 Pet. 4:1-11 (1 Pet. 4:1-2)

*Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup,
înarmați-vă și voi cu același fel de gândire.*

*Căci Cel ce a pățimit în trup, a sfârșit-o cu păcatul;
pentruca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup,
să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.*

Un bun administrator este acela care folosește în mod eficient și cu înțelepciune bunurile care i s-au încredințat, și care le întrebuițează pentru gloria lui Dumnezeu, înspre binecuvântarea altora cât și pentru binecuvântarea lui proprie.

În trăirea vieții creștine cât și în slujirea sfântă la care am fost chemați noi avem la dispoziția noastră, din partea lui Dumnezeu, harul Lui felurit – o manifestare diversă și bogată a harului Său (vezi de ex. Efes. 1 – în v. 3 sunt numite „binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Cristos”). Nu este vorba aici doar despre darurile duhovnicești din 1 Cor. 12 (acestea sunt daruri spirituale date de Duhul Sfânt tuturor credincioșilor, abilitați pentru slujire, care sunt folosite exclusiv pentru zidirea altora – vezi v. 7, 11; vezi și 1 Pet. 4:10-11). Harul felurit al lui Dumnezeu reprezintă o arie mai largă a binecuvântărilor Sale, binecuvântări de care beneficiem noi înșine dar și alții. Am putea spune că ele reprezintă tot ceea ce noi primim de la Dumnezeu prin harul Său, în Domnul Isus Cristos. Chemarea Domnului, atunci când vorbim despre harul felurit al lui Dumnezeu, despre tainele Sale, este ca să fim niște buni ispravnicii ai acestui har și fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui (1 Pet. 4:10; vezi și 1 Cor. 4:1-2).

În pasajul nostru (1 Pet. 4:1-11), noi descoperim doar câteva dintre aceste binecuvântări felurite ale harului lui Dumnezeu.

1. O gândire transformată (v. 1-6)

Este vorba aici despre gândirea lui Cristos (vezi și Filip. 2:5). Prin credința în jertfa lui Cristos, creștinul are posibilitatea, prin harul lui Dumnezeu, să se înarmeze cu o gândire pe care și Cristos a avut-o: El a sfârșit-o cu păcatul (v. 1). Din moment ce El a acceptat să sufere în trup, acceptând răstignirea, El a declarat de fapt în mintea Lui că păcatul nu are ce căuta în viața Lui sub nici o formă. Desigur, El a fost fără păcat încă de la conceperea Lui în pântecul mamei Sale (vezi Lc. 1:35), dar ceea ce ne spune Petru este că Isus, prin acceptarea crucii, a hotărât în mod ferm să nu păcătuiască. Pentru Isus această perspectivă a crucii a fost una de la începutul vieții Sale – El a trăit ca Unul care a refuzat întotdeauna ca păcatul să se manifeste în vreun fel în viața Lui. Noi însă, cei credincioși, suntem păcătoși prin natura noastră și de multe ori am păcătuit înaintea lui Dumnezeu. Dar, noi suntem chemați ca, din momentul convertirii noastre prin Evanghelie, să ne înarmăm cu aceeași mentalitate pe care Cristos a avut-o pe pământ, de a respinge categoric păcatul din viața noastră (v. 2-4).

Prin harul lui Dumnezeu suntem chemați să ne înarmăm cu o astfel de gândire. Sunt câteva lucruri care ne pot ajuta în acest demers de a ne înarma cu o asemenea gândire:

- Moartea lui Cristos pe cruce este, desigur, ceva extrem de dureros. Dar, El care a acceptat crucea, S-a bucurat de o înviere și o înălțare glorioase. Plinătatea vieții cerești s-a revărsat asupra Lui (vezi și Ioan 12:23-24). Nu numai că Isus nu a pierdut nimic prin cruce, dar a câștigat imens mai mult decât avusese pe pământ, din binecuvântării vieții. Și noi avem această nădejde a învierii și a belșugului de viață și binecuvântare în Cristos, dacă ne înarmăm cu o asemenea mentalitate.

- Ajunge că am trăit în păcat și în rezultatele sale, înainte de a-L cunoaște pe Cristos (v. 3). Ceea ce spune Petru este că, prin convertirea noastră, noi realizăm acum că a fost îngrozitor să trăim în păcat. Păcatul ne-a lăsat sărăciți, devastați, nenorociți. Doar amintirea a ceea ce a fost în trecut ar trebui să ne facă să nu ne mai dorim întoarcerea la ceea ce a fost înainte. În plus, binecuvântările pe care le avem în prezent ar trebui să ne facă să urâm viața de dinainte. Ar trebui să avem o mentalitate de

„porci” sau „câini” ca să ne placă să ne întoarcem la ceea ce ne-a devastat viața (vezi 2 Pet. 2:20-22).

- Deși oamenii ne batjocoresc pentru că nu mai trăim ca lumea (în păcat), ei vor fi drastic judecați în ziua judecății pentru păcatele lor. Nouă ni se cere răbdare doar pentru o vreme (aici pe pământ), dar răsplata răbdării noastre va fi veșnică (v. 4-5).

- Adevărul Evangheliei este unul glorios (2 Cor. 4:3-4). Să te bucuri acum de adevărurile Evangheliei, ca apoi să te lepezi de ele, pentru a trăi în plăcerile păcatului, este ceva atât de nefiresc și dezgustător pentru o minte luminată de Duhul Sfânt încât o asemenea perspectivă este de drept și de fapt nulă din start. Repetăm, trebuie să ai mentalitatea unui porc sau a unui câine ca să ajungi să lepezi ceea ce este glorios. Este interesant să vedem că Evanghelia a fost propovăduită celor morți (este vorba despre morții în plan spiritual), pentru ca ei să poată, încă de pe pământ să trăiască prin Duhul lui Dumnezeu (v. 6). Ideea este că cei convertiți prin Evanghelia lui Cristos sunt conectați încă de aici de pe pământ cu lucrurile glorioase din cer și atracția pentru ceea ce este veșnic, ceresc este, pentru credincioși, tot mai puternică (vezi 2 Cor. 4:16-5:10).

O gândire transformată prin Evangheliie, prin jertfa lui Cristos, este o binecuvântare a harului lui Dumnezeu pentru cei credincioși. Ca administratori ai unei asemenea binecuvântări, noi trebuie să administrăm cu înțelepciune un asemenea har. Pe de o parte trebuie să ne dezvoltăm această gândire înnoită prin cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu. Pe de altă parte, noi suntem chemați să trăim pe baza unei asemenea gândiri. Trăirea și slujirea altora conform acestei gândiri transformate ne dezvoltă în continuare această gândire, ne dezvoltă capacitatea de a discerne lucrurile și ne formează pentru o slujire binecuvântată a altora.

2. O viață de rugăciune (v. 7)

Suntem îndemnați să fim înțelepți și să veghem în vederea rugăciunii. Viața de rugăciune este o binecuvântare a harului lui Dumnezeu. Gândiți-vă la oamenii care n-au nici un sprijin în situațiile de criză și nu pot să se roage lui Dumnezeu pentru că nu-L cunosc și nu

au siguranța că El îi va ajuta. Ei sunt, de aceea, niște neajutorați și rezolvarea situațiilor dificile devine o povară imposibilă pe umeii lor. În timp ce credincioșii, care Îl cunosc pe Dumnezeu și care au, prin Duhul Sfânt, prin promisiunile nenumărate ale Scripturii, o nădejde vie și puternică că vor fi ajutați la vreme de nevoie, vor descoperi că viața de rugăciune este o imensă binecuvântare pentru ei.

Ei bine, credincioșii sunt îndemnați să administreze cu deplină încredere, cu multă înțelepciune o asemenea binecuvântare a harului în orice situație și în orice vreme; mai ales în vremea aceasta a sfârșitului, care este foarte grea (vezi 2 Tim. 3). Și să ne gândim că rugăciunea este diversă, o putem folosi și chiar dacă nu vedem nici un ajutor sau nu putem rosti cuvinte, ci ne înălțăm doar duhul nostru către Dumnezeu. O putem folosi pentru absolut toate nevoile (mici sau uriașe), o poate folosi și cel mai slab credincios sau cel mai nevrednic (fie individual, fie în adunare). De aceea Pavel spune: „Faceți în toată vremea prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri” (Efes. 6:18-20; vezi și Filip. 4:6-7).

Să fim buni administratori ai acestui har. Înaintea lui Dumnezeu rugăciunea este un instrument de o mare eficiență. Să folosim cu credincioșie acest instrument al harului lui Dumnezeu și să dezvoltăm viața noastră de rugăciune!

3. O viață de dragoste sfântă (v. 8-9)

Ni se cere să avem o viață de dragoste fierbine unii pentru alții. Greșeala pe care noi o facem este că noi privim această cerință doar ca o cerință care depinde în totul de noi. Și astfel, noi cădem în deznădejde pentru că ne vedem neputințele, limitările, eșecurile noastre ca oameni. Noi trebuie să înțelegem că, din perspectiva Noului Testament, orice cerință a lui Dumnezeu, orice poruncă adresată nouă, credincioșilor, este un prilej de arătare a harului lui Dumnezeu în noi și prin noi. Noi trebuie să privim toate aceste cerințe în lumina cerinței lui Dumnezeu către Moise din Exod 14:16 – lui Moise i s-a cerut să ridice toiagul, să-l întindă spre mare și să despice marea Roșie, pentru ca poporul Israel să traverseze marea ca pe uscat. Vă dați seama de ceea ce i-a cerut Domnul lui Moise să facă? Este o cerință imposibilă; ce om ar putea face așa ceva; ce om ar realiza o asemenea lucrare? Numai că greșeala noastră,

spunem din nou, este că privim doar la v. 16, fără să privim la tot pasajul din Exod 14. Care de fapt este cerința lui Dumnezeu pentru Moise? El doar trebuia să stea în fața mării și să întindă toiagul către mare și, când este vorba despre despicarea mării, ei bine o asemenea lucrare nu o făcea Moise ci Dumnezeu. În pasajul din Ex. 14 ni se spune în continuare că Dumnezeu Însuși a trimis o furtună care a bătut toată noaptea și a despicat marea. La urma urmei Moise a făcut ceva ce și un copil putea face. Dar, prin ascultarea credinței sale, Dumnezeu a continuat și a desăvârșit lucrarea – marea a fost despicată pentru ca poporul să treacă ca pe uscat.

O astfel de cerință o avem și noi în 1 Pet. 4:8. Cum putem să avem o dragoste fierbinte unii pentru alții? Evanghelia ne spune că, prin Cristos, înțelegem că noi am fost mântuiți de Dumnezeu datorită dragostei Sale arătată în Fiul Său. În Rom. 5:5-11 ni se spune că dragostea lui Dumnezeu a fost „turnată” (cu sensul de „revărsată din abundență”) în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dată. Pavel continuă să ne spună că noi am beneficiat de dragostea Domnului pe când noi nu meritam decât pedeapsa pentru păcatele noastre. Atunci Cristos a murit pentru noi păcătoșii. Duhul SFânt ne descoperă cât de mare este dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Ce motiv deci am avea noi să nu-i iubim și pe vrăjmașii noștri? (vezi Efes. 4:32-5:2). Noi trebuie să ne deschidem inimile înaintea Domnului. El ne va deschide ochii la ceea ce Cristos a făcut pentru noi și ne va revărsa dragostea Lui în inimile noastre. Așa că El ne cheamă să manifestăm această dragoste față de alții.

Petru continuă să spună că o asemenea dragoste va acoperi o sumedenie de păcate, atunci când o arătăm altora (vezi 1 Cor. 13:7) și să fim primitori de oaspeți fără cârtire.

Viața de dragoste este o binecuvântare a harului lui Dumnezeu și suntem chemați să o administrăm cu credincioșie și cu înțelepciune. Noi nu suntem chemați să administrăm ceea ce nu avem ci ceea ce am primit prin har, în Cristos.

4. O viață de slujire prin Duhul Sfânt (v. 10-11)

Observă din nou că un bun ispravnic este acela care socotește bine ce are și cât are de la Dumnezeu („după darul pe care l-a primit” – v. 10). Putem lega acest pasaj de toate pasajele din Noul Testament care se referă la darurile Duhului Sfânt în vederea slujirii altora în vederea zidirii bisericii lui Cristos (vezi Rom. 12:3-8; 1 Cor. 12-14; Efes. 4:7-16; 1 Pet. 4:10-11). Dumnezeu ne-a chemat să-L slujim pe El slujindu-i pe alții, în vederea zidirii bisericii Domnului. Fiecare credincios este chemat de Domnul la o slujire specifică, la o slujbă anume (1 Cor. 12:5); fiecăruia dintre credincioși Duhul Sfânt îi dă daruri pentru a sluji în mod eficient și binecuvântat în lucrarea Domnului (1 Cor. 12:4); și prin fiecare dintre credincioși, Dumnezeu Își face lucrarea Lui prin slujirea noastră (1 Cor. 12:6). Sfânta Treime Divină colaborează în lucrarea sfântă cu toți credincioșii.

Petru vorbește despre două categorii de daruri spirituale care se manifestă permanent în biserică: Darurile vorbirii și darurile slujirii (vezi v. 11). În acest caz ce înseamnă să fim buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu (v. 10)?

- Să folosim toate darurile spirituale menționate în Noul Testament. În pasajele menționate mai sus ni se vorbește despre mai mult de 20 de daruri spirituale. Sunt diverse daruri ale vorbirii (menționate în NT – noi descoperim 5 asemenea daruri permanente: darul profeției, care proclamă adevărul / darul cunoștinței, care clarifică adevărul / darul înțelepciunii, care aplică adevărul / darul învățării, care administrează fiecărui credincios adevărul / și darul îndemnării, care motivează la ascultarea de adevăr). Sunt, de asemenea diverse daruri ale slujirii (în NT sunt menționate 6 categorii de asemenea daruri permanente: darul cârmuirii (conducerii), care supervizează pe sfinți / darul ajutorării (slujirii), care răspunde nevoilor de orice fel pentru ca cei ce conduc lucrarea bisericii (vezi Efes. 4:11; Fap. 6:2-4) să-și facă lucrarea nestingheriți / darul dăruirii, care oferă acele lucruri care împlinesc nevoile credincioșilor / darul milosteniei, care simpatizează cu cei bolnavi, săraci și nevoiași / darul credinței, care asigură puterea lui Dumnezeu / darul discernământului (al deosebirii duhurilor), care salvează pe sfinți de orice erezie spirituală). Duhul Sfânt dă darurile și

conducătorii bisericii supraveghează ca aceste daruri să se manifeste în rânduială și după voia lui Dumnezeu. Deși sunt puține daruri spirituale menționate, Duhul Sfânt îmbină toate aceste daruri spirituale și apar astfel o mulțime de nuanțe ale combinării acestor daruri (așa cum un pictor combină culorile pentru a picta cu multe nuanțe de roșu, verde, albastru, etc.).

- Credincioșii sunt chemați să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu, iar scopul nu ar trebui să fie altul decât glorificarea lui Dumnezeu (prin lucrarea de zidire spirituală a bisericii) (vezi Efeseni, Rom. 12:3-8, și alte scrieri ale NT).

Un bun administrator al lui Dumnezeu va ține cont de toate aceste lucruri și va căuta să fie credincios Domnului până la sfârșit (Mat. 24-25; 1 Cor. 4:1-2).

24.05

Deprinde-te să trăiești cumpătat

Filip. 4:10-20 (Filip. 4:12-13)

Știi să trăiesc smerit și știi să trăiesc în belșug.

*În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând,
să fiu în belșug și să fiu în lipsă.*

Pot totul în Hristos, care mă întărește.

Apostolul Pavel ne îndeamnă „să trăim în veacul de acum cu cumpătare” (Tit 2:12). Ce înseamnă acest lucru? Este vorba aici despre o viață echilibrată. Apostolul Pavel definește foarte bine o asemenea viață. Este vorba despre atitudine în primul rând. El spune: „M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știi să trăiesc smerit și știi să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă” (v. 11-12). Ce presupune o viață cumpătată (echilibrată)?

1. Stabilește ca priorități ale vieții cele proclamate prin cuvântul lui Dumnezeu

Domnul Isus ne spune: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Mat.

6:33). Obiectivul principal al vieții din veacul de acum nu este acumularea de bogății materiale (vezi Lc. 12:13-21), nici ancorarea în binecuvântările date de lumea aceasta (pentru că ea este trecătoare și va pieri prin judecata lui Dumnezeu (vezi 2 Pet. 3:10-12)). Obiectivul principal al vieții trebuie să fie ceea ce ne spune Domnul Isus Cristos în Mat. 6:33. Celelalte lucruri (de care avem nevoie în această viață) ne sunt asigurate prin binecuvântarea lui Dumnezeu ca lucruri care vin în plus. Observă însă că promisiunea lui Dumnezeu nu vizează prosperitate materială, nu vizează asigurarea a ceea ce noi avem nevoie pentru a ne îmbogăți sau pentru a excela în ele. Domnul Isus ne vorbește despre „toate aceste lucruri”, și în contextul cuvintelor Sale (vezi Mat. 6:19-34) el ne precizează că ne va asigura hrana necesară, îmbrăcămintea de care avem nevoie, lucrurile necesare pentru trăirea pe pământ; El nu ne promite că vom avea toate acestea la superlativ. Imaginea de aici este aceea a umblării poporului Israel în cei 40 de ani prin pustiu spre Canaan. Domnul le-a asigurat mana ca hrană, îmbrăcămintă suficientă, sănătate pentru a merge spre Canaan și protecție pe drum, dar nu mai mult (Deut. 8:3-4). De aceea, de multe ori poporul a cârțit pe drum (vezi Num. 21:4-5). Ei ar fi dorit măcar să aibă ce aveau în Egipt și de aceea, când au fost invitați la banchetul dat de regele Balac, înainte de a trece Iordanul (vezi Num. 25), poporul a ajuns să păcătuiască prin a face excese în mâncare și băutură și astfel au ajuns să se închine la idoli și să se dedea la curvie. Astfel că pedeapsa Domnului a fost drastică pentru ei. Lecția pe care au învățat-o poporul în umblarea prin pustie a fost aceea că, pentru drumul prin pustie spre Canaan, binecuvântările Domnului era asigurarea cu tot ceea ce era necesar fiecăruia, nu mai mult. Adevăratele binecuvântări și date de Dumnezeu din abundență urmau să le aibe în țara promisă, în Canaan, nu înainte de a ajunge în Canaan. Acest lucru este valabil și pentru creștinii din veacul de acum. Domnul ne asigură doar ceea ce este necesar pentru viață, iar preocuparea noastră să fie binecuvântările spirituale (Mat. 6:33). În Împărăția lui Dumnezeu, cea veșnică a cerurilor, El ne va dăruia din abundență adevăratele binecuvântări. Acesta este modelul divin.

Deci, a fi echilibrați (cumpătați) înseamnă să ascultăm de ceea ce Pavel ne spune: „Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem dar cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns” (vezi 1 Tim. 6:7-8; vezi și avertizarea din versetele următoare și îndemnul date de apostolul Timotei – v. 9-21).

2. Dezvoltă-ți deprinderea de a fi cumpătat în această viață

Apostolul Pavel vorbește despre faptul că s-a deprins să fie mulțumit cu starea în care se afla, oricare ar fi fost aceea (v. 11-12). El subliniază două lucruri cu privire la regimul lui de viață.

- Pavel afirmă, „Pot totul în Cristos, care mă întărește (v. 13). Aceasta înseamnă că apostolul a înțeles că Cristos este pentru el sursa tuturor binecuvântărilor (spirituale și materiale) (vezi Col. 2:9-10). Relația lui cu Domnul era una care îi umplea cu adevărat viața. Dacă îi lipsea ceva atunci apela la Domnul în rugăciune și El intervenea în nevoile sale (vezi Filip. 4:6-7; Mat. 7:6-11; vezi și Mat. 6:7-13). În acest fel, Pavel, pe lângă răspunsul primit de la Domnul pentru nevoile sale, el dezvoltă și o relație de deplină încredere în Cel care este Domn și Dumnezeu. Așadar, din această cauză el putea totul (în Cristos care îl întărea în orice circumstanță);

- Pavel, pe de altă parte s-a deprins să descopere binecuvântările lui Dumnezeu ascunse fie în starea de „sătul”, sau de „belșug”, fie în starea de „flămând” sau de „smerit”, sau de „lipsă” (v. 12). Pentru credincioși există binecuvântări speciale, ascunse sub masca acestor stări. Pavel spune că l-a rugat pe Domnul să-l elibereze de un țepuș dureros pentru el (2 Cor. 12:7-10). Dar Domnul nu l-a eliberat de acel țepuș ci i-a arătat binecuvântarea harului Său care este asupra lui în slăbiciunea pe care o avea. Așadar, Dumnezeu presară binecuvântări secrete, dar extraordinare fie în starea de belșug, fie în starea de sărăcie, fie în orice stare în care ne vom afla. Cei credincioși își dezvoltă astfel atitudinea de mulțumire față de Dumnezeu pentru că ei descoperă astfel de binecuvântări din partea Domnului (vezi și Mat. 13:44-46 – oamenii înțelepți care descoperă comori de o valoare inestimabilă și fac totul

pentru a le obține – acesta este adevărul Evangheliei – vezi și 2 Cor. 4:7-15).

3. Dezvoltă relații sfinte cu cei trimiși de Domnul să te ajute în nevoile tale

Apostolul Pavel a beneficiat de contribuția credincioșilor din biserică pentru împlinirea multor nevoi ale lui (vezi v. 10-19). Ceea ce învățăm noi de la Pavel este faptul că știa foarte bine să mulțumească celor care l-au ajutat și să folosească această implicare a celor care îl iubeau în acest fel pentru a fi el o binecuvântare de la Domnul pentru ei. Astfel, el a fructificat din plin asemenea ajutoare pentru sine, pentru cei care l-au ajutat și pentru cauza Evangheliei.

Pavel și-a exprimat întotdeauna bucuria și mulțumirea pentru orice ajutor al credincioșilor (v. 10, 14, 18, 19). Pavel nu a considerat că credincioșii sunt obligați să-l ajute. El a apreciat darurile lor, a adus închinare înaintea lui Dumnezeu din pricina acestor ajutoare și s-a rugat pentru binecuvântarea acelor credincioși. În acest fel Pavel a folosit orice prilej în care a fost ajutat de alții pentru întărirea sa în credință, pentru dezvoltarea relațiilor de dragoste, pentru ca cei ce l-au ajutat să beneficieze de binecuvântările lui Dumnezeu și pentru glorificarea lui Dumnezeu. Deși Pavel a învățat să nu depindă de alții în ajutorarea lui (el însuși muncea pentru sine oricâte ori era nevoie – vezi Fapte 18:1-5; 1 Cor. 9:15-18), totuși el s-a lăsat înviorat de dragostea credincioșilor pentru el și a apreciat ajutorul lor. El, de asemenea afirmă că toate aceste dovezi de dragoste creștină contribuie la înaintarea Evangheliei lui Cristos și la zidirea spirituală a bisericii Sale (Rom. 15:25-33).

Concluzia este că viața cumpătată (echilibrată), trăită prin harul lui Dumnezeu este o viață care nu te leagă de pământ, pentru a pieri odată cu el la judecata lui Dumnezeu; este o viață prin care poți dezvolta o relație puternică cu Dumnezeu (Cel care ne binecuvântează în orice circumstanță a vieții); este o viață prin care relațiile de dragoste și de arătarea faptelor bune se dezvoltă între sfinții Domnului și biserica este astfel zidită în plan spiritual; este o viață în care poți trăi ca martor al Domnului Isus Cristos, al Evangheliei în vederea mântuirii celor pierduți; este o viață în care înveți să te detașezi de orice este pământesc,

legat de lume și de filozofia ei pentru a te pregăti pentru cer, pentru Împărăția veșnică a lui Dumnezeu (Lc. 21:34-36).

31.05

Standardele înalte ale vieții lui Iov

Iov 31 (Iov 29:14)

*Mă îmbrăcam cu dreptatea și-i slujeam de îmbrăcăminte,
neprihănirea îmi era manta și turban.*

Iov apare în Biblie ca un om remarcabil. El este descris ca un om neprihănit, curat la suflet, care se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău; chiar Dumnezeu a laudat neprihănirea lui (Iov 1:1, 8; 2:3). El a trăit probabil pe vremea lui Avraam și era din țara Uț (Iov 1:1). Deci, Iov, în plan pământesc, nu făcea parte din seminția lui Avraam și din poporul legământului. El, deci, nu a beneficiat de darea Legii pe muntele Sinai (Legea a fost dată după aprox. 500 de ani mai târziu) și nici nu a trăit în mijlocul unui popor care să-l fi ajutat să împlinească poruncile Legii. Și totuși, Iov a excelat în cunoașterea poruncilor lui Dumnezeu și le-a trăit la un standard înalt (vezi Iov 29-31), încât Dumnezeu l-a apreciat ca fiind un om neprihănit. Este de-a dreptul surprinzător să întâlnești asemenea oameni, din afara cadrului poporului sfânt, cu o asemenea ținută spirituală înaltă. Posibil să fi fost și alți oameni, asemenea lui; oricum reiese din cartea Iov că Dumnezeu era recunoscut și de alți oameni și principiile legii lui Dumnezeu erau cunoscute și invocate, atunci când era vorba despre o viață după voia lui Dumnezeu. Iov chiar trăia în neprihănirea lui Dumnezeu, în ciuda imoralității precare și a idolatriei din acea lume. Noi trăim într-o lume în care posibilitatea de a cunoaște cuvântul lui Dumnezeu este foarte mare (avem deja revelația completă a Cuvântului în Cristos Domnul, avem Sfânta Scriptură răspândită peste tot și avem o cultură creștină și evanghelică foarte bogată, de sute de ani) și totuși, oamenii neprihăniți de talia lui Iov, care a și suferit cum prea puțini oameni în lume au suferit, în afară de Domnul Isus, sunt extrem de rari. Iov, în această privință este și trebuie să fie un imbold puternic de a trăi în neprihănirea lui Dumnezeu, în

ciuda mediului spiritual care ne înconjoară și în toate circumstanțele vieții, oricât ar fi de dificile. Ce putem spune deci despre neprihănirea lui Iov, care ne uimește?

1. Este o neprihănire căpătată prin harul lui Dumnezeu

Am putea spune că neprihănirea lui Iov este de fapt o neprihănire omenească, rezultată din eforturile omenești ale capacităților sale personale. Însă nu este deloc așa. Dacă ar fi fost vorba despre o neprihănire omenească, ea n-ar fi rezistat deloc în încercările vieții sale. Mai mult, Dumnezeu nu ar fi apreciat-o laudativ. O asemenea neprihănire este cu siguranță o neprihănire căpătată prin harul lui Dumnezeu. Când Iov, în ciuda suferinței sale fizice, declară prin credință, „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia” (Iov 19:25-27), este evident că el a avut parte de revelația Duhului Sfânt despre Mântuitorul care va veni (1 Pet. 1:10-12) și, de asemenea, a căpătat neprihănirea care vine prin credința în Isus Cristos, prin harul lui Dumnezeu (Rom. 3:21-24). Este adevărat că acest lucru a fost posibil după ce Isus Cristos a murit pe cruce ca jertfă de ispășire pentru păcatele tuturor celor ce cred în El; dar Scriptura ne învață că toți cei care au crezut, înainte de venirea lui Cristos pe pământ, au căpătat neprihănirea în baza credinței lor (vezi Avraam – Gen. 15:6). Așadar, și Iov a căpătat, prin credință, neprihănirea care vine prin harul lui Dumnezeu prin răscumpărarea care este în Cristos Isus.

2. Este o neprihănire veritabilă, o neprihănire în care poruncile Legii erau împlinite

Domnul Isus ne avertizează, „oricine va strica una dintre aceste porunci (ale Legii) și va învăța pe oameni așa va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească va fi chemat mare în Împărăția cerurilor. Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” (Mat. 5:19-20). Nimeni nu va intra deci în Împărăția cerurilor dacă nu va

împlini poruncile lui Dumnezeu sau dacă neprihănirea lui nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor. Neprihănirea cărturarilor și a fariseilor era una izvorâtă din ei înșiși, din meritele și abilitățile lor (deci nu prin harul lui Dumnezeu) și una de fapt formală, de suprafață (respectau de ochii oamenilor poruncile ceremoniale ale Legii, dar inima lor era departe de Dumnezeu – vezi Mat. 23). Nu odată Domnul Isus i-a muștrat pentru fățărnicia lor (vezi și Mat. 15:1-9). O asemenea neprihănire este o urâciune înaintea lui Dumnezeu (vezi Isa. 1:10-15); ea nu are în ea nădejdea vieții veșnice (vezi Iov 19:25-27).

Când este vorba însă de Iov, observăm la el o neprihănire veritabilă. Ea este, așa cum s-a spus, lăudată de Dumnezeu; ea este o neprihănire a credinței în Răscumpărătorul care va veni și a fost o neprihănire care a rămas veritabilă chiar și în suferințele sale (vezi Iov 2:10).

Mai mult, privind în declarația lui Iov din Iov 29-31 descoperim că el a împlinit poruncile lui Dumnezeu de o manieră ireproșabilă (vezi Iov 29:14). Desigur, nu se poate spune că Iov a fost egal cu Fiul lui Dumnezeu în împlinirea Legii divine, dar ca om el a avut o neprihănire care l-a făcut să îplinească poruncile lui Dumnezeu într-un mod real și nu de formă. La vremea aceea, Legea nu a fost dată de Dumnezeu (abia mai târziu, așa cum s-a spus) și nici poruncile Legii nu erau cunoscute în maniera arătată prin Legea dată de pe muntele Sinai (Exod 20). Însă, privind în Iov 29-31 noi putem descoperi aproape toate poruncile Legii (chiar și pe cele care nu erau în lipsa celor 10 porunci, dar care apar în alte părți ale Legii lui Moise; poate cu excepția Sabatului – care urma să fie semnul legământului Legii dată prin Moise – Ex. 31:16-17) și împlinite în viața lui într-un mod impresionant. Legile cu privire la relația cu Dumnezeu (Iov 31:26-28); la relațiile binecuvântate cu cei apropiați din anturajul lui (Iov 29:21-25); la relațiile binecovoitoare cu cei vitregiți de soartă (Iov. 29:12-17; 31:13-23); la atitudinea lui față de vrăjmașii lui (Iov 31:29-30); la atitudinea față de bogățiile materiale (Iov 31:24-25); la atitudinea de respingere a tot ce este păcat (Iov 31:1, 5-12, 33-34). Toate acestea se regăsesc în viața lui, ca și cum ar fi fost

modul lui normal de a fi (vezi, din nou, Iov 29:14). Este evident că el a împlinit aceste porunci cu toată inima lui.

Întrebarea care apare este: cum a fost posibil așa ceva la Iov? Singura explicație este, „prin harul lui Dumnezeu” care a operat și înainte de venirea Legii (ca și la Avraam – Gen. 15:6). Semnele noului legământ (vezi Evr. 8:8-13), deși încă nedeclarat la acea vreme (vezi Ierem. 31:31-34), totuși opera prin îndurarea lui Dumnezeu. Noi știm că „lucrarea Legii este scrisă în inimile lor (a neamurilor, măcar că n-au lege), fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care s-au se învinovățesc, sau se dezvinovățesc între ele” (Rom. 2:14-15), și astfel avem explicația că Iov și prietenii lui (deci și societatea de la acea vreme) cunoșteau poruncile Legii lui Dumnezeu. Însă aplicarea legilor în viața cuiva este de fapt lucrarea specială a harului lui Dumnezeu, în urma credinței personale a cuiva în Răscumpărătorul care urma să vină. Așa s-a întâmplat și cu Iov.

3. Este o neprihănire care putea sta în picioare înaintea judecății lui Dumnezeu

Ceea ce, cu siguranță uimește la Iov este că el are curajul să stea față în față cu Dumnezeu, pentru a fi judecat de El pentru faptele sale (vezi Iov 6:9-10; 31:6). Să declari așa ceva în suferința ta, înaintea unui Dumnezeu sfânt înseamnă un curaj ieșit din comun, dar la Iov aceste declarații nu sunt o bravare obraznică și sfidătoare a celor batjocoritori. Deseori, prietenii lui l-au muștră că Iov este mândru, o mândrie a unui ieșit din minți. Însă cuvintele lui Iov, uimitoare prin curajul afișat, nu proveneau din mândrie. Iov era conștient că nelegiuirea se pedepsește (Iov 31:11), că Dumnezeu este sfânt și El nu va tolera păcatul (Lev. 19:2). Iov este conștient că Dumnezeu îi cunoaște viața și faptele lui (Iov 31:4). Pe de altă parte, Iov are argumente puternice pentru a contracara argumentele acuzatoare ale prietenilor lui (vezi întreaga conversație dintre el și prietenii săi). El nu a spus nimic fără noimă, ca un om nebun. Dar, în același timp, Iov este conștient că Dumnezeu în sfințenia Sa, nu vede pe nimeni absolut neprihănit (Iov 9). Iov se teme de Dumnezeu și totdeauna s-a temut să păcătuiască înaintea Lui (Iov 31:23). Ca și apostolul Pavel, Iov înțelege că nu are nici o șansă să stea

în picioare în fața judecării lui Dumnezeu (Filip. 3:4-9, în special v. 9; vezi și Ioan 3:3-6), prin neprihănirea sa proprie.

Și totuși, de unde curajul lui Iov în fața lui Dumnezeu? Pentru că Iov se bazează pe o neprihănire care nu este a lui; el se bazează pe o neprihănire pe care Dumnezeu i-a dat-o lui în dar, datorită harului Său, neprihănirea care este în Cristos, Domnul (vezi și Filip. 3:8-9). Cu o asemenea neprihănire Iov se apără înaintea prietenilor lui, înaintea lui Dumnezeu (vezi și Rom. 8:31-34). Iov este conștient că o asemenea neprihănire este de neclintit, chiar și în fața judecării lui Dumnezeu (vezi Iov 19:26-29). El afirmă cu siguranță (o siguranță neclintită) că „Îl voi vedea (pe Dumnezeu) și-mi va fi binevoitor” (v. 27). Numai dacă ai neprihănirea lui Cristos asupra ta poți să afirmi aceste lucruri.

Concluzia este că Iov, a rămas în picioare chiar și în fața judecării lui Dumnezeu (vezi Iov 42) și a trecut cu brio prin ea, datorită neprihănirii care vine prin harul lui Dumnezeu, prin răscumpărarea care este în Cristos și care este primită prin credința în Cristos (Rom. 3:21-26). Nu există o altă explicație, atunci când este vorba despre Iov. De asemenea, neprihănirea lui s-a văzut prin faptele sale (Iov 29-31), fapte care au rezultat din ascultarea credinței (Rom. 1:5; Iac. 2:17-26).

Dacă Iov a putut trăi o asemenea viață, plăcută lui Dumnezeu și marcată de fapte bune (Iov 29-31), ce ne poate împiedica pe noi, care spunem că suntem în Cristos, să trăim ca și Iov (vezi Gal. 2:20; Efes. 2:1-10)? Ce ne împiedică pe noi să avem standardele înalte ale vieții, așa cum Iov le-a avut?

14.06

Fii omul lui Dumnezeu în mijlocul unei comunități cu probleme

Tit 1 (Tit 1:15)

*Totul este curat pentru cei curați;
dar pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat:
până și mintea și cugetul le sunt spurcate.*

În următoarele trei studii biblice ne vom uita la epistola lui Pavel către Tit.

Această epistolă este scrisă de Pavel lui Tit, după ce fusese achitat în procesul intentat lui de comunitatea iudaică din Ierusalim (vezi Fap. 22-26) și judecat de Cezarul de la Roma (Pavel era cetățean roman) (Fap. 27-28). Pavel l-a lăsat pe Tit în insula Creta pentru a fi păstorul bisericilor care erau acolo (Tit 1:5). Era nevoie de un om al lui Dumnezeu care să continue lucrarea apostolului Pavel de propovăduire a Cuvântului lui Dumnezeu în acea zonă neospitalieră din cauza păgânismului și a opoziției iudaizatoare; de cineva care să administreze cu dedicare și înțelepciune lucrarea de creștere și edificare spirituală a credincioșilor și de continuare a vestirii Evangheliei între locuitorii din Creta. Așadar, era nevoie de:

1. Un om care să promoveze învățătura sănătoasă în Creta (v. 1-4)

Pavel se prezintă ca rob al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Cristos (v. 1). El continuă să se prezinte ca fiind cel care face o lucrare „potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavia, în nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșniciei de Dumnezeu, care nu poate să mintă, ci Și-a descoperit Cuvântul la vremea Lui prin propovăduirea care mi-a fost încredințată după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (v. 1-3). O asemenea prezentare, destul de complexă, ne comunică următoarele:

- Pavel propovăduiește o Evanghelie care este potrivită cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cu adevărul cuvântului lui Dumnezeu. În Iuda 3 ni se spune să luptăm pentru „credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”. Iuda vorbește aici despre tot adevărul Evangheliei care este și trebuie crezut de toți cei mântuiți prin Cristos, de biserica Lui. Este, putem spune, tot cuvântul lui Dumnezeu care trebuie însușit prin credință de toți sfinții aleși ai lui Dumnezeu în Cristos. O altă formulare a sintagmei lui Iuda este și „învățătura apostolilor” (din Fap. 2:42), sau „tot planul lui Dumnezeu” (Fap. 20:27), sau „Cuvântul harului lui Dumnezeu” (Fap. 20:32), sau „dreptarul învățăturilor sănătoase” (2 Tim. 1:13), sau „Cuvântul lui Cristos” (Rom. 10:17). Toate aceste formulări vor să ne comunice ideea că acest corp de învățături bine legat și care este esențial pentru credința mântuitoare (Rom. 10:17).

- Pavel ne mai spune că rezultatul acestei credințe a aleșilor lui Dumnezeu (avem în vedere toate formulările menționate) este „evlavia”, acea evlavie care este plăcută Domnului și care are în ea nădejdea vieții veșnice; acea evlavie care ne vorbește despre caracterul Domnului Isus Cristos format și dezvoltat în noi prin Duhul Sfânt, prin Evanghelie (vezi 2 Pet. 1:3-11; 2 Cor. 3:18; Efes. 4:13-16). Dumnezeu ne-a dat Evanghelia nu pentru a ne face mai înțelepți, nu pentru a cunoaște mai mult ci pentru a ne aduce, nouă care credem, mântuirea și viața veșnică în Cristos (vezi și Gal 2:20; Ioan 17:3). Așadar, o Evanghelie doar la nivelul minții este ceva care dezvoltă mândria noastră, dar nu ne este de folos deloc (vezi Mat. 7:24-27).

- Pavel continuă să spună că această viață veșnică este făgăduită de Dumnezeu Însuși, înainte de creație (în veșnicie), garantată prin adevărul Evangheliei și descoperit la vremea potrivită de Dumnezeu în Cristos Isus și prin propovăduirea apostolilor desemnați de El. Așadar, cuvântul Evangheliei nu se schimbă (vezi Apoc. 22:18-19) și canalul prin care a venit de la Dumnezeu către oameni a fost bine controlat și confirmat prin lucrarea Duhului Sfânt (vezi Evr. 2:3-4; 1 Tim. 2:5-7; vezi și Apoc. 1:1-3; 22:6).

Tit a fost desemnat de apostolul Pavel să vină în Creta și să promoveze această învățătură sănătoasă, care doar ea poate aduce binecuvântarea mântuirii și a vieții veșnice tuturor celor ce o cred (vezi 1 Tim. 4, în special v. 16). Pentru ca Tit să fie în măsură să administreze acest Cuvânt al lui Dumnezeu (și pentru cei din biserică și pentru cei care luptau împotriva Cuvântului Evangheliei), el însuși trebuia să aibă statura spirituală potrivit cu această învățătură (vezi v. 4 – un adevărat urmaș al lui Cristos și al apostolului Pavel; vezi și 2 Tim. 2:15).

2. Un om care să desemneze, cu discernământ spiritual, prezbiterii în biserici (v. 5-9)

Fiecare biserică locală trebuia să aibă prezbiterul (sau prezbiterii) ei (v. 5).

- La fel ca în 1 Tim. 3, și aici, condiția ca cineva să fie prezbiter, era ca să fie integru în caracterul său (sau fără prihană, cu sensul „dincolo de orice reproș) în viața personală, în viața de familie, în

societate și în biserică (v. 6-8). Orice deviere de la un caracter ireproșabil poate să aducă imense prejudicii învățaturii sănătoase a cuvântului lui Dumnezeu (această expresie, sau conținutul ei, este des folosită în epistola către Tit – 1:9; 2:1, 5, 7, 8, 10). Este interesant să vedem că Pavel nu vorbește aici în primul rând de oameni cu abilități de slujire deosebite (sau daruri spirituale, ca în 1 Cor. 12, de ex.). Desigur și acestea au valoarea lor, dar ele sunt secundare față de trăsăturile de caracter conform cuvântului lui Dumnezeu. Tit trebuia să se uite în primul rând la caracterul oamenilor nu la darurile lor spirituale.

- Apare o mențiune specială (vezi v. 9), privind statornicia în Cuvântul adevărului, în cuvântul care este potrivit cu învățătura sănătoasă, menționată mai înainte. Prezbiterii desemnați trebuie să cunoască bine învățătura cuvântului lui Dumnezeu și să-l trăiască în viața lor; să fie plini de Cuvântul lui Cristos și de toată înțelepciunea derivată din acest Cuvânt (vezi Col. 3:16). Scopul nu trebuie să fie înțelepciunea doar la nivelul minții lor. Acești prezbiteri trebuie să fie în stare de a sfătui pe alții în învățătura sănătoasă și de a înfrunța pe potrivnici (v. 9; desigur în lumina a ceea ce se spune în 2 Tim. 2:23-26; vezi și Tit 3:9-11).

Nevoia de oameni de caracter și destoinici în vestirea cuvântului lui Dumnezeu este mare în biserica Domnului. Aici nu se are în vedere neapărat darul vorbirii (vezi mențiunea lui Pavel în 1 Cor. 2:1-5), ci abilitatea duhovnicească de a ști ce să spui unui om în situația lui, cum să spui și când să spui acel lucru omului sau oamenilor respectivi.

3. Un om care să respingă învățăturile false și să se împotrivescă învățătorilor falși (v. 10-16)

Apostolul Pavel îi vorbește lui Tit despre o situație dificilă pe care trebuia să o confrunte în Creta – învățăturile false promovate de învățătorii falși. Ce spune Pavel despre acești învățători falși?

- Ei sunt mulți (v. 10). Deci amenințarea era serioasă, necesitând o acțiune urgentă. Aceștia erau „nesupuși” și refuzau să se supună autorității apostolice sau învățaturii adevărate. Se implicau în vorbiri goale și zadarnice – nu edificau pe alții prin învățătura lor, ci aduceau rătăcire. Evanghelia apostolică este adevărul cuvântului lui Dumnezeu,

dar învățăturile ereticilor erau doar învățături umane, adică minciuni (vezi și Col. 2:8-15);

- Cine sunt ei? Ei sunt descriși a fi „cei tăiați împrejur” (v. 10). Erau deci iudei, obsedați de „basmе evreiești” (v. 14) și genealogii și discuții despre Lege (3:9). Aceștia dau „învățături date de oameni, care îi întorc pe oameni de la adevăr (vezi și Gal. 2:12; Col. 4:18);

- Influența lor: ei nu pot fi nici ignorați, nici tolerați, ci trebuie reduși la tăcere dat fiind faptul că influența lor este în creștere. Ei strică case întregi (v. 11 – biserici din case sau familii). Poate că și căsniciile existente erau puse în pericol (vezi 1 Tim. 4:1-3);

- Motivațiile acestoreretici: Ei fac totul pentru „un câștig urât”. Familiile ofereau și susținere practică, financiară acestor învățători. Nu că era în sine rău acest lucru, dar, pentru asemenea învățători totul se reducea la bani;

- Caracterul acestora: în v. 12 Pavel citează pe unul dintre proorocii din Creta, care îi caracterizează pe cretani a fi mincinoși, lacomi, și leneși. În v. 13-14 Pavel vrea să deschidă ochii oamenilor și de a-i așeza pe temelia adevărului. Tit trebuie să-i „mustre” pe credincioșii cretani tocmai în ideea ca ei să rămână sănătoși în credință;

- Învățătorii falși sunt necurați și au o învățatură necurată (v. 15; vezi și 1 Tim. 4:3-5). Pavel afirmă că adevărații credincioși sunt curați pentru că au fost curățiți de păcat prin moartea lui Cristos (Tit 2:14; Fapte 15:9). Deci, pentru aceștia „toate lucrurile sunt curate”. De aceea ei nu trebuie să se teamă de contaminarea prin hrana fizică. În timp ce ereticii, pentru că nu cred Evanghelia lui Cristos, se folosesc de tot felul de ritualuri și proceduri care „chipurile” le aduc curățirea (de fapt în zadar). Ei sunt în ființa lor și în mintea lor necurați (vezi și Mat. 15:1-20). Necurăția lor lăuntrică (vezi și Hagai 2:10-14), ajunge să întineze tot ceea ce ei ating;

- Deși ei se laudă că Îl cunosc pe Dumnezeu ei de fapt nu Îl cunosc. Faptele lor contrazic ceea ce ei spun (v. 16). De aceea, ei sunt descalificați din rolul de învățători ai cuvântului lui Dumnezeu. În ei nu este nimic vrednic de primit, deci ei sunt niște netrebnici.

Care deci este strategia corectă împotriva învățătorilor falși și a învățăturilor lor eretice, cât și împotriva răspândirii acestor minciuni? Pavel ne spune că trebuie să sporim numărul adevăraților învățători (aceasta trebuia să facă Tit – v. 5; vezi și ceea ce Pavel spune în 1, 2 Timotei). Pe cale de consecință, trebuie ca aceștia să se întemeieze pe Cuvântul lui Dumnezeu (2 Tim. 3:14-17), să-l vestească cu credincioșie (2 Tim. 4:1-5) și să se împotrivească celor care aduc învățături false (v. 9).

Observă, strategia lui Dumnezeu, de a pregăti calea Domnului – „A venit un om trimis de Dumnezeu: numele lui era Ioan” (Ioan 1:6). Iată rolul lui Tit în problemele din Creta (v. 5).

21.06

Învăță-i cu credincioșie pe alții despre harul lui Dumnezeu

Tit 2 (Tit 2:7-8)

...Și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune, în toate privințele.

Iar în învățătură, dă dovadă de curăție, de vrednicie,

de vorbire sănătoasă și fără cusur,

ca potrivnicul să rămână de rușine

și să nu poată să spună nimic rău de noi.

Îndemnurile date de apostolul Pavel lui Tit, în cap. 2, au în vedere edificarea credincioșilor din biserică. În special este vorba aici despre viața de familie a credincioșilor. Probabil Pavel avea în minte ceea ce a spus în 1:11 despre învățătorii mincinoși, că ei „bui măcesc familii întregi, învățând pe oameni, pentru un câștig urât, lucruri pe care nu trebuie să le învețe”. Se pare că viața de familie era vizată de asemenea eretici. De aceea, Pavel, îl avertizează pe Tit să dea o mare atenție, în lucrarea sa pastorală vieții de familie a credincioșilor. Desigur, erau și alte categorii de credincioși, dar în principal toți aceștia erau constituiți în familii. Pentru acea vreme, familia era mai extinsă; ea era formată din bătrâni (bărbați și femei), tineri (bărbați și femei) și robi (la acea vreme erau și sclavi care slujeau în familii).

Viața de familie ar trebui avută în vedere în principal în lucrarea pastorală. De la început, Dumnezeu a binecuvântat familia (vezi Gen. 2) și promisiunea binecuvântării lui Dumnezeu a vizat toate familiile pământului (Gen. 12:3). Este interesant să vedem astăzi tot mai mult o soluție a familiei și principiile acesteia sunt încălcate de o societate care se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Tit trebuia să aibă în principal în vedere familia creștină. Iată ce îl îndeamnă Pavel pe Tit în cap. 2:

1. Dă-te pe tine însuși pildă în toate privințele (v. 7-8, 15)

Înainte de a privi la ceea ce Tit trebuie să învețe pe alții să privim mai întâi la ceea ce trebuie să facă Tit. Felul în care îți trăiești viața determină ceea ce îi înveți pe alții. Acest lucru trebuie să fie în atenția tuturor sfinților Domnului și, mai ales, în atenția celor ce slujesc ca prezbiteri în biserică. Despre Isus s-a spus că El „era un prooroc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod” (Lc. 24:19). Mai întâi puternic în fapte și apoi puternic în cuvinte; așa era Isus și așa trebuie să fim și noi.

- Pavel îl îndeamnă pe Tit: „dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune în toate privințele” (v. 7). Faptele bune trebuie să fie văzute în viața lui Tit. Este interesant că Pavel, cel care a propovăduit că mântuirea se capătă doar prin harul lui Dumnezeu, prin credință nu prin fapte (Efes. 2:8-9), vorbește aici foarte mult despre fapte bune, despre o purtare vrednică de Cuvântul (de învățătura) lui Dumnezeu (vezi întregul capitol; vezi și 3:8, 14). Desigur, Pavel a avut în vedere faptul că tendința multor credincioși și oameni este să vorbească una și să trăiască alta (vezi afirmația despre învățătorii mincinoși, „Ei se laudă că-L cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc” – 1:16). Mai ales că, vorbind despre harul lui Dumnezeu, Pavel atenționează că mulți așa-zis „credincioși” pervertesc acest har (vezi și Iuda 4). În Creta era o trăsătură dominantă a locuitorilor să fie „mincinoși” și în sensul că nu te puteai baza pe cuvântul lor și era o mare diferență între trăirea lor și ceea ce declarau prin cuvânt (1:12-13). Creștinii trebuiau să fie o mărturie și în această privință. Pe de altă parte, este o pervertire a Evangheliei propovăduite de Pavel să spui că el nu a accentuat rolul

faptelor bune în viața creștină. Cei care citează Efes. 2:8-9 ar trebui să citeze și v. 10 unde el spune că faptele bune sunt consecința mântuirii prin har, prin credință; de asemenea, el afirmă că, prin propovăduirea sa, el aduce la „ascultarea credinței” pe toate neamurile (Rom. 1:5). Această sintagmă scoate în evidență că mântuirea este doar prin credință, însă adevărata credință se exprimă prin fapte care izvorăsc din ea, nu este o credință moartă (așa cum vedem în Iacov 2). Toate acestea ne arată că Pavel nu a exclus niciodată faptele bune din ecuația mântuirii, numai că ele nu sunt pentru câștigarea mântuirii ci sunt roada mântuirii. Astfel, Pavel, îi cere lui Tit să fie pildă de fapte bune în toate privințele (nu doar în anumite aspecte ale vieții creștine), în toate domeniile trăirii vieții.

- Dar, Pavel îi spune lui Tit ca în învățătură să dea dovadă de curăție, de vrednicie, de vorbire sănătoasă și fără cusur, în așa fel încât să nu aibă nimeni ceva de reproșat lui (v. 7-8). Darea învățăturii are legile ei, date de Domnul și deci Tit trebuie să țină cont de acestea. Pe de altă parte, Pavel îl sfătuiește pe Tit (vezi v. 15) să spună tot ceea ce ține de învățătura harului lui Dumnezeu, de învățătura sănătoasă (v. 11-12, v. 1). Pavel vizează ceea ce el declară despre sine în Fapte 20:26-27, când spune că nu s-a ferit să vestească tot planul lui Dumnezeu. El s-a simțit obligat să prezinte totul despre Evanghelia harului lui Dumnezeu, la fel l-a învățat și pe Tit; el nu avea voie să omită ceva din Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, Pavel îl sfătuiește să folosească întreaga paletă de daruri ale vorbirii (să spună, să sfătuiască, să mustre, să îndemne, etc. – v. 15; vezi și 2 Tim. 3:16). În pastorală omul lui Dumnezeu trebuie să folosească toate aceste daruri ale Duhului Sfânt pentru a comunica cu eficiență cuvântul lui Dumnezeu. Pavel mai subliniază că Tit trebuie să vorbească, să învețe cu deplină putere. Oamenii din lume evită să vorbească cu autoritate (în contextul toleranței), pentru că ar deranja. Omul lui Dumnezeu însă trebuie să fie ca și Isus (puternic în fapte și cuvinte, sau cu deplină convingere – Lc. 24:19). În final, Pavel îi spune lui Tit că el nu trebuie să fie disprețuit de nimeni (v. 15). Ideea din spate este că Tit nu avea voie să se comporte în așa fel ca să dea prilej altora să-l disprețuiască. Aceasta înseamnă că

Tit trebuia să apară înaintea oamenilor ca unul care nu are de ce să-i fie rușine de ceea ce face sau spune. La orice cercetare, Tit trebuia să dovedească maturitate, înțelepciune și dreptate în totul. Când Pavel, în urma propovăduirii Evangheliei înaintea împăratului Agripa, Festul, demnitarul roman, a izbucnit, „Pavele ești nebun!” (Fap. 26:24), el a putut spune că ceea ce de fapt a spus sunt cuvinte adevărate și chibzuite, atestate chiar de împăratul Agripa (Fap. 26:25-29). Chiar dacă unii l-ar disprețui pe Tit, ar trebui ca tot ceea ce face și spune el, la o analiză atentă ar trebui să se dovedească că Tit nu merită a fi disprețuit.

2. Învață-i pe sfinți lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă (v. 1-10)

Tit este, apoi, îndemnat de Pavel să învețe pe credincioșii din biserică o învățătură „care se potrivește cu învățătura sănătoasă” (v. 1). Tit trebuie să înțeleagă că darea unei învățături sănătoase este vitală într-un context ca acela prezentat în cap. 1. Credincioșii din Creta aveau nevoie să înțeleagă corect harul lui Dumnezeu. Dacă suntem mântuiți prin har, aceasta presupune o schimbare radicală a gândirii și trăirii. De aceea, credincioșii aveau nevoie să fie învățați, fiecare dintre ei, conform statutului fiecăruia, cum să trăiască prin harul lui Dumnezeu. De trei ori (v. 5, 8, 10) Tit trebuie să-i conștientizeze pe cei aleși să trăiască în așa fel ca „să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu”. În contextul pervertirii a tot ce este sfânt (ca în Creta) credincioșii trebuiau să fie „sare și lumină” în lume (Mat. 5:13-16). Așadar:

- Bărbații vârstnici (v. 2) trebuie să treji (cu mintea limpede – conform v. 3 și 1:12, cretanii aveau probleme din cauza beției și lăcomiei; însă bătrânii credincioși nu trebuiau să fie ca cei din societate); vrednici de cinste (oameni care impuneau respect asupra altora); cumpătați (echilibrați în toate lucrurile); și sănătoși (în credință, în dragoste și în răbdare, sau nădejde). Deci, bărbații vârstnici trebuie să arate o credință dinamică și vie.

- Femeile în vârstă (v. 3) trebuie să fie cu o purtare cuviincioasă (cu deplină reverență în modul de trăire în viața de fiecare zi), să nu fie nici clevetitoare (bârfitoare) și nici dedate la vin (beția și calomnierea

altora erau frecvente în stilul de viață din Creta, în special la femeile vârstnice). În loc de a-și folosi limba pentru clevetire, ele trebuie să o întrebuințeze pentru a învăța pe alții ce este bine (în special pe femeile tinere – v. 4-5). Nu este vorba aici despre darul de vorbire ai unor învățători consacrați, ci despre ceea ce învățau pe alții, despre o sfătuire personală a femeilor tinere, datorită experienței lor de viață. Femeile în vârstă sunt responsabile cu asistarea femeilor tinere.

- Femeile tinere (v. 4-5) trebuie învățate (de către femeile în vârstă) să-și iubească soții și copiii, să fie cumpătate (echilibrate), cu viața curată (credincioase soților lor), să-și vadă de treburile casei (să nu se amestece în treburile altora), să fie bune, supuse bărbaților lor (să accepte conducerea bărbaților lor). Toate aceste lucruri erau foarte importante în societate pentru că ridicau valoarea Cuvântului lui Dumnezeu în ochii oamenilor.

- Bărbații tineri (v. 6-8) trebuie să fie cumpătați (înfrânați). Este demn de remarcat că Pavel îi cere în acest context să fie un exemplu pentru acești tineri (de femeile tinere trebuie să se ocupe femeile în vârstă, însă Tit are responsabilitatea de a se ocupa de bărbații tineri – așa este normal). Tit trebuie să fie un exemplu în arătarea faptelor bune din trăirea lui în toate privințele. Tit trebuie să fie un exemplu și prin învățătura lui. Această învățătură trebuie să fie caracterizată de curăție (integritate; prin motive curate), de vrednicie (seriozitate în maniera de învățare) și de vorbire sănătoasă și fără cusur (învățătura dată de Tit nu trebuie să fie pe placul oamenilor ci conform Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu). În acest fel, lucrarea de propovăduire a Cuvântului lui Dumnezeu în Creta nu va fi împiedicată ci va progresa.

- Robii (v. 9-10) trebuie să fie supuși stăpânilor lor, să le fie pe plac acestora în toate lucrurile, să fie conștiincioși în slujire, politicoși și respectuoși în purtarea lor. Ei, de asemenea, trebuie să fie cinstiți și să nu fure de la aceștia și să fie demni de încredere în toate lucrurile (deci fidelitate ireproșabilă, din toată inima). Toate acestea vor face Evanghelia demnă de primit de cei din lume. Deci, mărturia robilor creștini făcea ca Evanghelia să fie credibilă. Adevărul este că, la acea vreme, dar și în toată istoria, atitudinea robilor (sclavilor) era total opusă

față de asemenea principii; deci, printr-o purtare de asemenea fel, recomandată de Pavel, Evanghelia se arăta în toată gloria ei în lume.

3. În tot ceea ce faci, să ai în vedere harul lui Dumnezeu (v. 11-14)

Dar de ce asemenea recomandări date de Pavel? El, în toate celelalte epistole, a excelat în doctrinele Evangheliei, și pare că mai puțin a excelat în îndemnuri pentru trăirea vieții. Acest lucru însă este aparent. Toate epistolele sale au, e drept, formulări teologice, însă ele abundă în sfaturi pentru trăirea practică. În Tit, este drept că îndemnul la trăire practică, la arătarea de fapte bune, sunt mai multe (în comparație cu formulările doctrinare, la nivelul întregii epistole). Motivul principal însă este ceea ce Pavel afirmă în v. 11-14: din cauza harului lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii și care a fost arătat (v. 11).

- Harul lui Dumnezeu a făcut ca Domnul Isus Cristos să fie Mântuitorul tuturor celor ce cred în jertfa Lui (v. 14). Harul lui Dumnezeu este desăvârșit în manifestarea lui, pentru că ne oferă răscumpărare din orice fărădelege (v. 14); pentru că desăvârșește un popor care să fie a Lui, plin de râvnă pentru fapte bune (v. 14) și care a fost arătat pentru a ne face să vedem în toată măreția întreaga mântuire oferită de Dumnezeu (vezi v. 11; Ioan 12:23-24; Isaia 52:13-53:12); și astfel, văzând prin credință adevărul mântuitor, prin lucrarea Duhului Sfânt de revelare a lui Cristos, putem primi această mântuire în dar de la Dumnezeu toți cei ce cred în Cristos (v. 11; Ioan 3:14-16; 20:31; 2 Cor. 3:18).

- Harul lui Dumnezeu ne și învață; el are o învățătură care ne este dată prin Duhul Sfânt (vezi Ioan 16:7-15; Tit 2:12-14; vezi și lecția introductivă a acestui an, din 12.01, „Învățătura harului lui Dumnezeu”). Această învățătură a harului lui Dumnezeu are în vedere trăirea vieții de fiecare zi, trăire care ne rupe de trecutul păcătos pe care l-am avut înainte de a-L cunoaște pe Cristos (v. 12a), care ne învață cum să trăim și să așteptăm venirea glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru (v. 12b-13), și care ne învață de ce trebuie să trăim nu pentru noi înșine ci pentru Domnul care este Mântuitorul nostru (v. 14).

Există o tendință a vremii în care noi trăim (tendință care era prezentă și pe vremea apostolului Pavel – vezi stilul de viață a lumii din Creta) de a vorbi, sau de a învăța despre harul lui Dumnezeu doar în termenii mântuirii ce o avem în Cristos. Prea puțin, sau chiar deloc, vorbim despre harul (același har mântuitor) care ne învață cum să trăim pe pământ. Sau, dacă sfătuim pe credincioși și pe oameni în general cu privire la viața pe care credincioșii trebuie să o trăiască, noi facem o separare (nebiblică) dintre lucrarea harului lui Dumnezeu și învățătura cu privire la trăirea creștină. Unii credincioși au impresia că mântuirea (iertarea păcatelor, socotirea acestora de Dumnezeu ca fiind neprihăniți) este o lucrare a harului lui Dumnezeu, însă trăirea creștină aparține unui alt domeniu – aparține domeniului Legii lui Dumnezeu. Străduința de a se comporta ca și creștini trebuie să fie pentru credincioși o străduință prin forțele, abilitățile și meritele lor proprii. Dar acest lucru este de fapt o zbatere ca cea a peștelui pe uscat. De aceea, Pavel încheie această parte despre învățătura harului lui Dumnezeu cu îndemnul: „Spune lucrurile acestea, sfătuiește și muștră cu deplină putere. Nimeni să nu te disprețuiască.” (v. 15). Ceea ce vrea să sublinieze Pavel, printre altele, este că și trăirea vieții creștine este de fapt o lucrare a harului lui Dumnezeu – totul este prin har în viața creștină (mântuirea, trăirea, slujirea – vezi 1 Cor. 15:10; Col. 1:28-29). Noi avem totul deplin în Cristos (Col. 2:9-15; 2 Pet. 1:3-11). Nimic nu este posibil în viața creștină fără lucrarea și învățătura harului lui Dumnezeu (Filip. 4:13; Gal. 2:20).

28.06

Credincioșii trebuie să fie cei dintâi în fapte bune

Tit 3 (Tit 3:8)

*Adevărat este cuvântul acesta, și vreau să spui apăsând aceste lucruri,
pentruca cei ce au crezut în Dumnezeu,
să caute să fie cei dintâi în fapte bune!
Iată ce este bine și de folos pentru oameni.*

Pavel acum se concentrează asupra responsabilităților creștinilor cretani în lume, sau în societate. Mântuirea prin harul lui Dumnezeu are ca și scop, printre altele, o mărturie puternică a Evangheliei în lume.

1. Credincioșii trebuie să fie gata pentru orice bine (v. 1-7)

Credincioșii trebuie să fie promotorii binelui în societate și de aceea ei trebuie să fie gata pentru orice lucru bun. Acest stil de viață este în contrast cu stilul de viață al învățătorilor falși, care erau văzuți ca incapabili de vreo lucrare bună (vezi 1:16).

- Ei trebuie să respecte autoritatea și să fie supuși, în ce este bine, dregătorilor (vezi Fap. 5:29). Ei nu trebuie doar să respecte legea ci să fie preocupați de binele public, să fie gata pentru orice lucru bun (v. 1).

- Ei nu trebuie să defaime pe nimeni, să evite certurile (deci ei nu trebuie să vorbească împotriva altora, nici să lupte împotriva altora). Ci ei trebuie să fie cumpătați (calmi) și plini de blândețe față de toți oamenii (smeriți, amabili, respectuoși – vezi 2 Cor. 10:1).

- Motivul pentru toate acestea este ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Înainte și noi eram păcătoși. Datorită harului lui Dumnezeu arătat celor credincioși, noi trebuie să arătăm față de cei necredincioși aceeași îndurare (v. 3). Dumnezeu ne-a mântuit nu pentru meritele noastre, nu pentru faptele noastre bune ci pentru îndurarea Lui față de noi, prin lucrarea exclusivă a Duhului Sfânt în noi, realizată în Isus Cristos, Mântuitorul nostru (v. 4-6). Lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu (deci lucrarea harului Său) este o lucrare care are în vedere justificarea noastră, cât și moștenirea noastră veșnică în Cristos (v. 7).

2. Credincioșii trebuie să fie cei dintâi în fapte bune (v. 8-15)

Apostolul Pavel afirmă acum cu tărie faptul că credincioșii trebuie să caute să fie „cei dintâi în fapte bune” (v. 8). Felul în care Pavel accentuează acest lucru arată că ar fi o contradicție între un credincios și trăirea lui în care faptele bune nu se regăsesc. Pavel vrea să spună că dacă ești credincios, atunci trebuie să faci fapte bune. Un credincios adevărat este mântuit pentru faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ca acesta să umble în ele (Efes. 2:10). Mai mult, credinciosul se deosebește de un necredincios prin aceea că cel

credincios excelează în fapte bune, caută să fie cel dintâi în ele (v. 8). De aceea:

- Adevăratul credincios este omul faptelor, nu al vorbelor nefolositoare (v. 8-11). Faptele bune, cele neprihănite ale sfinților, sunt îmbrăcămintea care împodobește pe credincios (vezi Apoc. 19:8). Categoria acestor fapte neprihănite ale sfinților este largă; ele sunt roadele neprihănirii pe care ei o primesc prin credință în jertfa lui Cristos, prin harul lui Dumnezeu (vezi v. 4-8; Apoc. 7:9, 13-14); și sunt faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca ei să umble în ele (Efes. 2:10). Dacă ei trebuie să se laude cu ceva, ei se pot doar lăuda în Cristos, și în aceste fapte ale harului lui Dumnezeu. Însă învățătorii mincinoși nu se pot lăuda cu altceva decât cu vorbele lor nefolositoare, cu palavrageala lor. Ei pun întrebări nebune (speculative și de fapt prostesti – vezi și 1 Tim. 4:7; 2 Tim. 2:23), invocă „genealogii” în care erau implicate povești ireale sau speculații privitoare la diferite personalități antice (1 Tim. 1:4). De asemenea, aceștia sunt maeștri în certuri și ciorovăieli privitoare la Lege (v. 9), adică în semănarea de haos, vrajbă și discordie (lupte fără rost) produse mai ales prin disputele privitoare la interpretarea Legii. Tit este chemat să evite asemenea oameni, iar dacă este nevoie de confruntarea lor, el trebuie să tranșeze lucrurile rapid (o muștrare sau două, și apoi să se depărteze de ei). Discuțiile prelungite cu acești palavragii nu au nici un rost. Ei trebuie puși la punct în mod direct și imediat. Desigur, este inclusă aici și dorința de a fi recuperați din starea lor, dar, nu trebuie ca dorința de recuperare să te facă să pierzi vremea fără rost; el este de fapt un stricat și destinat pentru condamnare, în cazul în care vrea să prelungească discuția (v. 10-11).

- Adevăratul credincios se implică cu dedicare și credincioșie în lucrurile imediate și concrete de slujire. În v. 12, Pavel îi arată lui Tit planul lui apostolic de a-l înlocui pe Tit în slujirea din Creta cu Artema și Tihic. Desigur, aici apare o solicitare punctuală și de moment. În lucrarea lui Dumnezeu (oricare ar fi ea) sunt multe asemenea activități și lucrări care trebuie îndeplinite. Acestea necesită dedicare,

promptitudine, înțelepciune, credincioșie și alte caracteristici sfinte. Tit, trebuie să facă față și unor astfel de chemări momentane. La fel și noi.

- Adevăratul credincios este dispus să slujească și altor slujitori ai Domnului. Toți slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie o echipă bine sudată și articulată. Când adesea se vorbește în epistole despre primirea de oaspeți (vezi de ex. Evr. 13:2), se are în vedere tocmai situațiile când misionari sau slujitori ai cuvântului, sau trimișii de mesaje apostolice (vezi Rom. 16:1-2) aveau nevoie de sprijin din partea bisericilor. O astfel de situație este și cea din v. 13-14. Așa cum în misiunea lui Pavel au existat dese situații în care era nevoie de slujirea din partea credincioșilor din biserici a celor care, fie veneau de departe cu mesaje din partea lui Pavel, fie veneau să vestească cuvântul lui Dumnezeu în alte locuri geografice. Toți aceștia aveau nevoie de ajutor, de o casă unde să fie găzduiți, de sprijin în nevoile lor. În astfel de situații Pavel îi îndeamnă prin Tit pe credincioșii din biserică să se deprindă să fie cei dintâi în fapte bune pentru nevoile grabnice și să nu stea neroditori (v. 14). Adevărul este că tocmai asemenea situații de slujire grabnică, de nevoi care apar la un moment dat îi formează pe credincioși în slujire creștină. Niciodată adevărata slujire a lui Cristos nu s-a dezvoltat într-un cadru oficial sau organizat, sau pentru paradă. Adevărata slujire sfântă s-a dezvoltat în contextul nevoilor imediate, în situațiile reale ale vieții. Când cineva este dispus să se implice cu dragoste și credincioșie în asemenea slujiri, acela se va dezvolta într-un mod admirabil, asemenea lui Cristos. Creștinii trebuie deci să fie practici și pe deplin roditori, dacă ei vor să ajungă destoinici pentru orice lucrare bună (2 Tim. 3:17).

- Adevăratul credincios știe să dezvolte relații de dragoste, de politețe și de apreciere față de toți cei ce slujesc Domnului. Asemenea credincioși dezvoltă și viața de rugăciune față de toți cei care sunt slujitorii Domnului, oriunde ar fi ei și orice ar face ei pentru Domnul, prin slujirea lor (v. 15). Mai mult, ei vor aprecia harul Domnului în lucrarea de slujire sfântă (vezi și 1 Cor. 15:10).

Concluzia epistolei către Tit este că harul lui Dumnezeu a fost arătat în Cristos în vederea mântuirii, în vederea sfințirii vieții, în vederea trăirii unei vieți după voia lui Dumnezeu, în vederea slujirii Lui

în modul în care Lui îi place și în vederea atragerii oamenilor prin Evanghelia lui Cristos. Harul lui Dumnezeu atinge toate domeniile vieții creștine și tot procesul desăvârșirii noastre, în vederea intrării în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

**Biserica
Creștină Baptistă
"Sfânta Treime" Constanța**

Str. Luminiișului, nr. 6, Constanța, România

Telf/fax: 0241-633-845

E-mail: office@sfantatreimect.ro

www.sfantatreimect.ro

– 2019 –